

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ν' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1973 | ΑΡΙΘ. 21

ΔΙΘΡΟΟΔΟΞΑ, ΔΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΙΖ'.

Η ΔΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

1. Τὸ νὰ διαλαλῶμεν, διακηρύττοντες ἐν ὑπερηφανίᾳ τὴν ὑπεροχὴν μας ἐν παντί, ἡμεῖς οἱ κατὰ τεκμήριον πλείονα τῶν ὀλιγομαθῶν γνωρίζοντες ἐπιστήμονες Θεολόγοι, τοῦτο ἀντίκειται καὶ εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν θεολογικὴν ἀκριβολογίαν καὶ εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀρετολογία. Ἄς ἀφήσωμεν λοιπὸν τοὺς φανατισμούς, ἀποτόκους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐγωιστικῆς ἀμετροεπειίας, εἰς τοὺς ἀμαθεῖς, ὀλιγομαθεῖς καὶ φλυάρους. Ἴδιον τοῦ ἐπιστήμονος γνώρισμα πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀναζητήσις τῆς Ἀληθείας καὶ ἡ μετὰ ταῦτα ἀπόδειξις ταύτης, προφορικῶς τε καὶ γραπτῶς. Ἀλλὰ τοῦτο σημαίνει «διάλογον», ἀναφορὰν πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ συζήτησιν μετ' αὐτῶν πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἐπιστημονικῆς Ἀληθείας. Διὰ τοὺς ἐπιστήμονας Θεολόγους ὁ «διάλογος» πρὸς τε τοὺς ἑτεροθρήσκους καὶ πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους προϋποθέτει τὴν Πίστιν μὲν τοῦ διαλεγομένου εἰς τὸν τρισυπόστατον Θεὸν καὶ τὰς διὰ τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου παραδοθείσας διδασκαλίας, ἃς ἡ Ἱερά τῆς Ἐκκλησίας Παράδοσις διεφύλαξε καὶ παρέδωκεν ἡμῖν, ἀλλ' ἅμα προϋποθέτει καὶ τὴν Ἀγάπην, ἣν ὁ Κύριος προστύπωσε καὶ ἐχαρίσατο παντὶ τῷ πιστεύοντι, τῷ στενῶς ἐν τῷ Θεοῦ ἄνω Ἀυτοῦ Σώματι, ἥτοι τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἡρμοσμένῳ καὶ συνδεδεμένῳ.

2. «Ὁ Θεὸς Ἀγάπη ἐστίν», διεκήρυξεν ὁ ἱερός Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης (Α' Ἰω. 4,8). Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, διερμηνεύων τὴν Ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, διαβεβαίωσι: «Συνίστησιν δὲ τὴν ἑαυτοῦ Ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν» (Ρωμ. 5,8). Καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ του ἐμφαντικώτερον τὴν Ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν κόσμον ἐξαίρων, διεκήρυξεν: «Οὕτως γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. 3,16). Ποία δὲ εἶναι ἡ Ἀγάπη αὕτη τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ πρὸς τὸν «κόσμον», ἣν ἀπαιτεῖ καὶ ἀπὸ πάντα πιστὸν χριστιανόν; Ποία ἄλλη δύναται νὰ εἶναι ἡ Ἀγάπη αὕτη ἢ ἡ Ἀγάπη πρὸς τὸν «Πλησίον»; Κατὰ δὲ τὸν Κύριον «Πλησίον» εἶναι ἄνευ διακρίσεως «πᾶς» ἄνθρωπος. Δὲν ἐπιτρέπεται λοιπὸν εἰς ἡμᾶς τοὺς χριστιανούς νὰ θέτωμεν φραγμοὺς διακρίσεως φυλῆς ἢ ἰδεολογίας. Πατὴρ πάντων εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία πρέπει νὰ εἶναι τοῖς πᾶσι προσιτή. Διότι ὁ Θεὸς οὐδένα ἀρνεῖται — μάλιστα οὐδὲ τὸν ἄσωτον υἱόν, ὃν ἀναμένει! Ἀλλὰ τινες ἐξ ἡμῶν

**ΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ. ΓΕΡΩΝΥΜΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΕΒ. ΠΡΟΕΔΡΩΝ ΤΩΝ Μ.Σ.Ε. ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΝ (15-
30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1972) ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑ ΤΟ 1967 ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ ΤΗΣ Δ.Ι.Σ.***

Τὸ τμήμα τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν συνέχειαν τῆς ἀ' στήλης τῆς σελ. 465, ἐκ παραδρομῆς παραληφθέν.

«Ἐπίσης εἰς τὴν ψήφισιν σχετικῶν νόμων, διὰ τῶν ὁποίων πρῶτον μὲν θὰ καθορίζεται ὅτι τὸ 1/10 τῶν ὀργανικῶν θέσεων τῶν ἐφημερίων δύναται νὰ τὸ καταλαμβάνουν διάκονοι, δεύτερον δὲ θὰ ἐπιτρέπεται μὲν ἡ χειροτονία βοηθῶν ἐφημερίων, οὗτοι ὅμως ἐφ' ὅσον ἔχουν ἑλλιπῆ μόρφωσιν θὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ φοιτήσουν ἐπὶ τριετίαν εἰς εἰδικὰς Σχολὰς ἐπιμορφώσεως, εἰς τὰς ὁποίας θὰ συμπληρῶνουν τὴν μόρφωσίν των.

Ὡς πρὸς τὰς προοπτικὰς εἰς τὰ οἰκονομικά, θὰ ἐπεθύμουν νὰ σημειώσω μόνον τὰ ἑξῆς, περιοριζόμενος ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ ἐντὸς τῆς τρεχούσης πενταετίας προβλεπόμενα, ἦτοι τὰ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1977:

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 472 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19-20 τεύχους.

τῶν χριστιανῶν καὶ μάλιστα τῶν «ὑπεράγαν ὀρθοδόξων», κατὰ τὸν Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, μεγαλαυχοῦντες, θεωροῦν ἑαυτοὺς κατ' ἀποκλειστικότητα χριστιανούς! Ὅποια πλάνη!

3. Ὡς ἐθυμηθῶμεν ὅτι καὶ ὁ Κύριος καὶ οἱ ἅγιοι Αὐτοῦ Ἀπόστολοι, ἔτι δὲ καὶ οἱ θεόπνευστοι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας μετὰ πόσης Ἀγάπης συνωμίλουν καὶ συνδιελέγοντο μετ' ἁλλοθρήσκων καὶ μετ' ἁλλοδόξων καὶ αἰρετικῶν. Πῶς λοιπὸν ἡμεῖς σήμερον τολμῶμεν νὰ θεωρῶμεν πάντα ἄνθρωπον «ξένον»; πάντα ἀλλόθρησκον «ἀσεβῆ»; πάντα ἀλλοδόξον χριστιανὸν «ἀμαρτωλόν»; πάντα ἰδεολογικῶς ἀντίθετον ἡμῶν «ἐχθρὸν» καὶ πολέμιον; Ποῦ εἶναι ἡ πρὸς τὸν «Πλησίον» ἡμῶν Ἀγάπη, ἣν ἀπαιτεῖ ὁ Κύριος ἀπὸ πάντα πιστὸν ὁπαδόν του; Μισαλλοδοξοῦμεν πρὸς πάντας, λησμονοῦντες ὅτι χάριτι Θεοῦ ἐσμὲν ὃ ἐσμὲν! Λησμονοῦντες ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι εἴμεθα τέκνα τοῦ αὐτοῦ Πατρὸς καὶ ἄρα ἀδελφοὶ πρὸς ἀλλήλους! Ἐν Ἀγάπῃ ἀντικρύσωμεν ἀλλήλους! Ἐν Ἀγάπῃ Χριστοῦ καὶ ἐν φιλαδελφίᾳ. Μόνη ἡ Πίστις, ἔστω ἡ κατὰ πάντα ἀπλανὴς καὶ «ὀρθόδοξος», δὲν

προβλέπεται ἡ ἀξιοποίησις κτημάτων τῆς Ἐκκλησίας συνολικῆς ἐκτάσεως μὲν περίπου 10.500 στρεμμάτων, ἀξίας δὲ περίπου 1 1/2 δισεκατομμυρίου δραχμῶν. Ἐπ' αὐτῶν προβλέπονται, ὅτι θὰ γίνουσι ἐπενδύσεις περίπου ἑξ δισεκατομμυρίων δραχμῶν, κυρίως εἰς οἰκιστικὰ καὶ τουριστικὰ ἔργα, χωρὶς νὰ ἀποκλείωνται καὶ ἄλλοι τομεῖς ἔργων, ὅπως εἰς τὴν γεωργίαν, τὴν κτηνοτροφίαν, τὴν ἐκπαίδευσιν, τὴν ὑγίειαν, δάση, μεταλλεῖα, λατομεῖα, ἰχθυοτροφεία κ.λπ.

Αἱ ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἔργων προβλεπόμεναι πρόσοδοι ὑπολογίζονται χονδρικῶς εἰς 400 περίπου ἑκατομμύρια δραχμῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς ἀνωτέρω ἐκτεθείσας εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς τῆς δράσεώς της προβλέψεις. Ταῦτα ἐν μεγίστῃ συντομίᾳ καὶ ὡς πρὸς τὰς οἰκονομικὰς προοπτικὰς.

σφίξει ἄνευ τῆς Ἀγάπης. Τῆς Ἀγάπης, ἣς τὸ πρότυπον ἔχαρισατο ἡμῖν ὁ Κύριος. «Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομὴ τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ Πίστις δι' Ἀγάπης ἐνεργουμένη» (Γαλ. 5,6). Ὁ ἔχων τὴν τοιαύτην ζῶσαν Πίστιν, τὴν δι' Ἀγάπης ἐνεργουμένην, οὐ μόνον δὲν ἀποφεύγει τὸν μετὰ πάντων τῶν ἀνθρώπων «διάλογον», ἀλλὰ τὸναντίον καὶ ἐπιζητεῖ τοῦτον. Μάλιστα δ' ὅταν πρόκειται νὰ συνδιαλεχθῇ μετὰ χριστιανῶν, βεβαπτισμένων ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁμολογούντων Χριστὸν ὡς Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν αὐτῶν! Τί δύναται νὰ ὠφελήσῃ ὁ ἄκρατος φανατισμὸς καὶ ὁ ἀπομονωτισμὸς ἡμῶν; Τὸναντίον, ἐκ τοῦ «διαλόγου» καὶ καρπούμεθα ὀφέλη πολλὰ καὶ ὠφελοῦμεν ἐν πολλοῖς τοὺς μεθ' ἡμῶν «διαλεγόμενους». Τὸ τί δὲ ἔχομεν νὰ προσφέρωμεν διὰ τοῦ «διαλόγου» πρὸς τοὺς ἀλλοδόξους καὶ ἀντιφρονοῦντας πρὸς ἡμᾶς, ὡς πρὸς τὰ θέματα τῆς Πίστεως καὶ τὰς ἱεράς τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Ἀρχὰς καὶ Παραδόσεις, θὰ εἴπωμεν εἰς τὸ προσεχές.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΙΟΝΗΣ

Ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

Γενικῶς, περιορίζομαι εἰς ὅσα μέχρι τοῦδε ἐπὶ τῆς δράσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς τῶν ἔργων τῆς ἀνέφερα, ἐπαφιέμενος εἰς ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐν περισσοτέrais λεπτομερείαις θὰ ἐκθέσωσι πρὸς ὑμᾶς οἱ Σεβασμιώτατοι Πρόεδροι τῶν Μονίμων Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν».

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ*

Ὡς εἶναι γνωστὸν εἰς ὑμᾶς, τὸ Γραφεῖον τῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, κατὰ τὴν Καταστατικὴν Νομοθεσίαν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔχει ἀναλάβει ἔργον πολυσχιδῆς καὶ μέγα, δυνάμενον νὰ διαιρεθῆ βασικῶς εἰς δύο μεγάλα κεφάλαια ἢ τμήματα.

Τὸ πρῶτον ἀναφέρεται εἰς τὴν ὀργάνωσιν ὅλων ἐκείνων τῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν δραστηριοτήτων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὡς σκοπὸν νὰ προπαρασκευάσουν τὸ ἔργον τῆς Ἱεραποστολῆς, ἐνῶ τὸ δεύτερον ἀναφέρεται εἰς τὸ ἄμεσον καὶ οὐσιῶδες Ἱεραποστολικὸν ἔργον.

Τοῦ πρώτου τμήματος αἱ προσπάθειαι πραγματοποιοῦνται ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ τὸ ἄμεσον Ἱεραποστολικὸν ἔργον ἀσκεῖται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ἱεραποστόλων, συνεργαζομένων μετὰ τῶν οἰκείων Πατριαρχείων καὶ τῶν ἰθαγενῶν παραγόντων εἰς διαφόρους Χώρας, κατὰ κύριον λόγον, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀσίας.

Ὡς θὰ διαπιστωθῆ καὶ κατὰ τὴν περαιτέρω ἀναφορὰν εἰς τὰ συγκεκριμένα στοιχεῖα, κατὰ τὸ ὑπὸ λογοδοσίαν διάστημα, εἶχομεν τὴν δμνατότητα νὰ ἀναπτύξωμεν δραστηριότητας, ἀναγομένης περισσότερον εἰς τὸ ἔργον τῆς προπαρασκευῆς, παρὰ εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν Ἱεραποστολικὴν δρᾶσιν.

Αὕτη συνάπτεται καὶ πρὸς τὸ θέμα τῶν σχέσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὰς Ἑλληνορθόδοξους Ἐκκλησίας ἄλλων δικαιοδοσιῶν, μετὰ τῶν ὁποίων κατεβλήθη σοβαρὰ προσπάθεια νὰ εὑρεθῆ ὁ πλέον ἀγαστὸς τρόπος συνεργασίας, ἵνα ἀποδώσουν τοὺς καλύτερους καρπούς οἱ κόποι πάντων ὑπὲρ τοῦ Ἱεραποστολικοῦ ἔργου, ἥδη δὲ ὁ Κύριος εὐλογεῖ πλουσίως καὶ αὐτὰς τὰς προσπάθειάς μας.

Καιρὸς ὁμως εἶναι νὰ ὀμιλήσωμεν ἐπὶ συγκεκριμένων σημείων, ἀρχίζοντες ἀπὸ τοῦ πρώτου τμήματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Προπαρασκευαστικὸν ἔργον

ὑπὲρ τῆς Ἱεραποστολῆς.

1. Ἄν καὶ τὸ Ἱεραποστολικὸν φρόνημα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἰδίᾳ κατὰ τὰς δύο τελευταίας δεκαετίας, εὐρίσκεται ἐν πλήρει ἀναπτύξει, κύριον μέλημα τοῦ

* Τὸ παρὸν ἀποτελεῖ συνέχειαν τῆς Ἐκθέσεως τοῦ Προέδρου τῆς ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑποθέσεων ΜΣΕ, Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου.

Γραφείου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς ὑπῆρξε, καὶ κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, ἡ προβολὴ τῆς Ἱεραποστολικῆς ἰδέας καὶ τοῦ ἔργου τῆς ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς.

Τοῦτο ἐπετεύχθη διὰ τῆς ὀργανώσεως κατ' ἔτος, εἰς πανελλήνιον κλίμακα, τῆς Ἐβδομάδος Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς. Διὰ τὴν «Ἐβδομάδα Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς» ἐπὶ μῆνας ἀσχολεῖται τὸ Γραφεῖον καὶ οἱ συνεργάται του, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνωνται τόσον οἱ πνευματικοὶ σκοποὶ τῆς, ὅσον καὶ οἱ οἰκονομικοὶ. Ἐπειδὴ τὰ μὲν οἰκονομικὰ στοιχεῖα θὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὴν συνέχειαν τῆς παρουσίας ἐκθέσεως, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν Ἐβδομάδα Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς δραστηριότητες εἶναι γνωσταὶ εἰς ὑμᾶς, δὲν θὰ ἀπαριθμηθῶσιν αὐτὰς ἐν λεπτομερείᾳ, ἀλλὰ θὰ περιορισθῶ εἰς τὸ νὰ τονίσω, ὅτι ἡ ἀπήχησις τῆς Ἐβδομάδος Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς εἰς τὸν λαὸν εἶναι μεγάλη. Ἱεραποστολικά κλήσεις ἀναφαίνονται μετὰ τῶν νέων καὶ συγκινητικαὶ προσφοραὶ κατατίθενται ὑπὲρ τῆς Ἱεραποστολῆς.

2. Ἄλλη συνεχῆς δραστηριότης τοῦ Γραφείου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς εἶναι, νὰ συγκεντρώνη κατὰ καιροὺς μεγάλας ποσότητας εἰς διάφορα εἶδη ἐκκλησιαστικῆς χρήσεως ἢ φιλανθρωπικῆς σκοπιμότητος, τὰ ὁποῖα προωθεῖ εἰς τὰς διαφόρους ἐκκλησιαστικὰς κοινότητες, ἰδίως τῆς Κεντρῶς καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς. Ταῦτα προέρχονται ἀπὸ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις ἢ τὰς Ἀθήνας, ἀπὸ τὸν Στρατόν, ἀπὸ Ἐκκλησιαστικὰ ἢ Φιλανθρωπικὰ Ἰδρύματα καὶ Σωματεῖα, ἀπὸ Σχολεῖα ἢ εὐλαβῆ άτομα.

3. Τὸ Γραφεῖον Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, διὰ νὰ καλύψῃ καλύτερον τὰς ἀνάγκας τῶν νέων Ἱεραποστολικῶν Ἐκκλησιῶν, ἀγοράζει διάφορα εἶδη, κυρίως ἐκκλησιαστικῆς χρήσεως, τὰ ὁποῖα καὶ ἀποστέλλει εἰς αὐτάς.

Μέχρι σήμερον κατέβαλε τὸ ποσὸν 150.000 δραχμῶν μόνον δι' ἱερὰ σκευῆ, ἄμφια, ῥάσα, καλυμμαύχια, μυροδοχεῖα, σταυροὺς εὐλογίας, ἀγιασμοῦ καὶ ἐπιστηθίους, κώδωνας κ.λ.π.

4. Προπαρασκευαστικὸν διὰ τὴν Ἱεραποστολὴν ἔργον δὲν εἶναι μόνον ἡ ἐξεύρεσις καὶ ἐκπαίδευσις ἑλλήνων Ἱεραποστόλων εἶναι καὶ ἡ μέριμνα διὰ τὴν ἐνίσχυσιν καὶ περιθάλψιν τῶν ἰθαγενῶν σπουδαστῶν, ὥστε οὗτοι νὰ βοηθῶνται εἰς τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ μορφωτικοῦ των προγράμματος καὶ νὰ ἐπιστρέψωσιν ὡς ἱκανὰ ἡγετικά στελέχη τῆς Ἐκκλησίας των. Τῆς ποικιλομόρφου ταύτης μερίμνης τοῦ Γραφείου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς ἔτυχον μέχρι σήμερον ἐξήκοντα καὶ πλέον άτομα κυρίως ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Εἰρηνοπόλεως — κατὰ μικρὰ ἢ μεγάλα χρονικὰ διαστήματα — καὶ δέκα τρεῖς Αἰθίοπες σπουδασταί, συνεχίζοντες τὰς σπουδὰς των τώρα μὲ κρατικὰς ὑποτροφίας.

Διὰ τὴν παρακολούθησιν τῶν ἀλλοδαπῶν σπουδαστῶν ἀρμόδια πρόσωπα τοῦ Γραφείου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς ἀσχολοῦνται ἰδιαιτέρως καὶ λεπτο-

μερῶς ἐπὶ ἐκάστης περιπτώσεως. Ἐκτὸς ὅμως τῆς συμπαράστασως ταύτης ὀργανώνει καὶ γενικοῦ ἐνδιαφέροντος ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῶν ἀλλοδαπῶν σπουδαστῶν. Ἐνδεικτικῶς ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἀναφέρω.

α) Τὸ πραγματοποιηθὲν εἰς τὰ Μπίσια τῆς Κορινθίας ἀπὸ 4-6/9/70 Σεμινάριον Ἀλλοδαπῶν καὶ Ἑλλήνων σπουδαστῶν, τὸ ὁποῖον ὀργανώθη κατόπιν ἀδείας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κορινθίας κ. Παντελεήμονος εἰς τὸν κατασκηνωτικὸν χῶρον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικαίας.

Τὸ Σεμινάριον αὐτὸ εἶχεν ὡς σκοπὸν τὴν στενωτέραν γνωριμίαν τῶν σπουδαστῶν καὶ τὴν ἀνταλλαγὴν ἀπόψεων ἐπὶ θεμάτων ἀπασχολούντων τοὺς συγχρόνους νέους.

Συμμετέσχον ἐν συνόλῳ 25 ἄτομα. Ἐγένοντο εἰδικαὶ εἰσηγήσεις ἐκ μέρους εἰδικῶν ὁμιλητῶν καὶ διενεμήθησαν εἰς τοὺς μετασχόντας ἀντίτυπα θεολογικῶν συγγραμμάτων εἰς τὴν ἀγγλικὴν καὶ ἑλληνικὴν.

β) Τὸ πραγματοποιηθὲν εἰς Λάλα Ἡλείας, τῆ ἀδεία καὶ μερίμνη τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Ἀθανασίου, ἀπὸ 1-6/6/71 Σεμινάριον ἀλλοδαπῶν καὶ Ἑλλήνων σπουδαστῶν με θέμα «ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ σύγχρονος κόσμος». Κατ' αὐτὸ ἐγένοντο εἰδικαὶ ἐπὶ τοῦ θέματος εἰσηγήσεις. Συμμετέσχον 40 ἐν συνόλῳ ἄτομα καὶ διενεμήθησαν εἰς αὐτὰ σχετικὰ ἀναμνηστικὰ δῶρα καὶ βιβλία.

5. Ἡ γνωριμία τῶν ἑλλήνων σπουδαστῶν μετὰ τῶν ἀφρικανοασιατῶν συναδέλφων των ἐδημιούργησεν εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν ἐδραϊὰν τὴν πεποιθησιν, ὅτι πρέπει νὰ δώσουν τὸν ἑαυτῶν των εἰς τὸ ἔργον τῆς ἱεραποστολῆς. Χάριν τῶν ἱεραποστολικῶν τούτων κλήσεων τὸ Γραφεῖον Ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς εἶχε τὸ χρέος νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἐνδιαφερομένων. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς λειτουργίας τοῦ Κέντρου ἱεραποστολικῶν Σπουδῶν (νῦν ὀνομαζομένου Κέντρου Σπουδῶν Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας).

Μετὰ ἀπὸ πολλὰς συνεργασίας, τὸ Κέντρον Σπουδῶν Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας ἔχει πλέον λάβει τὴν ἐξῆς μορφήν:

Ἰδρύθη τῇ ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου (9/2/70) καὶ εἰσηγήσει τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν καὶ ἐλειτούργησε κανονικῶς κατὰ τὰ ἀκαδ. ἔτη 1970-71 καὶ 1971-72, λειτουργεῖ δὲ καὶ κατὰ τὸ τρέχον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος κανονικῶς. Διευθυντῆς του εἶναι ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἀνδρούσης κ. Ἀναστάσιος Γιαννουλάτος, Καθηγητῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Γενικὸς Διευθυντῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἀναπληρωτῆς Διευθυντοῦ, διὰ τὸ Ἐπιστημονικὸν πρόγραμμα, εἶναι ὁ κ. Ἡλίας Βουλγαράκης, Ὑφηγητῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, καὶ διὰ τὸν πνευματικὸν καὶ οικονομικὸν τομέα ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀντώνιος Ῥωμαῖος, Γραμματεὺς Μ.Σ.Ε. ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑποθέσεων.

Γραμματεὺς του εἶναι ἡ δεσποινὴς Ἐλένη Γκανοῦρη,

Δημοδιδασκάλισσα, μετεκπαιδευθεῖσα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, με εἰδικὰς σπουδὰς ἐν Ἀγγλίᾳ.

Ἐνεγράφησαν κατὰ τὰ δύο αὐτὰ ἔτη εἰς τὸ Κέντρον 38 ἐν συνόλῳ σπουδασταί. Παρηκολούθησαν τακτικῶς τὰ μαθήματα 28, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 9 ὀλοκληρώσαντες τὴν παρακολούθησιν τῶν μαθημάτων ὑπέστησαν τὰς κεκανονισμένας ἐξετάσεις καὶ ἀνέλαβον τὴν ἐπεξεργασίαν τῆς ἐπιστημονικῆς διὰ τὸ δίπλωμα ἐργασίας.

Τὰ διδασκόμενα μαθήματα (12 ἐν συνόλῳ) ἀναφέρονται εἰς τὴν σύγχρονον χριστιανικὴν μαρτυρίαν, τὸ περιεχόμενον καὶ τὰς ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδόξου μαρτυρίας καὶ εἰς τεχνικὰς καὶ πρακτικὰς κατευθύνσεις.

Οἱ εἰς τὸ Κέντρον διδάσκοντες εἶναι πτυχιούχοι Ἀνωτάτων Σχολῶν, διδάκτορες καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰδικευμένοι διὰ μεταπτυχιακῶν σπουδῶν εἰς τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον διδάσκουν.

6. Διὰ τὴν ἐπιβοήθησιν τοῦ ἔργου τοῦ Κέντρου Σπουδῶν Ὁρθοδ. Μαρτυρίας ὀργανώθησαν:

α) Οἰκοτροφεῖον Σπουδαστριῶν Κέντρου Ἱεραποστολικῶν Σπουδῶν.

Συνεστήθη ἀπόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ. καὶ ἐλειτούργησε κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ 18/3/70 ἕως 30/6/71. Διέμενον εἰς αὐτὸ 6 σπουδάστριαι τοῦ Κέντρου ἱεραποστολικῶν Σπουδῶν καὶ ἐφιλοξενήθησαν δι' ἐν σύντομον ἢ μακρότερον χρονικὸν διάστημα καὶ πρόσωπα, ἔχοντα σχέσιν ἔμμεσον ἢ ἄμεσον μετὰ τὴν ἱεραποστολικὴν προσπάθειαν. Τὰ ἔξοδα τοῦ Οἰκοτροφείου ἀνῆλθον εἰς 148.000 δραχμὰς ἐν συνόλῳ.

β) Κατασκήνωσις μελῶν Ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς.

Αὕτη ἐλειτούργησεν ἀπὸ 11ης Ἰουλίου ἕως 1ης Σεπτεμβρίου 1970 εἰς Αἴγινα εἰς τὴν βίλλα «Βηθανία», εὐγενῶς προσφερθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς Μοναχῆς Παρρασκευῆς Πέππα, ἣτις ἐπωμίσθη καὶ μέρος τῶν πρὸς διατροφήν ἐξόδων τῶν μελῶν τῆς Κατασκηνώσεως. Ἐλαβον μέρος εἰς τὴν Κατασκήνωσιν 40 ἐν συνόλῳ ἄτομα. Ἐξ αὐτῶν 18 διέμειναν μόνον τὰ Σαββατο-Κυριακὰ τῆς περιόδου αὐτῆς.

7. Ἡ ὄλη δραστηριότης τοῦ Γραφείου Ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς, ἰδίως μετὰ τῶν νέων καὶ ἐν συνεργασίᾳ ἰδιαιτέρως μετὰ τὴν γυναικείαν ὀμάδα τοῦ Ὁρθοδόξου Κέντρου «Πορευθέντες», εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα καὶ τὴν ἱδρυσιν Μοναστικῆς Ἀδελφότητος, ἀφιερωμένης εἰς τὸ ἔργον καὶ τὴν ἐπιστήμην τῆς Ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς. Πρόκειται περὶ τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Κοινοβιακῆς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Καρέα-Πεντελικοῦ, παρὰ τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν, ἣτις καὶ στεγάζεται ἐν τῷ ἄλλοτε Μετοχίῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων (Πετράκη) τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Καρέα. Τὴν ὡς ἄνω Ἱ. Μονὴν τὸ Γραφεῖον Ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς ἐχρηματοδότησε τῇ ἀποφάσει τῆς Δ.Ι.Σ. διὰ 200.000 δρχ. κατὰ τὸ μέχρι σήμερον διάστημα τῆς λειτουργίας τῆς.

8. Τὸ Γραφεῖον Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς συνεργάζεται στενῶς μετὰ τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ δὴ τὰ ἐν Ἀθήναις Ἱεραποστολικά Ὁρθόδοξα Σωματεῖα καὶ προσπαθεῖ ἀνελλιπῶς νὰ ἀξιοποιῇ κατὰ τὸ δυνατόν τὴν προσφορὰν ἐθελοντικῶν ὑπηρεσιῶν, δεδομένου ὅτι πλείσται περιστάσεις καὶ ἀνάγκαι ἀντιμετωπίζονται διὰ τοῦ συντονισμοῦ τῆς ἐργασίας τῶν ἐθελοντῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, φίλων τῆς Ἱεραποστολῆς. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρεται ἡ συνεργασία μετὰ τὸ Διορθόδοξον Κέντρον «Πορευθέντες», μετὰ τὸ Σωματεῖον «Φίλοι τῆς Οὐγκάντα», μετὰ τὴν Ἱεράν Μονὴν Πάτμου καὶ μετὰ τοὺς ἐν Κρήτῃ φίλους τῆς Ἱεραποστολῆς.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ πρέπει νὰ τονίσωμεν, ὅτι τὸ Γραφεῖον Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς συνεργάζεται ἐπὶ τοῦ Ἱεραποστολικοῦ ἔργου μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν Κύπρου, Κρήτης καὶ Δωδεκανήσου. Ἐπὶ τοῦ τομέως αὐτοῦ θὰ προσπαθῶμεν νὰ ἀναπτύξωμεν ἔτσι στενωτέραν συνεργασίαν.

9. Ἄλλος τομεὺς δραστηριότητος τοῦ Γραφείου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς ὑπῆρξεν ἡ δημοσιογραφικὴ προβολὴ τῆς ἰδέας τῆς Ἱεραποστολῆς. Παρεκινήθησαν δημοσιογράφοι καὶ ἔγραψαν σχετικὰ ἄρθρα εἰς τὸν καθημερινὸν καὶ τὸν θρησκευτικὸν Τύπον τῆς Πρωτεύουσας καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν, ἰδίᾳ κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ἑβδομάδος Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς ἐκάστου ἔτους.

Ἰδιαιτέραν ἐπίδρασιν ἤσκησεν ὁ εἰς τὴν Ἱεραποστολὴν ἀφιερῶθεις «ἡμεροδείκτης» τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας κατὰ τὸ ἔτος 1970.

10. Εἰς τὸν ἐκδοτικὸν Τομέα τὸ Γραφεῖον Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς δὲν ἔχει ἀναπτύξει δραστηριότητα μεγάλην, διότι ἀφῆκε τὸ βᾶρος τοῦτο εἰς τὸ Σωματεῖον «Πορευθέντες», τὸ ὁποῖον ἔχει πραγματοποιήσει λίαν σημαντικὸν ἔργον. Ἐκτὸς τῶν τριῶν-τεσσάρων σειρῶν διαφανειῶν (slides), τὸ Γραφεῖον Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς ἐξέδωκε: 1) Πολυγραφημένα βοηθήματα διὰ τοὺς Κατηχητὰς εἰς τὴν Ἀγγλικὴν καὶ 2) ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1971 εἰς τὴν Σουαχίλικὴν γλῶσσαν.

11. Τὸ Γραφεῖον ἔδωσε καὶ δίδει μεγάλην σημασίαν καὶ εἰς τὰς καλὰς σχέσεις μετὰ τῶν λειτουργῶν καὶ διαφόρων ἀξιωματῶν τῶν τοπικῶν Ἱεραποστολικῶν Ἐκκλησιῶν, ἰδίᾳ τῶν ἰθαγενῶν, μεθ' ὧν ἔχει κατὰ καιροὺς ἀρίστας ἐπαφάς. Τινὲς ἐξ αὐτῶν προσεκλήθησαν ὡς ἐπίσημοι Ἐπισκέπται καὶ ἄλλοι εὐρεθέντες ἐν Ἑλλάδι ἔτυχον τῆς δεούσης φιλοξενίας. Ἀπαρτὲς ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Χώραν των, διατηροῦντες ἀρίστας ἀναμνήσεις ἐκ τῶν ἐπαφῶν των καὶ προσκαλοῦντες ἡμᾶς ἀκαταπαύστως νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶμεν. Ἀναφέρονται ὅλως ἐνδεικτικῶς τὰ ὀνόματα τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου τῆς Uganda π. Ὁβαδία Basajjajitalo καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου τῆς Κένυα π. Ἀρθούρου Gathuna.

12. Δι' ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Συνόδου, κατόπιν προτάσεως τῆς ἡμετέρας Ἐπιτροπῆς Ὑποθέσεων Ἐξωτερικοῦ, τὴν 9/10/69, συνεκροτήθη ὑπὸ τὴν Μόνιμον Συνδικὴν Ἐπιτροπὴν Ὑποθ. Ἐξωτερικοῦ Ὑποεπιτροπὴ Βοηθείας Μπιάφρας, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Νικοδήμου. Ἡ Ὑποεπιτροπὴ εἰς τὰς 13 συνεδριάσεις τῆς ἀντεμετώπισε τὰ ἐξῆς προβλήματα: α) Προσπάθεια φιλοξενίας ἐν Ἑλλάδι παιδιῶν ἐκ Μπιάφρας, β) ἐνημέρωσις καὶ κινητοποίησις τῆς κοινῆς γνώμης πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ὅλης προσπάθειας ὑπὲρ τῶν ἐκ πείνης θνησκόντων, γ) προσπάθεια ἠθικῆς συμπαράστασεως εἰς ἠττηθέντας Μπιαφρανούς. Ἐμελετήθη ὡσαύτως τὸ ἐνδεχόμενον ἀποστολῆς ἐξ Ἑλλάδος προσώπων, ἐδικευμένων εἰς τὴν συμπαράστασιν πρὸς τοὺς ἐν πολέμῳ, λοιμῷ καὶ λιμῷ πάσχοντας.

Διὰ τὴν ἀσφαλῆ διάθεσιν τῆς οἰκονομικῆς βοήθειας, ἡ Ὑποεπιτροπὴ συνειργάσθη μετὰ τῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἐκ τῆς ὅλης προσπάθειας συνεκεντρώθησαν εἰς χρῆμα 1.620.598 δραχμαί, φάρμακα ἀξίας 180.000 δρχ. περίπου καὶ ὑποδήματα ἀξίας 80.000 δραχμῶν περίπου.

Γραμματεὺς τῆς ὡς ἄνω Ἐπιτροπῆς ἦτο ὁ Γραμματεὺς τοῦ Γραφείου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς καὶ ἡ ὅλη ὑπηρεσία διεσχίθη εὐθύνη καὶ μερίμνη τῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Γραφείου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τὸ καθαυτὸ Ἱεραποστολικὸν ἔργον.

Ὡς καθαυτὸ Ἱεραποστολικὸν ἔργον δύναται νὰ θεωρηθῆ ἡ προσέλκυσις τῶν ἔξω τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας παραμενόντων — καὶ δὴ τῶν ἐν τῇ πολυθείᾳ καὶ τῷ παγανισμῷ — εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν.

Τὸ ἔργον τοῦτο ἐπιτελεῖται κυρίως διὰ τῶν ἰθαγενῶν ἱερέων. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι δὲν ὑπῆρξεν ἱκανὸς ἀριθμὸς Ἑλλήνων Ἱεραποστόλων, κληρικῶν ἢ λαϊκῶν, οἱ ὅποιοι νὰ συνδυάζουν ὅλα τὰ πνευματικὰ καὶ πρακτικὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα ἀπαιτοῦνται διὰ μίαν τοιαύτην ἀποστολὴν καὶ οἱ ὅποιοι νὰ παραμένουν ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα εἰς Ἱεραποστολικὰς Χώρας.

Οἱ κατὰ καιροὺς ἐξ Ἑλλάδος Ἱεραπόστολοι, κληρικοί καὶ λαϊκοί, πλὴν ἐξαιρέσεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων προεξάρχει ὁ ἀρχιμ. Χρυσόστομος Παπασαραντόπουλος, δὲν ἀντεποκρίθησαν πλήρως εἰς τὰς προσδοκίας τῶν ἰθαγενῶν. Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ὅμως ἐδημιούργησαν προϋποθέσεις περαιτέρω συμπράξεως ἐν τῷ ἔργῳ.

Ειδικώτερον, τὸ Γραφεῖον Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστο-
λῆς:

1. Ἐμερίμνησε διὰ τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ἀποδοτικω-
τέραν συνεργασίαν μετὰ τῶν ἐργαζομένων ἢ ἐργασθέν-
των Ἱεραποστολικῶς, καὶ δὴ ἐν Ἀνατολικῇ Ἀφρικῇ
Ἑλλήνων καὶ ἰθαγενῶν συνεργατῶν τῆς Ἱεραποστολῆς.

2. Συμμετέσχεν οικονομικῶς καὶ διὰ προσώπων
εἰς τὴν ἴδρυσιν τοῦ Ἱεραποστολικοῦ Σταθμοῦ εἰς Nai-
robi (ἀγορὰν λυομένης οἰκίας καὶ ἐγκατάστασιν αὐτῆς,
ἀγορὰν αὐτοκινήτων, ἀποστολὴν τῆς πρώτης ὁμάδος
γυναικῶν Ἱεραποστόλων).

3. Ἐνίσχυσε τὰ προγράμματα ἀνεγέρσεως Ναῶν
καὶ Σχολείων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Εἰρηνοπόλεως, καὶ
τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κεντρῶς Ἀφρικῆς. Ἐχρηματο-
δότησε τὸ Ἱεραποστολικὸν ἔργον ἐν Νοτίῳ Κορέᾳ.

4. Συνέβαλεν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἐνότητος
ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Uganda.

5. Ἐδειξεν Ἱεραποστολικὸν ἐνδιαφέρον ἐν Κογκό
(ZAIRE), Νιγηρίᾳ, Μαδαγασκάρῃ, Τανζανίᾳ, Κένυα,
Οὐγκάντα, Νοτίῳ Κορέᾳ καὶ Ἰνδίαῖς, εἴτε διὰ προσω-
πικῶν ἐπαφῶν καὶ ἀλληλογραφίας εἴτε δι' ἐπιτοπίου
ἐπισκέψεως ἀρμοδίων παραγόντων.

Διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς εἰκόνης τοῦ ἔργου τοῦ
Γραφείου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς θὰ μοὶ ἐπιτρέψητε
νὰ δώσω τὴν γενικὴν εἰκόνα τοῦ οικονομικοῦ Ἀπολο-
γισμοῦ τῆς πενταετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του:

Ἐσοδα ἐν συνόλῳ 8.556.993,90

Ἐξοδα ἐν συνόλῳ 6.974.156,90

Ἐπόλοιπον εἰς τὸ ταμεῖον τὴν 20-10-72 1.582.837,90

Ἀνάλυσις τῶν Ἐσόδων:

Σύνολον ἐκ Δίσκου 4.603.693,40

Σύνολον ἐκ Δραχμῆς: 2.928.520,90

Σύνολον ἐκ Δωρεῶν καὶ

Ἐπιχορηγήσεων: 1.024.779,60

Ἀνάλυσις τῶν Ἐξόδων:

α. Ἐμβάσματα εἰς Ἱεραποστολικὰς
Ἐκκλησίας διαφόρων Χωρῶν,

1) εἰς Ἱ. Μητροπόλιν Εἰρηνοπόλεως 2.465.541,30

2) εἰς Ἐκκλησίαν Νοτίου Κορέας 165.865

3) εἰς Ἐκκλησίαν Κογκό 181.718

4) εἰς Ἐκκλησίαν Ἰνδιῶν 30.173

5) εἰς πρόσωπα διαφόρων Χωρῶν δι'
Ἱεραποστ. σκοποῦς 33.463

Σύνολον ἐμβασμάτων 2.876.760,30

β. Λοιπὰ δαπάναι:

1) Ὑπὲρ προσώπων καὶ τοῦ Ἱεραποστολικοῦ ἔρ-
γου τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς 1.815.211,65

2) Ὑπὲρ προσώπων καὶ ἔργου ἄλλων
ἱερ. Χωρῶν 634.288

3) Ὑπὲρ τῆς ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας
τοῦ ΚΙΣ ἢ ΚΕΣΟΝ καὶ τοῦ Οἰκοτρο-
φείου του 562.195,30

4) Ὑπὲρ ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας
διαφόρων Ἱεραποστολικῶν ὑπηρε-
σιῶν 669.533,25

5) Ὑπὲρ λοιπῶν δραστηριοτήτων
ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος 416.167,50

Ἡ οικονομικὴ εἰκὼν πρέπει νὰ συμπληρωθῇ διὰ
τοῦ ἐξῆς στοιχείου: Τὰς τελευταίας ἡμέρας τὸ Γραφεῖον
Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς εἶχε τὴν χαρὰν νὰ δαπανήσῃ
τὸ ποσὸν τῶν 540.000 δραχμῶν πλέον τῶν ὅσων ἀνα-
φέρονται εἰς τὸν προηγούμενον ἀπολογισμὸν, διὰ τὴν
οικονομικὴν ἐνίσχυσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἰθαγενοῦς Ἐκ-
κλησίας τοῦ ZAIRE (Κογκό), εἰς τὴν ὁποίαν ἤδη
ἔχει ἀνεγερθῆ ὁ πρῶτος ναὸς καὶ τῆς ὁποίας πλήρες
πρόγραμμα ἀνεγέρσεως ναῶν καὶ σχολείων ἤρξατο
χρηματοδοτούμενον.

Περατωθείσης δὲ τῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιτελεσθέντος ἔργου
ἐκθέσεως, ὡς μοὶ ἐπιτραπῆ νὰ εἴπω καὶ ἐλάχιστά τινα
διὰ τὴν προοπτικὴν τοῦ ἔργου τοῦ Γραφείου Ἐξωτε-
ρικῆς Ἱεραποστολῆς.

Τὸ Γραφεῖον Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς διαθέτει
ἤδη ὀργανωσιν ἀρκούντως ἀρτίαν καὶ δύναται νὰ συνε-
χίσῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός του ἐναντι τῆς Ἐκ-
κλησίας συμφώνως ταῖς διατάξεσι τῶν Κανονισμῶν καὶ
ταῖς οικονομικαῖς δυνατότησι τοῦ προϋπολογισμοῦ του.

Διατηρεῖ ἐν ἐτοιμότητι πρόσωπα καὶ χρήμα καὶ
ἀναμένει νὰ δοθῶσιν αἱ εὐκαιρίαι πρὸς ἀσκήσιν τοῦ
καθαιτοῦ ἔργου του, τὸ ὁποῖον, ὡς εἶπο μεν, εἶναι ὁ
εὐαγγελισμὸς τῶν ἐν σκιᾷ θανάτου καθημένων ἀδελφῶν
ἡμῶν.

Τοῦτο θὰ καταστῇ δυνατὸν μετὰ τὴν ἀδελφικὴν
συνεργασίαν τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας εἰς τὰς
Χώρας Οὐγκάντας, Κένυας, Ταγκανίκας, Ζαῖρ, καὶ Νι-
γηρίας καὶ εἰς Νότιον Κορέαν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ
Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Ζηλανδίας κ. Διονυσίου καὶ
εὐλογίᾳ τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμεικοῦ Πατριαρχείου.

Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει, τὸ Γραφεῖον Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς θὰ καταβάλῃ προσπάθειαν:

α) Νὰ συμπαρασταθῇ οἰκονομικῶς εἰς τὰς τοπικὰς Ἐκκλησίας τῶν ἰθαγενῶν ὀρθοδόξων.

β) Νὰ συνεχίσῃ τὴν μέριμνάν του ὑπὲρ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀλλοδαπῶν σπουδαστῶν.

γ) Νὰ ὀργανώσῃ τὰς καταλλήλους μονάδας, ὡστε νὰ ἀναπτύξῃ σπουδαῖον ἐκδοτικὸν ἔργον, ἀναφερόμενον εἰς ἐκδόσεις ἔργων θεολογικῶν (λειτουργικῶν, δογματικῶν, πνευματικῆς ζωῆς, ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, κατηχήσεως) εἰς τοπικὰς γλώσσας καὶ διαλέκτους.

δ) Νὰ ἀξιοποιήσῃ τοὺς σπουδαστὰς τοῦ Κέντρου Σπουδῶν Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας εἰς συναφεῖς τομεῖς ἐκκλησιαστικῆς δράσεως καὶ νὰ τοὺς ὀδηγῇ εἰς ἔντονον πνευματικὴν ζωὴν, ἰδίᾳ τοὺς ἐξ αὐτῶν φιλομονάχους.

ε) Νὰ ὀργανώσῃ τὰς διαφόρους Ὑπηρεσίας παρασκευῆς καὶ στρατολογίας Ἱεραποστόλων καὶ

στ) Νὰ στραφῇ συστηματικώτερον πρὸς οἶον-δήποτε Ἱεραποστολικὸν ἀγρόν, προσφέρει πρὸς καλλιέργειαν ὁ Κύριος.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΑΠΟΔΗΜΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
ΤΗΣ Μ. Σ. Ε. ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ ὅλη ἐργασία τῆς Διευθύνσεως Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ δύναται νὰ περιληφθῇ εἰς τοὺς ἑξῆς τομεῖς:

I) Τομεὺς ἐνημερώσεως καὶ μελέτης, II) Τομεὺς ὀργανώσεως τῆς Ὑπηρεσίας, III) Τομεὺς ἐκπαιδεύσεως συνεργατῶν, IV) Τομεὺς ποιμαντικῆς μερίμνης, V) Τομεὺς γραμματειακῆς ἐργασίας.

I. Τομεὺς ἐνημερώσεως καὶ μελέτης.

α) Γίνεται ἡ παρακολούθησις δημοσιευμάτων τοῦ καθημερινοῦ καὶ περιοδικοῦ τύπου, ἀναφερομένων εἰς τὴν μετανάστευσιν.

β) Γίνεται ἡ παρακολούθησις σχετικῆς βιβλιογραφίας.

γ) Μελετᾶται ὁ τρόπος ἀσκήσεως ποιμαντικῆς μερίμνης ὑπὲρ τῶν μεταναστῶν ἐκ μέρους τῶν ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

δ) Γίνεται ἡ μελέτη προβλημάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Δ. Εὐρώπης:

Ἐνεργὸς συμμετοχὴ τοῦ Διευθυντοῦ εἰς εἰδικὸν συνέδριον τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Erlangen. 2) Ἐνημερωτικὰ ἐπαφαί τοῦ ἰδίου μετὰ διαφόρων ἀρμο-

δίων παραγόντων ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι. 3) Συγγραφή σχετικῆς ἐργασίας, ἥτις δημοσιεύεται εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία», ὑπὸ τὸν τίτλον: «Μετανάστευσις εἰς Δ. Γερμανίαν».

ε) Μελέτη προβλημάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Ἀμερικῇ, Αὐστραλίᾳ, Καναδᾷ καὶ Ν. Ἀφρικῇ:

Ἐνημερωτικὰ συσκέψεις μετὰ παραγόντων, ἀσχολουμένων μετὰ τὸ ὅλον θέμα τῆς μεταναστεύσεως, ἰδίᾳ μετὰ τῶν ὑπευθύνων τῆς Δ.Ε.Μ.Ε., ὡς καὶ μετὰ τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ τῶν ὁμόρων πρὸς αὐτὴν ἱερῶν Μητροπόλεων.

II. Τομεὺς ὀργανώσεως τῆς Ὑπηρεσίας.

Εἰς τὸν Τομέα αὐτὸν ἐγένοντο τὰ ἑξῆς:

1) Κατεβλήθη προσπάθεια, ὅπως, εἰ δυνατόν, παρ' ἐκάστη τῶν μεγάλων Μητροπόλεων, τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, συσταθῇ εἰδικὸν «Γραφεῖον Προετοιμασίας Μεταναστῶν». Παρὰ τῇ ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν συνεστήθη καὶ λειτουργεῖ τὸ «Γραφεῖον Ἀποδήμων καὶ Διασπορᾶς», τοῦ ὁποιοῦ ἡ λειτουργία, βάσει ἀποφάσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐγκρίσεως τῆς Διαρκοῦς ἱερᾶς Συνόδου, ἀνετέθη εἰς τὸν Διευθυντὴν τῆς «Διευθύνσεως Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ τῆς Μ.Σ.Ε. Ὑπ. Ἐξωτερικοῦ». Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐξησφαλίσθη ὁ συντονισμὸς τῆς ὅλης ποιμαντικῆς φροντίδος ὑπὲρ τῶν μεταναστῶν εἰς τὸν χῶρον τῶν Ἀθηνῶν.

2) Συνεστήθη εἰδικὸν Γραφεῖον ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν διὰ Δ. Γερμανίαν ἀναχωρούντων Ἑλλήνων, στεγαζόμενον εἰς τὸν «Ὄργανισμὸν Ἀπασχολήσεως Ἐργατικοῦ Δυναμικοῦ», ὅπου φιλοξενεῖται καὶ ἡ Γερμανικὴ Ἐπιτροπὴ.

3) Κατεβλήθη προσπάθεια, ὅπως ὀργανωθοῦν συστηματικώτερον οἱ δύο τομεῖς ποιμαντικῆς μερίμνης ὑπὲρ τῶν μέσφ Ἀθηνῶν διακινουμένων Ἑλλήνων (Δ. Γερμανία καὶ Αὐστραλία), τῇ συμμετοχῇ καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ὁμόρων ἱερῶν Μητροπόλεων.

4) Πρὸς καλυτέραν ὀργάνωσιν τῆς Ὑπηρεσίας καὶ συντονισμὸν τῶν ἐνεργειῶν, πραγματοποιοῦνται κατὰ τακτικὰ διαστήματα συσκέψεις μετὰ τῶν ἐντεταλμένων Κληρικῶν τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν ἱερῶν Μητροπόλεων Πειραιῶς καὶ Νικαίας.

5) Κατηρτίσθη ὁ προγραμματισμὸς τῶν δραστηριοτήτων τῆς διευθύνσεως διὰ τὸ ἔτος 1973, ὡς καὶ ὁ σχετικὸς προϋπολογισμὸς, οἵτινες ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τῆς Διαρκοῦς ἱερᾶς Συνόδου.

III. Τομεὺς Ἐκπαιδεύσεως Συνεργατῶν.

Ἐπραγματοποιήθησαν τὰ ἀκόλουθα:

1) Διοργάνωσις τοῦ Α' Σεμιναρίου Συνεργατῶν εἰς Διορθόδοξον Κέντρον Ἀθηνῶν. 2) Ἐκδοσις τοῦ «Δελτίου Ἐνημερώσεως Συνεργατῶν». Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρομεν, ὅτι εἰς τὴν ὕλην τοῦ δευτέρου τεύχους παρέχονται εἰς τοὺς ἐφημερίους τῶν Ἐπαρχιῶν λεπτομερεῖς ὁδηγίαι, ἀναφερόμεναι εἰς τὴν ποιμαντικὴν αὐτῶν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ὑποψηφίων μεταναστῶν. 3) Ἀποστολὴ διαφόρων ἐντύπων τῆς συνεργασίας τῆς Δ.Ε. Μ.Ε.

IV) Τομεὺς ποιμαντικῆς μερίμνης ὑπὲρ τῶν μέσῳ Ἀθηνῶν διακινουμένων μεταναστῶν.

Ἡ ὄλη ποιμαντικὴ μερίμνα διηρέθη κατὰ τὸ ὡς ἄνω χρονικὸν διάστημα εἰς δύο τομεῖς καὶ ἡσκήθη κυρίως τῇ συνεργασίᾳ τοῦ «Γραφείου Ἀποδήμων Διασποράς» τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν:

α) Τομεὺς Δ. Εὐρώπης.

1) Ὁργάνωσις καὶ λειτουργία τοῦ ὡς ἄνω Γραφείου παρὰ τῇ Γερμανικῇ Ἐπιτροπῇ, μέσῳ τῆς ὁποίας διακινουῦνται οἱ Ἕλληνες ἐργάται εἰς Δ. Γερμανίαν. Ἡ ἐπικοινωνία μετ' αὐτῶν πραγματοποιεῖται πέντε φορές τὴν ἐβδομάδα. 2) Ἐκδοσις εἰδικοῦ ὁδηγοῦ τοῦ μετανάστου, ὑπὸ τὸν τίτλον «τώρα πού θὰ φύγῃς», ὅστις διανέμεται δωρεάν εἰς ἅπαντας τοὺς διὰ Δ. Γερμανίαν διακινουμένους ἐργάτας.

β) Τομεὺς ὑπερποντίου μεταναστεύσεως.

Μέχρι τοῦδε ἐπραγματοποιήθησαν τὰ ἀκόλουθα:

1) Εἰδικὰ μαθήματα εἰς τὰς μέσῳ τῆς Δ.Ε.Μ.Ε. διακινουμένας δι' Αὐστραλίαν Ἑλληνίδας. 2) Ἐκτύπωσις εἰδικοῦ μηνύματος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου πρὸς τοὺς μετανάστας τῆς κατηγορίας αὐτῆς. Μετὰ τοῦ μηνύματος τούτου ἐξετυπώθησαν καὶ κατάλληλοι βυζαντινὰ εἰκόνες, μάλιστα δὲ κατὰ τρόπον, ὥστε δημιουργεῖται εὐκόλως ἡ σκέψις τῆς ἀναρτήσεως αὐτῶν εἰς τὸν χῶρον διαμονῆς τῶν μεταναστῶν. 3) Εἰδικὰ ἐκδηλώσεις ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς δι' Αὐστραλίαν ἀναχωρήσεως τῶν μεταναστῶν. Κατ' αὐτάς ἐγχειρίζεται εἰς αὐτοὺς ἐν ἀντίτυπον τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἡ Θ. Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ τὸ ὡς ἄνω μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου. 4) Μερίμνη τῆς Διευθύνσεως ἐξησφαλίσθη ἡ ὑπὸ κληρικοῦ συνεργάτου συνοδεία 1200 μεταναστῶν, οἱ ὅποιοι διεκινήθησαν ἀτμοπλοικῶς τὴν 12ην Αὐγούστου δι' Αὐστραλίαν.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἐγένετο καὶ ἡ διεκπεραίωσις τῆς πάσης φύσεως τρεχούσης γραμματειακῆς ἐργασίας.

Γενικῶς ἐπιθυμοῦμεν νὰ ὑπογραμμίσωμεν, ὅτι ἡ Διεύθυνσις Ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ τῆς Μ.Σ.Ε. Ὑποθέσεων Ἐξωτερικοῦ, ὡς Ὑπηρεσία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, κινεῖται εἰς ἐπίπεδον ἐπιτελικόν.

Κύριος σκοπὸς αὐτῆς εἶναι ἡ μελέτη τῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα δημιουργεῖ ἡ μετανάστευσις, ἡ ἐπὶ τῶν θεμάτων τούτων ἐνημέρωσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ μελέτη τρόπων ἀντιμετωπίσεως αὐτῶν, ἡ προετοιμασία τῶν σχετικῶν εἰσηγήσεων πρὸς τὴν Μ.Σ.Ε. καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ὡς πρὸς τὴν ἄσκησιν τῆς ποιμαντικῆς φροντίδος ὑπὲρ τῶν μεταναστῶν, καταβάλλεται προσπάθεια ὅπως αὕτη πραγματοποιεῖται μέσῳ τῶν φυσικῶν φορέων τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου, δηλαδὴ τῶν κατὰ τόπους Ἱερῶν Μητροπόλεων, τοῦλάχιστον τῶν μεγαλύτερων, καὶ ἐντάσσεται ἁρμονικῶς εἰς τὴν ὅλην ζωὴν καὶ δραστηριότητα μιᾶς ἐκάστης Μητροπόλεως. Κύριον μέλημα τῆς Διευθύνσεως ἀποτελεῖ ἡ δημιουργία τῶν προϋποθέσεων διὰ μίαν ἐπιτυχή ἄσκησιν τῆς ποιμαντικῆς φροντίδος ὑπὲρ τῶν μεταναστῶν ἀπὸ μέρους τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Ἀσκεῖ δὲ ἡ Διεύθυνσις ἄμεσον ποιμαντικὸν ἔργον μόνον εἰς τὰς περιπτώσεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζουν γενικώτερον ἐνδιαφέρον ἢ ἀπαιτοῦν εἰδικὰς γνώσεις καὶ ἄλλας προϋποθέσεις, τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ διαθέτῃ ἐκάστη Ἱερά Μητρόπολις κεχωρισμένως.

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ

ΔΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΒΟΗΘΕΙΑΣ

Ἡ ἐκθεσις αὕτη ἀφορᾷ εἰς τὸ ἀπὸ 1/6/67-31 μέχρι 31/10/1971 διάστημα.

Ἡ διεκκλησιαστικὴ βοήθεια ἐκάλυψε τοὺς ἀκόλουθους τομεῖς:

I. Ἐνίσχυσιν τῶν ἐνδεῶν ὁλοκλήρου τῆς Χώρας μέσῳ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων διὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου εἰς εἶδη ἱματισμοῦ, ὑποδήσεως, τροφίμων, κλινοσκεπασμάτων κ.λπ. καὶ

II. Ἐνίσχυσιν τῶν 273 Εὐαγῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἰδρυμάτων (Ὁρφανοτροφεῖα, Γηροκομεῖα, Οἰκοτροφεῖα, Μαθητικὰ καὶ ἐνοριακὰ Συσσίτια) εἰς εἶδη διατροφῆς, ἱματισμοῦ, ὑποδήσεως, κλίνης κ.τ.τ.

Ὡς καὶ ἐκ τῶν συνημμένων πινάκων ἐμφαίνεται, ἡ συνολικὴ βοήθεια εἰς εἶδη ἱματισμοῦ καὶ διατροφῆς κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἀνῆλθεν εἰς 6.318.015 λίβρας ἱματισμοῦ καὶ ὑποδήσεως, ἀξίας περίπου 190.000.000 δρχ. καὶ 2.830.563. λίβρας τροφίμων καὶ ἄλλων

είδων, αξίας 16.270.000 δρχ. ήτοι εις είδη συνολικής αξίας άνω των 200 εκατομμυρίων δραχμών.

III. 'Ενίσχυσιν προγραμμάτων 'Ιερών Μητροπόλεων ώς κάτωθι:

'Ανέγερσιν ή και έξοπλισμόν 'Εκκλησιαστικῶν 'Ιδρυμάτων.

'Ανέγερσιν ή και έξοπλισμόν 'Εκκλησ. Πνευματικῶν Κέντρων, Κέντρων Νεότητος, αϊθουσῶν κ.λπ.

'Ενίσχυσιν προγραμμάτων οικονομικής ανάπτυξεως.

Κατασκηνωτικές έγκαταστάσεις.

Κατά τὰ έτη από τοῦ 1969 και έντεῦθεν καταβάλλεται ιδιαίτερα προσπάθεια, όπως, έν συνεργασία μετά των Σεβ. Μητροπολιτῶν, προσανατολισθῆ ή Διεκκλησιαστική Βοήθεια πρὸς έργα αναπτυξιακά, συμφώνως τῷ καθόλου πνεύματι τοῦ προγράμματος ICA τοῦ Π.Σ.Ε.

Τὸ συνολικὸν ὕψος τῆς παρασχεθείσης Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας κατά τὴν ὑπὸ εξέτασιν περίοδον ἀνῆλθεν εις τὸ ποσὸν τῶν 17.739.537 δραχμῶν, κατανεμηθὲν εις 29 προγράμματα 'Ιερῶν Μητροπόλεων, ὡς και ἱκανὸν ἀριθμὸν μικροτέρων προγραμμάτων αὐτοβοηθείας ή εις τὰ κλιμάκια ἐθελοντῶν.

IV. 'Ενίσχυσιν δι' εἰδῶν διατροφῆς τῶν θερινῶν ἐκκλησιαστικῶν κατασκηνώσεων. Κατά τὴν ὑπὸ εξέτασιν περίοδον διενεμήθησαν συνολικῶς 182.484 λίβραι τροφίμων, αξίας 1.084.100 δραχμῶν (Λεπτομερείας περὶ τούτου εις τοὺς πίνακας 1 ἕως 6 καθὼς και εις τὸν σχετικὸν πίνακα 8). Πλὴν τούτου, κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ Γραφείου τῆς Συνοδικῆς 'Επιτροπῆς 'Αλληλοβοηθείας, διετέθησαν ἐκ μέρους τοῦ 'Υπουργείου Κοινωνικῶν 'Υπηρεσιῶν κατά τὰ δύο πρῶτα ἔτη ὄρουα και ἄλευρον διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς κατασκηνώσεις, ἀπὸ διετίας δὲ ἐπετεύχθη ή καθιέρωσις τῆς καταβολῆς τοῦ ἀντιστοίχου διὰ τὰ ὡς ἄνω εἶδη χρηματικῶν ποσῶν.

V. 'Εκτακτον ἐνίσχυσιν πληγέντων ἐκ θεομηνιῶν τόσοσιν εις εἶδη, ὅσον και εις χρῆμα πρὸς οικονομικὴν αὐτῶν ἀποκατάστασιν.

Πλὴν τῶν εις ἱματισμόν και εἶδη κλίνης ἀποσταλέντων ἐφοδίων κατά τὰς θεομηνίας εις Λῆμον, Κῶ και ἄλλαχοῦ, ἀπεστάλησαν μερίμνη τοῦ Γραφείου Συνοδικῆς 'Επιτροπῆς 'Αλληλοβοηθείας κατά μὲν τὸ ἔτος 1968 τὸ ποσὸν τῶν 165.000 δρχ. πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν κτηνοτρόφων τῆς Λήμνου, κατά δὲ τὸ ἔτος 1971 τὸ ποσὸν τῶν 2.070.000 πρὸς κάλυψιν τοῦ ναύλου διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν προϊόντων τοῦ ἐράνου τῆς 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αθηνῶν και τῶν 'Ι. Μητροπόλεων διὰ τοὺς πληγέντας τοῦ 'Ανατολικῶν Πακιστάν.

VI. Παροχὴν ὑποτροφιῶν μετεκπαιδεύσεως εις τὸ 'Εξωτερικὸν εις πτυχιούχους θεολόγους και μῆ.

Εἰδικώτερον μέσῳ τοῦ προγράμματος ὑποτροφιῶν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου 'Εκκλησιῶν ἔτυχον οἰκουμενικῆς ὑποτροφίας κατά τὰ ἀκαδημαϊκὰ ἔτη 1967-1968, 1968-1969, 1969-1970, 1970-1971 και 1971-1972 δέκα ὀκτῶ έν συνόλῳ πτυχιούχοι ἀνωτάτων Σχολῶν, ἐξ ὧν δύο μῆ θεολόγοι (Πρβλ. σχετικῶς πίνακα 9). Κατά τὰ τελευταῖα ἔτη καταβάλλεται προσπάθεια ἐξασφαλίσεως ὑποτροφιῶν τόσοσιν εις πτυχιούχους ἀνωτάτων Σχολῶν μῆ θεολόγους, ὅσον και εις λοιποὺς ἐκκλησιαστικοὺς ὑπαλλήλους, προκειμένου νὰ ἐξειδικευθῶσιν οὗτοι εις τὴν θεωρίαν και πρᾶξιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου και εις τὸν τομέα ὑπηρεσίας αὐτῶν.

VII. Τὸν τομέα ὑγείας διὰ τῆς ἀποστολῆς ἀσθενῶν, χρηζόντων θεραπευτικῆς ἀγωγῆς εις νοσηλευτικὰ ἰδρύματα τοῦ ἔξωτερικοῦ, ἐξόδοις τοῦ εἰδικοῦ προγράμματος ὑγείας τοῦ Π.Σ.Ε., ὡς και παροχὴν δωρεᾶν ἀεροπορικῶν εἰσιτηρίων μέσῳ τῆς Διευθύνσεως Πολιτικῆς 'Αεροπορίας (Πρβλ. πίνακας 10 και 11).

VIII. Δανειοδότησιν 'Ι. Μητροπόλεων και 'Εκκλησιαστικῶν 'Ιδρυμάτων μέσῳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Ταμείου Δανεισμοῦ (ECLOF). Κατά τὴν ὑπὸ εξέτασιν περίοδον ἐδανειοδοτήθησαν αἱ 'Ιεραὶ Μητροπόλεις Τρίκκης και Σταγῶν, Θηβῶν και Λεβαδείας, καθὼς και τὸ 'Εκκλησιαστικὸν 'Ορφανοτροφεῖον «Σπίτι τῆς Στοργῆς» διὰ τοῦ ποσοῦ τῶν 150.000 δραχμῶν δι' ἕκαστον δάνειον.

'Επὶ πλέον τούτου, τὸ Γραφεῖον 'Αλληλοβοηθείας καθ' ὄλην τὴν περίοδον ταύτην κατέβαλε συντόνους προσπάθειας τόσοσιν διὰ τὴν καθ' ὅλου ὀργάνωσιν αὐτοῦ, ὅσον και διὰ τὴν ἐπέκτασιν και καλλιέργειαν τῶν ἐπαφῶν αὐτοῦ μετά τοῦ Π.Σ.Ε., ὡς και μετά διαφόρων ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν δωρητριῶν ὀργανώσεων.

'Επίσης συνειργάσθη στενῶς μετά τοῦ 'Υπουργείου Κοινωνικῶν 'Υπηρεσιῶν πλὴν τῆς ἐνίσχυσεως δι' εἰδῶν ἱματισμοῦ τῶν Κέντρων Κοινωνικῆς Πολιτικῆς τῆς Χώρας, ὡς και μεμονωμένων περιπτώσεων ἐνδεῶν ή πολυτέκνων, ἔλαβε χώραν κατά τὸ ἔτος 1968 και ἀπὸ κοινοῦ διοργάνωσις τῆς ἐκδηλώσεως «Τὸ δέμα τοῦ Παιδιοῦ», καθ' ἣν διενεμήθησαν 500 περίπου ἀτομικὰ δέματα εις ὀρφανὰ παιδιὰ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων.

ΠΙΝΑΞ 1
ΔΙΑΝΟΜΑΙ ΙΜΑΤΙΣΜΟΥ - ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΕΤΟΥΣ 1967

Α/Α	ΠΑΡΑΔΗΠΤΑΙ	ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ		ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ		ΕΙΔΗ ΚΛΙΝΗΣ		ΔΙΑΦΟΡΑ		ΤΡΟΦΙΜΑ		ΣΥΝΟΛΟΝ	
		ΒΑΡΟΣ ΛΙΒΡΑΙ	ΑΞΙΑ ΔΡΧ.	ΒΑΡΟΣ ΛΙΒΡΑΙ	ΑΞΙΑ ΔΡΧ.	ΒΑΡΟΣ ΛΙΒΡΑΙ	ΑΞΙΑ ΔΡΧ.	ΒΑΡ. ΛΙΒΡ.	ΑΞΙΑ ΔΡΧ.	ΒΑΡΟΣ ΛΙΒΡΑΙ	ΑΞΙΑ ΔΡΧ.	ΒΑΡΟΣ ΛΙΒΡΑΙ	ΑΞΙΑ ΔΡΧ.
1.	Είς 80 'Ι. Μ/λεις	1.929.805	57.894.150	131.490	4.124.150	1.360	34.000	4.800	14.400	190.830	477.589	2.258.285	62.544.289
2.	Είς 'Ιδρύματα	5.900	17.700	-	-	-	-	-	-	1.110.427	4.040.132	1.116.327	4.057.832
3.	Είς Πρόσφυγας	28.500	755.000	-	-	-	-	-	-	-	-	28.500	755.000
4.	Είς σεισμοπαθείς 'Ηπείρου- Θεσσαλίας	99.200	2.976.000	-	-	-	-	-	-	-	-	99.200	2.976.000
5.	Είς Πλημ/θείς Κορινθ. "Αρ- γους-Διδυμοτείχου	29.545	886.350	-	-	-	-	-	-	-	-	29.545	886.350
6.	Είς Θερινάς Κατασκηγ.	-	-	-	-	-	-	-	-	47.723	215.988	47.723	215.988
ΣΥΝΟΛΟΝ		2.092.950	62.529.200	131.490	4.124.150	1.360	34.000	4.800	14.400	1.348.980	4.733.709	3.579.580	71.435.459

ΠΙΝΑΞ 2
ΔΙΑΝΟΜΑΙ ΙΜΑΤΙΣΜΟΥ-ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΕΤΟΥΣ 1968

1.	Είς 'Ι. Μ/λεις	2.272.115	68.163.450	313.690	9.410.700	-	-	-	-	71.737	213.394	2.657.542	77.787.544
2.	Είς 'Ιδρύματα	25.080	752.400	-	-	600	10.200	-	-	255.458	1.348.312	281.138	2.110.912
3.	Είς πηγόντας Καρπενησιού	2.850	85.500	-	-	-	-	-	-	-	-	2.850	85.500
4.	Είς Δήμους 'Αττικής	-	-	-	-	-	-	52	2.250	-	-	52	2.250
5.	Είς Κατασκηνώσεις	-	-	-	-	-	-	-	-	53.662	231.040	53.662	231.040
ΣΥΝΟΛΟΝ		2.300.045	69.001.350	313.690	9.410.700	600	10.200	52	2.250	380.857	1.792.746	2.995.244	80.217.240

ΠΙΝΑΞ 3
ΔΙΑΝΟΜΑΙ ΙΜΑΤΙΣΜΟΥ - ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΕΤΟΥΣ 1969

1.	Είς 'Ι. Μ/λεις	933.390	28.601.700	-	-	2.120	53.000	184	14.720	-	-	935.694	28.669.420
2.	Είς 'Ιδρύματα	-	-	-	-	16.560	496.800	90.900	2.727.000	450.750	3.633.786	558.210	6.857.586
3.	Είς Δήμους 'Αττικής	-	-	-	-	-	-	46	3.680	-	-	46	3.680
4.	Είς Θερινάς Κατασκηνώσεις	-	-	-	-	-	-	-	-	30.218	214.755	30.218	214.755
ΣΥΝΟΛΟΝ		933.390	28.601.700	-	-	18.680	549.800	91.130	2.745.400	480.968	3.848.541	1.524.168	35.745.441

ΠΙΝΑΞ 4
ΔΙΑΝΟΜΑΙ ΙΜΑΤΙΣΜΟΥ- ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΕΤΟΥΣ 1970

1.	Είς 'Ι. Μητροπόλεις	218.970	6.569.100	-	-	3.960	118.800	350	36.000	31.439	106.718	254.719	6.830.618
2.	Είς 'Ιδρύματα	-	-	-	-	-	-	-	-	82.412	1.184.055	82.412	1.184.055
3.	Είς Θερινάς Κατασκηνώσεις	-	-	-	-	-	-	-	-	32.969	312.317	32.969	312.317
ΣΥΝΟΛΟΝ		218.970	6.569.100	-	-	3.960	118.800	350	36.000	146.820	1.603.090	370.100	8.326.990

ΠΙΝΑΞ 5
ΔΙΑΝΟΜΑΙ ΙΜΑΤΙΣΜΟΥ - ΤΡΟΦΙΜΩΝ ΕΤΟΥΣ 1971

Α/Α	ΠΑΡΑΛΗΠΤΑΙ	ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ		ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ		ΕΙΔΗ ΚΛΙΝΗΣ		ΤΡΟΦΙΜΑ		ΣΥΝΟΛΟΝ	
		ΒΑΡΟΣ ΛΙΒΡΑΙ	ΑΞΙΑ ΕΙΣ ΔΡΧ.	ΒΑΡΟΣ ΛΙΒΡΑΙ	ΑΞΙΑ ΕΙΣ ΔΡΧ.	ΒΑΡΟΣ ΛΙΒΡΑΙ	ΑΞΙΑ ΕΙΣ ΔΡΧ.	ΒΑΡΟΣ ΛΙΒΡΑΙ	ΑΞΙΑ ΕΙΣ ΔΡΧ.	ΒΑΡΟΣ ΛΙΒΡΑΙ	ΑΞΙΑ ΕΙΣ ΔΡΧ.
1.	Είς 'Ι. Μητροπόλεις	301.320	9.039.600	-	-	1.560	35.000	87.030	287.199	389.910	9.361.799
2.	Είς 'Ιδρύματα	-	-	-	-	-	-	301.664	1.097.562	301.664	1.097.562
3.	Είς Κατασκηνώσεις	-	-	-	-	-	-	17.912	110.000	17.912	110.000
	ΣΥΝΟΛΟΝ	301.320	9.039.600			1.560	35.000	406.606	1.494.761	709.486	10.569.361

ΠΙΝΑΞ 6
ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΕΦΟΔΙΩΝ ΑΠΟ 1/6/67-31/10/71

	1967		1968		1969		1970		1971	
	ΛΙΒΡΑΙ	ΑΞΙΑ	ΛΙΒΡΑΙ	ΑΞΙΑ	ΛΙΒΡΑΙ	ΑΞΙΑ	ΛΙΒΡΑΙ	ΑΞΙΑ	ΛΙΒΡΑΙ	ΑΞΙΑ
ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ	2.092.950	62.529.200	2.300.045	69.001.350	933.390	28.601.700	218.970	6.569.100	301.320	9.039.600
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ	131.490	4.124.150	313.690	9.410.700	-	-	-	-	-	-
ΕΙΔΗ ΚΛΙΝΗΣ	1.360	34.000	600	10.200	18.680	549.800	3.960	118.800	1.560	35.000
ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΔΗ ΒΟΗΘ.	4.800	14.400	52	2.250	91.130	2.745.400	350	36.000	-	-
ΤΡΟΦΙΜΑ	1.348.980	4.733.709	380.857	1.792.746	480.968	3.848.541	146.820	1.603.090	406.606	1.494.761
ΣΥΝΟΛΟΝ	3.579.580	71.435.459	2.995.244	80.217.246	1.524.168	35.745.441	370.100	8.326.990	709.486	10.569.361

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ

ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ	ΛΙΒΡΑΙ	5.846.675	Δρχ.	175.740.950
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ	»	449.140	»	13.653.650
ΕΙΔΗ ΚΛΙΝΗΣ	»	22.200	»	629.000
	ΛΙΒΡΑΙ	6.318.015	Δρχ.	190.023.600
ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΙΔΗ ΒΟΗΘΕΙΑΣ	»	96.332	»	2.798.050
ΤΡΟΦΙΜΑ	»	2.764.231	»	13.472.847
ΓΕΝΙΚΟΝ ΣΥΝΟΛΟΝ	ΛΙΒΡΑΙ	9.178.578	Δρχ.	206.294.497

ΠΙΝΑΞ 7

Χρηματικά ποσά αποσταλέντα μέσω του Γραφείου Διεκκλησιαστικής Βοήθειας προς ένισχυση προγραμμάτων Ίερών Μητροπόλεων

Α/Α	ΙΕΡΑΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΣ	ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ	1967	1968	1969	1970	1971		Γεν. Σύνολον
							Δηφθέντα	Υποσχεθέντα	
1.	Αρχιεπισκοπή Αθηνών	Εξοπλισμός Σχολής	67.515	-	-	-	-	-	67.515
2.	Αιτωλοακαρνανίας	Μαθητ. Οικοτροφείον	-	-	143.400	-	-	-	143.400
3.	Αργολίδος	»	-	-	-	-	-	-	-
4.	Αρτης	»	-	-	-	227.763	81.925	30.000	339.688
5.	Αττικής	»	-	-	-	-	-	60.000	60.000
6.	Γυθείου και Οιτύλου	»	-	-	-	-	-	90.000	90.000
7.	Δημητριάδος	Αναπτυσ. Πρόγρ. Μάνης	-	-	-	-	-	1.500.000	1.500.000
8.	Διδυμοτείχου	Μαθητ. Οικοτροφείον	-	-	-	40.047	-	-	40.047
9.	Ελασσάνος	»	-	-	-	-	-	66.840	66.840
10.	Θηβών και Λεβαδείας	Ψυχοπαιδαγωγικών Κέντρων	125.070	523.839	169.495	109.770	60.000	-	988.174
11.	Ιωαννίνων	Σχολή Κωφάλλων	-	-	-	-	66.840	-	66.840
12.	Καλαβρύτων	Πτηνοτροφικός Συνεταιρισμός	338.782	-	1.200.000	-	-	-	1.538.782
13.	Κίτρως	Πνευματικών Κέντρων	-	18.672	56.020	-	-	-	74.692
14.	Κορινθίας	Γηροκομείον Κατερίνης	59.868	119.511	-	-	-	-	179.379
15.	Κυθήρων	Κέντρον Νεότητος	74.750	-	-	-	-	-	74.750
16.	Λευκάδος	Οικονομική Σχολή	-	-	1.390.800	-	-	-	1.390.800
17.	Μαρωνείας	Πνευματικών Κέντρων	-	123.678	-	-	-	-	123.678
18.	Μυτιλήνης	Οικοτροφείον Αρρένων	36.845	12.247	49.977	-	-	-	99.069
19.	Μυτιλήνης	Κέντρον Αδελφών Μοναχών	11.083	3.000	44.865	-	-	-	58.948
20.	Ναυπακτίας	Κέντρον Νεότητος	-	-	-	127.078	14.935	48.000	190.013
21.	Νικαίας	Πνευματικών Κέντρων και Οικοτροφείον	-	-	74.852	42.335	8.713	17.460	143.360
22.	Ναυπλίου	Κατασκηνώσεις	-	-	144.000	-	-	-	144.000
23.	Λαρίσης	Αναπτυσ. προγρ. Αμπελακίων	-	-	328.980	-	187.200	603.630	1.119.810
24.	Παραμυθίας	Κέντρον Νεότητος	199.343	-	597.402	-	-	-	796.745
25.	Πρεβέζης	Οικοτροφείον	-	127.390	164.810	58.275	59.500	-	409.975
26.	Σισανίου	Οικοτροφείον	-	143.410	50.000	97.500	-	-	290.910
27.	Τρίκκης και Σταγών	Καστρακίδειον Οικοτροφείον	65.901	42.718	-	-	-	-	108.619
28.	Θρησκ. και Ηθική Έγκυκλοπαιδεία	-	-	-	13.947	-	-	-	13.947
29.	Εκτακτος Ένισχυσις	Λήμνου (Σεισμός)	-	165.000	-	-	-	-	165.000
30.	Καταβολή ναύλου δι' έφοδια Πακιστάν	-	-	-	-	-	2.070.000	-	2.070.000
	Είς κλιμάκια, Γραφείον W.C.C., διάφορα μικροπρογράμματα η άπ' ευθείας εις τὰ ως άνω προγράμματα.	-	-	-	-	-	-	-	-
ΣΥΝΟΛΟΝ			759.917	3.201.133	115.582	1.307.922	-	-	5.384.554
			1.739.075	4.480.598	4.544.130	2.010.690	2.482.273	2.482.770	17.739.537

ΠΙΝΑΞ 8

Έμφαίνων τόν αριθμόν τών κατ' έτος ένισχυθεισών Έκκλησιαστικών Κατασκηνώσεων, αριθμόν κατασκηνωτών και άξίαν ειδών άπό 1967-1971

ΕΤΟΣ	ΑΡΙΘ. ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΩΝ	ΑΡΙΘ. ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΤΩΝ	ΠΑΡΑΣΧΕΘΕΝΤΑ ΤΡΟΦΙΜΑ ΕΙΣ ΛΙΒΡΑΣ	ΑΞΙΑ ΕΙΣ ΔΡΧ.
1967	33	12.300	47.723	215.988
1968	47	15.600	53.662	231.040
1969	70	15.832	30.218	214.755
1970	74	16.340	32.969	312.317
1971	49	12.740	17.912	110.000
ΣΥΝΟΛΟΝ	273	72.812	182.484	1.084.100

ΣΥΝΟΛΟΝ ΔΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΒΟΗΘΕΙΑΣ

α. Είς είδη ιματισμού, τροφίμων κ.λπ.	Δρχ.	206.294.497
β. Είς μετρητά	»	17.739.537
Είς ταύτα δέν συμπεριλαμβάνονται τὰ ποσά:		
α. Δι' ύποτροφίας β. Διά τὸ πρόγραμμα Ύγείας (εισιτήρια, νοσήλεια, φάρμακα κ.λπ) καθ' όσον έλλείπουσιν άκριβή στοιχεία.	Δρχ.	224.034.034

ΠΙΝΑΞ 9

Πίναξ Ὑποτρόφων μετ' ἀναγραφῆς τῆς Χώρας προελεύσεως ἢ τῆς Χώρας σπουδῶν των.

Α'. Ὑπότροφοι ἀλλοδαποὶ ἐν Ἑλλάδι.

1. Ioan. Buga (ἐκ Ῥουμανίας). 2. Basil Costin (ἐκ Ῥουμανίας). 3. Dimitrie Coravu ἐκ (Ῥουμανίας). 4. Christian Belodan (ἐκ Ῥουμανίας). 5. Constantin Cornitescu (ἐκ Ῥουμανίας) 6. Ioan Dura (ἐκ Ῥουμανίας). 7. Miguel Carrigues (ἐξ Ἰσπανίας). 8. Rev. Juan Nadal Canellas (ἐκ Ῥουμανίας). 9. Rev. Johannes A. J. Meijer (ἐξ Ὀλλανδίας).

Β'. Ὑπότροφοι Ἑλληνες εἰς ἀλλοδαπήν.

1. Γεώργιος Μουστάκης — Η.Π.Α. 2. π. Στέφανος Πουλῆς — Γερμανίαν. 3. Ἀθανάσιος Ἀποστόλου — Ὀλλανδίαν. 4. Δημήτριος Θεοχάρης — Η.Π.Α. 5. Σωτηρία Δογάνη — Ἀγγλίαν. 6. Μαρία Σπυροπούλου — Ῥουμανίαν. 7. Χρῆστος Γιανναρᾶς — Γαλλίαν. 8. Δανιὴλ Σαχᾶς — Η.Π.Α. 9. Χαρίλαος Τζώγας — Ῥουμανίαν. 10. Δημήτριος Γεωργέλλης — Γερμανίαν. 11. Γεώργιος Καψάνης — Η.Π.Α. 12. Ἀρχ. Παντελ. Καθρεπτίδης — Γερμανίαν. 13. Ἀντώνιος Ἰωαννίδης — Γερμανίαν. 14. Παῦλος Εὐτυχιάδης — Η.Π.Α. 15. Εὐτύχιος Εὐτυχιάδης — Η.Π.Α. 16. Ἀρχιμ. Πολύκαρπος Κοροβέσης — Ἀγγλίαν. 17. Δέσποινα Κοκκάλα — Ἀγγλίαν. 18. Παῦλος Κυριακίδης — Γερμανίαν.

Αἱ ὑπ' ἀριθμὸν 5 καὶ 6 ὑπότροφοι δὲν τυγχάνουν θεολόγοι, εἰδικεύονται ὁμῶς εἰς καθαρῶς ἐκκλησιαστικὸν ἔργον.

Περίπτωσις Ὑγιείας

ΠΙΝΑΞ 10

Ἐμφαίνων τοὺς τυχόντας βοήθειας μέσῳ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀλληλοβοηθείας διὰ τῆς παροχῆς δωρεὰν ἀεροπορικῶν εἰσιτηρίων ἢ καὶ χρηματικῆς ἐνισχύσεως καθὼς καὶ τὴν Χώραν, εἰς ἣν ἐνοσηλεύθησαν.

1. Σκουρελιάκου Βασιλική — Π.Η.Α. 2. Σακκάς Κων/ντίνος — Η.Π.Α. 3. Γλύκα Σοφία — Ἀγγλία. 4. Κατσέρης Ἀντώνιος — Ἀγγλία. 5. Πατήθρας Παναγιώτης — Η.Π.Α. (ἔλαβε καὶ χρημ. ἐνίσχυσιν). 6. Βαζούρα Σταυρούλα — Ἀγγλία. 7. Πατούλης Θεόδωρος — Ἀγγλία. 8. Λυμπεράτος Κων/τίνος — Η.Π.Α. — 9. Σπυριδωνίδου Φανή — Η.Π.Α.

ΠΙΝΑΞ 11

Ἐμφαίνων τοὺς μέσῳ τοῦ προγράμματος Ὑγιείας τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ τοῦ Γραφείου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀλληλοβοηθείας τυχόντας ἰατρικῆς περιθάλψεως ἔν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ.

1. Διαμαντῆς Θεόδωρος — Ἀγγλία. 2. Μοναχὸς Γρηγόριος Ἀτσάλης — Γενεύη. 3. Νάκος Θεόδωρος — Γαλλία. 4. Καραγιάννη Ἐρμιόνη — Λονδῖνον. 5. Παρδικούλης Ἰωάννης — Ἑλβετία. 6. π. Παπανδρέου Ἀλ. — Ἑλβετία. 7. Ζουρνᾶ Μαργαρίτα — Ἀγγλία. 8. Κατσαμάκη Ἀνδρομάχη — Λονδῖνον. 9. Κατσαμάκη Ἰωάννα — Ἀγγλία. 10. π. Ἀντωνέλλος Νικάνωρ — Ζυρίχη. 11. Ἀσημακοπούλου Ἐλένη — Γαλλία. 12. π. Θωμαδάκης Νήφων — Γερμανία — Ἀγγλία. 13. Παπαδημητροπούλου Μαρία — Λονδῖνον. 14. Καμπουράκης Ἀντώνιος — Γενεύη. 15. Κούλης Παῦλος — Γερμανία. 16. Βλασσόπουλος Εὐθύμιος — Ἀγγλία. 17. Τσάκου Μαρία — Χριστίνα — Γερμανία. 18. Ντέρκος Εὐάγγελος — Θεραπευτήριον «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ»

(Συνεχίζεται)

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑ ΙΩΒΗΛΑΙΑ**Η ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ***

Sucevita: Σπουδαῖον μνημεῖον χριστιανικῆς τέχνης, τὸ ὁποῖον προσελκύνει τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμὸν χιλιάδων ἐπισκεπτῶν, οἱ ὁποῖοι προσέρχονται εἴτε ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Ῥουμανίας εἴτε ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, διὰ τὰ θαυμάσιον κυρίως τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ ναοῦ καὶ τὰς περιφρήτους βυζαντινὰς τοιχογραφίας (Fresco), αἱ ὁποῖαι καλύπτουν κατὰ τρόπον πρωτότυπον οὐ μόνον τὴν ἐσωτερικὴν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἐξωτερικὴν.

Τὸ Καθολικὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σουτσεβίτσας

ρικὴν ἐπιφάνεαν τοῦ Ναοῦ. Ἐχει 40 μοναχὰς, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ περισσότεραι μορφωμέναι. Ἡ Λειτουργία τελεῖται καθ' ἡμέραν. Ἡ Μονὴ διατηρεῖ ἐφημέριον καὶ πνευματικόν. Εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τῆς Μονῆς στεγάζεται τὸ Μουσεῖον, τοῦ ὁποίου οἱ φύλακες καὶ ξεναγοὶ εἶναι ἀδελφαί. Τὸ Κράτος ἐξοδεύει πολλὰ διὰ τὴν συντήρησιν τοῦ Μουσείου. Ἐπεσκέφθημεν τὸν ἀρχαιοπρεπῆ Ξενῶνα, ὅπου τὸ διαμέρισμα τοῦ Σεβ. κ. Ἰουστίνου. Ἐκεῖ ἀνεπαύθημεν καὶ ἠὺχαριστήσαμεν τὸν Κύριον «ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς» διὰ τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστά πού εἶδομεν ὡς πρὸς τὴν ἀκμὴν τοῦ Μοναχικοῦ βίου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῃ Ῥουμανίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἐν Μητροπόλει Μολδαβίας καὶ Σουτσεβίας. Αἱ ἀδελφαὶ ἐπεδαψίλευσαν εἰς ἡμᾶς ἐν ἀγάπῃ πολλῇ πολλὰς περιποιήσεις. Ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὴν Μονὴν με ὥραιās ἐντυπώσεις, ἀφοῦ μᾶς προέπεμψαν με συγκινητικὰς ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ αἱ ἀδελφαὶ τῆς Μονῆς.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 476 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19-20 τεύχους.

Εἰς τὸ Ἰάσιον.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀπὸ τῆς Ἱ. Μονῆς Σουτσεβίτσας ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ἱστορικὴν πόλιν τοῦ Ἰασίου, ὅπου ἡ ἔδρα τοῦ Σεβ. μητροπολίτου Ἰουστίνου. Ἄς σημειωθῆ, ὅτι ὁ Σεβ. κ. Ἰουστίνος εἶναι γνωστὸς εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς καὶ θεολογικοὺς κύκλους τῆς Ἑλλάδος, διότι γνωρίζει τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν, ὡς σπουδάσας τὴν Θεολογίαν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, καὶ διότι ἀγαπᾷ τὴν Ἑλλάδα. Οἱ περισσότεροι Ἕλληνες Ἱεράρχαι συνδέονται μετ' αὐτοῦ με φιλίαν, συναντῶνται μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ διορθοδόξους διασκέψεις, εἰς τὰ συνέδρια τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ εἰς ἄλλας θρησκευτικὰς ἐκδηλώσεις, τὰς ὁποίας ὀργανώνουν αἱ ἀδελφαὶ ὁμόδοχοι Ἐκκλησίαι. Εἶναι ἓνας δραστήριος καὶ μορφωμένος Ἱεράρχης.

Κατάκοποι ἐκ τῆς μακρᾶς διαδρομῆς καὶ ἐκ τῆς ἐπισκέψεως 5 μεγάλων Μονῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν μνημεῖα σπουδαιότατα διὰ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν τέχνην τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Ἰάσιον μετὰ τὸ μεσονύκτιον, κατευθυνθέντες εἰς τὸ περιλαμπρον Μητροπολιτικὸν μέγαρον, τὸ ὁποῖον εἶναι γνωστὸν ὡς «Παλάτιον» τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖ μᾶς ἀνέμενον αἱ μοναχὰὶ καὶ τὸ λοιπὸν προσωπικὸν τῆς Μητροπόλεως. Ἀφοῦ ἐτακτοποιήθημεν εἰς τὰ δωμάτια μας, προσεκλήθημεν εἰς τὴν θαυμασίαν αἴθουσαν τῆς ἐστιάσεως, ὅπου παρεκαθήσαμεν εἰς πλουσίαν τράπεζαν. Εἶτα, μετὰ τὴν προσευχὴν, ἀπεσύρθημεν εἰς τὰ δωμάτια μας, διὰ τὰ κατακλιθῶμεν.

Τὸ πρωτὶ ἐγερθέντες ἐκ τοῦ ὕπνου, μετὰ τὴν προσευχὴν, ἐπεσκέφθημεν τὸ Μητροπολιτικὸν μέγαρον. Τὸ κτίριον δεσπόζει εἰς ὀλόκληρον τὴν πόλιν! Πραγματικὸν ἀνάκτορον! ἔθαμβώθημεν ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιβλητικὴν ἐκκλησιαστικὴν μεγαλοπρέπειαν. Ἡ εἴσοδος τοῦ με τὰς δύο εὐρυχωροὺς καὶ μεγαλοπρεπεῖς κλίμακας, αἱ ὁποῖαι ὀδηγοῦν εἰς τὸν ὄροφον, καταπλήσσει πάντα εἰσερχόμενον. Καὶ εἰς τοὺς δύο ὄροφους ὑπάρχουν μεγάλαι καὶ μικραὶ αἴθουσαι, ἐκάστη με ἰδιόζοντα χαρακτηριστικὰ ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ τῆς, ἤτοι Γραφεῖα Μητροπολίτου, Βιβλιοθήκη, αἴθουσα τοῦ θρόνου, ἄλλα γραφεῖα, κατοικία τοῦ Μητροπολίτου, διαμέρισμα διὰ τοὺς ξένους, γραφεῖα διὰ τὸ προσωπικὸν κ.λ.π.

Ἐκλήθημεν διὰ τὰ λάβωμεν τὸ πρωτὶν ῥόφημα καὶ κατόπιν ἐξεναγήθημεν ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Βικαρίου καὶ τοῦ Αἰδ. Βασ. Κοστίν ἀνά τὴν πόλιν τοῦ Ἰασίου.

Τὸ Ἰάσιον ἔχει 300 χιλ. κατοίκους. Εἶναι μίᾳ ἀξιόλογος πόλις με ὥραιās οἰκοδομάς. Ἐχει Πανεπιστή-

μιον, Πολυτεχνεία, Μουσεία, Πινακοθήκη, ωραίους ναούς και πολλά άλλα ιστορικά και πνευματικά 'Ιδρύματα. Η πόλις περιβάλλεται από άφθονον βλάστησιν και αποτελεί, λόγω τής θέσεώς της, σπουδαίον έμπορικόν κέντρον. Από του έτους 1563 είναι η πρωτεύουσα τής Μολδαβίας και από τότε έγινε η έδρα των ηγεμόνων τής Μολδαβίας, οι όποιοι ως επί το πλεόν στον ήσαν Έλληνες, και δι' αυτό κατά τους χρόνους τής Τουρκοκρατίας τὸ 'Ιάσιον εξέλιχθη εἰς σπουδαίον κέντρον διὰ τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν. Ἄλλως τε αἱ Μοναὶ εἰς τὴν περιοχήν ἐκείνην ἤσαν ἀληθινὰ φυτώρια διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τής ἑλληνικῆς παιδείας. Τῷ 1710 εἰς τὸ 'Ιάσιον ἰδρύθη τὸ περιώνυμον «Φροντιστήριον» ὑπὸ τοῦ πρώτου Φαναριώτου ηγεμόνος τής Μολδαβίας Νικολάου Μαυροκορδάτου, τὸ όποῖον βραδύτερον ἐξελίχθῃν ἔλαβε τὸ ὄνομα «Ἀκαδημία», διότι εἰς αὐτὴν ἐλειτούργησαν 4 σχολαὶ πανεπιστημιακοῦ ἐπιπέδου, ἡ Θεολογική, Φιλολογική, Μαθηματικὴ καὶ Φυσικὴ, εἰς τὰς όποίας ἐδίδαξαν πολλοὶ ἀπὸ τῶν μεγάλων διδασκάλων τοῦ Γένους, ὡς ὁ 'Ιωάννης Κομνηνός, Νικ. Κεραμεύς, 'Ιερεμίας Κουναβέλλας, Ἄλέξ. Ἐλλάδιος, Νικηφόρος Θεοτόκης, Θεόδωρος Τραπεζούντιος καὶ ἄλλοι. Αἱ Ἐκκλησίαι τής ἡγεμονίας Μολδαβίας ἐτέλουν πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου. Μὴ λησμονώμεν ὅτι εἰς τὸ 'Ιάσιον συνήλθε κατὰ τὸ 1642 ἡ ἱστορικὴ σύνοδος, πρωτοβουλία τοῦ εὐσεβοῦς ἡγεμόνος Βασ. Λούπου ἐπὶ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Παρθενίου, ἡ όποία κατεδίκασε τὴν ὁμολογίαν τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως, εἰς ἣν, ὡς γνωστὸν, περιείχοντο προτεσταντικαὶ δοξασαίαι.

Εἰς τὸ 'Ιάσιον ὑπῆρχον πολλοὶ ναοί, οἱ περισσότεροι τῶν όποίων ἀποτελοῦν καὶ σήμερον ἀκόμη μνημεῖα σπουδαῖα Χριστιανικῆς τέχνης. Ἐπισκέφθημεν τοὺς ἐξῆς ναοὺς: Τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ὁ όποῖος ἐκτίσθη τῷ 1640 καὶ ἀποτελεῖ περίφημον μνημεῖον τής Βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς, τοῦ Ἁγίου Σάββα (17ου αἰῶνος), τοῦ Ἁγίου Νικολάου (1541), τοῦ Ἁγίου 'Ιωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ (1626) καὶ τὸν περιλάμπρον Μητροπολιτικὸν ναόν, ὅπου φυλάσσεται τὸ σκῆνωμα τής Ἁγίας Παρασκευῆς τής ἐν 'Ρουμανίᾳ.

Κατόπιν ἐπισκέφθημεν μετὰ τοῦ ἁγίου Βικαρίου τρία Ἐκκλησιαστικὰ Ἰδρύματα, ἅτινα ὀφείλονται εἰς τὴν ἐγνωσμένην δραστηριότητα τοῦ Μητροπολίτου 'Ιουστίνου ἦτοι: 1) Τὸ πνευματικὸν κέντρον τής Ἐκκλησίας, περίφημον εἰς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν του ἐμφάνισιν, πολυτελέστατον ἐσωτερικῶς, μετὰ πολλὰς αἰθούσας μικρὰς καὶ μεγάλας, χρησιμοποιουμένης διὰ τὰς ἐν γένει πνευματικὰς ἐκδηλώσεις τής πόλεως, μετὰ βιβλιοθήκην καὶ ἀνεγνωστήρια, μετὰ γραφεῖα καὶ μετὰ ὅλας τὰς συγχρόνους ἀνάσεις. 2) Τὸν Ξενῶνα διὰ τοὺς ἐρχομένους ἐκ τής ἐπαρχίας κληρικούς, μετὰ λαμπρὰν ὀργάνωσιν. Ἀπαστράπτει ἀπὸ καθαριότητα. Ἐκαστον διαμέρισμα εἶναι ἀτομικὸν διὰ τὸν φιλοξενούμενον ἱερέα καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐν ὑπνοδωμάτιον, βοηθητικὸς χώρους, δωμάτιον διὰ τὸ γραφεῖόν του καὶ χῶλ. Ὑπάρχει ὡσαύτως μεγάλη αἴθουσα ἐστίασεως μετὰ μαγειρείου, offis καὶ ἡ όποία διατηρεῖ μὲ-

Ὁ περίφημος ναὸς τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ἐν 'Ιασίῳ.

νιμον προσωπικόν. 3) Παρόμοιον Ἰδρυμα λειτουργεῖ διὰ τὰς συζύγους τῶν ἱερέων εἰς ἕτερον ὡραῖον καὶ άνετον κτίριον.

Μετὰ ταῦτα ἐπανήλθομεν εἰς τὴν Μητρόπολιν καὶ, ἀφοῦ συνεχάρημεν τὸν Σεβ. Μολδαβίας διὰ τὸ μέγα καὶ δημιουργικὸν ἔργον του, ἀνεχωρήσαμεν ὁμοῦ εἰς τὴν παρὰ τὸ 'Ιάσιον Μονήν, ἡ όποία ἀποτελεῖ τὸ θέρετρον τοῦ Ἱεράρχου τής Μολδαβίας, καὶ ἐκεῖ ἀφοῦ συνωμιλήσαμεν μετὰ τοῦ Σεβ. 'Ιουστίνου ἐπὶ πολλῶν ζητημάτων, ἅτινα ἐνδιαφέρουν τὰς δύο ἀδελφὰς ὁμοδόξους Ἐκκλησίας τής 'Ρουμανίας καὶ τής Ἑλλάδος, παρεκαθήσαμεν εἰς τὴν τράπεζαν διὰ τὸ γεῦμα, τὸ όποῖον ἐδόθη ἐντὸς τοῦ μεγαλοπρεποῦς κτιρίου τής Μονῆς, ἡ όποία ἀποτελεῖ τὴν θερινὴν κατοικίαν τοῦ Ἀρχιερέως. Εἰς τὸ τέλος, μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν ἐν ἀγάπῃ πολλῇ γενομένων συντόμων θερμῶν προπόσεων, περιήλθομεν τὴν Μονήν, ἐπισκεφθέντες τὸν ναόν, τὰ κελλία τῶν μοναχῶν καὶ τὰς περίξ ἐκτάσεις, αἱ όποῖαι εἶναι κατάφυτοι ἐξ ὡραίων ἀμπελώνων, ἐκ τῶν όποίων προμηθεύονται ὅλοι οἱ ναοὶ τής μητροπόλεως τὸν οἶνον διὰ τὴν Θείαν Μετάληψιν.

Ἀπὸ τὸ 'Ιάσιον ἀνεχωρήσαμεν περὶ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας δι' αὐτοκινήτων, ἐπιστρέψαντες εἰς Βουκουρέστιον περὶ τὴν δεκάτην τής νυκτός.

Εἰς Βουκουρέστιον.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, Σάββατον, συνητήσαμεν τὸν Μακ. Πατριάρχη καὶ 'Ιουστινιανὸν καὶ ἀφηγήθημεν εἰς αὐτὸν ἐν συντομίᾳ τὰ περὶ τοῦ τόσον ἀποδοτικῶ, ἀλλὰ καὶ κοπιώδους ταξιδίου μας ἀπὸ

Α' ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΜΙΚΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗΣ*

Δεύτερον ἔχει ἐπέλθει συμφωνία μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν (ἐπὶ τοῦ κανόνος τῆς Ἁγίας Γραφῆς). Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὁμιλοῦσιν οἱ καθηγηταὶ Καρμίρης, Φωτιάδης, Küppers, Maan, Aldenhoven καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Brinkhues. Ὁ καθηγητὴς Küppers εἶπεν, ὅτι ἡ Παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία δὲν ἀκολουθεῖ τὴν σχετικὴν ἀπόφασιν τῆς ἐν Τριδέντῳ Συνόδου, ὃ δὲ καθηγητὴς Maan, ὅτι οἱ Παλαιοκαθολικοὶ δέχονται ἅπαντα τὰ βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Τὸ τρίτον θέμα, ἐφ' οὗ ἔχει ἐπέλθει συμφωνία μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν, εἶναι τὸ περὶ τῶν ἀεπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ὁ καθηγητὴς Καρμίρης παρατηρεῖ, ὅτι ἡ ἐπελθοῦσα συμφωνία εἶναι γενικὴ, ἐνῶ τὸ θέμα εἶναι εὐρὺ καὶ πολὺ-πλευρον, καὶ διὰ τοῦτο ἐνδείκνυται, ὅπως εἰς προσεχῆ φάσιν τοῦ διαλόγου συνταχθῇ πλήρες κείμενον, ἀποσαφηνίζον τὴν σχετικὴν διδασκαλίαν τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Διότι κατὰ τὸ παρελθὸν προέ-

βησαν οἱ Παλαιοκαθολικοὶ εἰς ἀσαφεῖς τινὰς δηλώσεις, οἷον: α) Ἐν τοῖς συνεδρίοις τῆς Βόννης τοῦ 1874-1875, ὅτι «τὰς ἀποφάσεις τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου δὲν θεωροῦσιν ὡς ἀναφερομένας εἰς τὰς ὑποχρεωτικὰς εἰς πάντα χριστιανὸν διδασκαλίας τῆς πίστεως». β) Κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις των μετὰ τῶν Ἀγγλικανῶν ἐβεβαίουν αὐτούς, ὅτι ἀποδέχονται τὰς τέσσαρας πρώτας Οἰκουμενικὰς Συνόδους κατὰ τρόπον διάφορον ἢ τὰς ὑπολοίπους τρεῖς. γ) Ἐν τῇ συνδιασκέψει τῆς Βόννης τῷ 1931 ἐδήλωσαν, ὅτι ἀναγνωρίζουσι τοὺς κανόνας τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐφ' ὅσον οὗτοι δὲν ἐρμηνεύονται κατὰ τὸ γράμμα, ἀλλὰ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας· ἐπὶ πλέον ἐσιώπησαν ἐπὶ τοῦ ἐγερθέντος ἐν τῇ αὐτῇ συνδιασκέψει ζητήματος, ἂν Τοπικὴ Σύνοδος δικαιούται νὰ μεταβάλλῃ ἔθιμα, θεσπισθέντα ὑπὸ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἢ ἂν μόνον Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην ἢ νὰ ἐγκρίνῃ μετὰ ταῦτα. Ὁ καθηγητὴς Coman λέγει, ὅτι οἱ Ἀγγλικανοὶ ἀναγνωρίζουσι μόνον τὰς 4 πρώτας Οἰκουμενικὰς Συνόδους· μήπως ἡσχίθη ἐπίδρασις καὶ ἐπὶ τῶν Παλαιοκαθολικῶν; Παρ' ἡμῶν καὶ αἱ τρεῖς τελευταῖαι εἶναι

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 479 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19-20 τεύχους.

Βουκουρεστίου μέχρι Ἰασιίου, ἦτοι μέχρι τῶν συνόρων τῆς Ῥωσίας. Ὁ Πατριάρχης χαριτολογῶν ἀπεκάλεσε τὸ ταξιδίον μας «ταξιδίον ἀστραπῆς». Καὶ πράγματι ἐθεωρήθη ἀπὸ ὅλους δι' ἡμᾶς ὡς καταπληκτικόν, διότι διηλύσαμεν εἰς 2½ ἡμέρας περὶ τὰ 1.800 χιλιόμετρα.

Εἶτα, μετὰ τὴν προσευχὴν ἐλάβομεν τὸ πρωῒν ῥόφημα καὶ ἀμέσως ξεναγούμενοι ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Πλοῖεστίου ἐπεσκέφθημεν,

1) Τὸ κτίριον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Τί θαῦμα εἶναι αὐτό! Ἀπαράμιλλον εἰς ἐκκλησιαστικὴν μεγαλοπρέπειαν ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν. Εἶναι μνημεῖον σπουδαῖον ἐκκλησιαστικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ὁ ἐσωτερικός του διάκοσμος καταπλήσσει. Αἱ αἴθουσαι, μικραὶ καὶ μεγάλαι, καὶ οἱ εὐρύχωροι διάδρομοι καλύπτονται ἀπὸ τοιχογραφίας (Fresco) με παραστάσεις ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ῥουμανίας, με ὀλοσώμους τοὺς Πατριάρχας καὶ με πολλοὺς ἁγίους τοῦ τόπου. Τὰ παράθυρα καὶ αἱ θύραι κομοῦνται ἀπὸ ὠραία βιτρώ. Τὸ διαμέρισμα τῆς βιβλιο-

θήκης ἔχει 9 αἰθούσας καὶ ἄλλους χώρους καὶ ὅλα συνδέονται με εὐρύχωρον διάδρομον. Ὅλα εἶναι γεμάτα ἀπὸ βιβλία. Εἰς 70.000 ἀνέρχονται οἱ τόμοι, οἱ ὅποιοι ὑπάρχουν ἐκεῖ, πλὴν τῶν περιοδικῶν.

2) Τὸ Μουσεῖον τῆς Μονῆς τοῦ Ἁνθίμου Ἰβηρέανου. Αὐτὸ εὐρίσκειται εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Πατριαρχείου. Ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰς αἰθούσας ἰσογείου καὶ δύο ἱστορικοὺς ναοὺς. Τὸ συγκρότημα αὐτὸ τοῦ κτιρίου ἀπετέλει ἄλλοτε τὴν Μονὴν τοῦ Συναγώβου, ὅπου ἔμεινεν ὁ Ἁνθίμος, ἕνας λόγιος μοναχός. Σήμερον χρησιμοποιεῖται ὡς Μουσεῖον. Ἐκεῖ θὰ ἴδῃ κανεῖς παλαιὰς εἰκόνας, θρόνους, τεμάχια τέμπλων, ἱερὰ σκευῆ, ἄμφια καὶ ὅλα τὰ βιβλία τῆς ἐκδοτικῆς δραστηριότητος τοῦ λογίου Ἱεράρχου, Ῥουμανικά, Ἑλληνικά, Ἀσπινικά, Ῥωσικά, Ἀραβικά κ.λ.π. Ὁ Ἁνθίμος ἦτο μοναχός Ἰβηρίτης καὶ κατὰ τὸ 1709 ἔγινε Μητροπολίτης Οὐγγροβλαχίας. Τὸν ἐπνίξαν οἱ Τοῦρκοι εἰς τὸν Δούναβιν, καθ' ὃ πιστεύουσι οἱ Ῥουμάνοι.

(Συνεχίζεται)

† Ὁ Μυτιλήνης ΙΑΚΩΒΟΣ

ἐξ ἴσου μεγάλα καὶ σπουδαῖα, ὅπως αἱ τέσσαρες πρῶται, θεσπίσασαι δόγματα πίστεως, ὡς π.χ. αἱ εἰκόνες τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀποτελοῦσιν ἔκφρασιν τῆς ὅλης Χριστολογίας. Εἰς ταῦτα ἀπαντῶν ὁ καθηγητῆς Küppers λέγει, ὅτι ἡ δῆλωσις τῶν Παλαιοκαθολικῶν εἰς τὸ συνέδριον τοῦ 1874-75 δὲν εἶναι ἐπίσημος. Δεχόμεθα τὰς ἀποφάσεις τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅπως δέχεται αὐτάς ἡ Ῥωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, ἡ δὲ νέα δῆλωσις ἡμῶν ἀναγνωρίζει καὶ τὰς ἐπτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους. Πρὸς τούτους, οἱ καθηγηταὶ Küppers καὶ Aldenhoven δηλοῦσιν, ὅτι ἐν τῇ Παλαιοκαθολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἔλαβε χώραν ἐξέλιξις ἐν σχέσει πρὸς τὰς τρεῖς τελευταίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ἡ ὁποία δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς βαθεῖα κατανόησις τῆς χριστολογικῆς καὶ σωτηριολογικῆς σημασίας αὐτῶν, ἰδιαιτέρως ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰς εἰκόνας. Ἐὰν ἐν προκειμένῳ δεχθῶμεν ἐπίδρασιν ἐτέρων Ἐκκλησιῶν, τότε εἶναι ὀρθότερον νὰ ὀμιλῶμεν περὶ ἐπιδράσεως ἔχι τῶν Ἀγγλικανῶν, ἀλλὰ τῶν Ὀρθοδόξων. Ὁ καθηγητῆς Aldenhoven δηλοῖ, ὅτι ἡ Παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ὀμιλεῖ περὶ τῶν ἐπιτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων οὐχὶ πρῶτον τὸ ἔτος 1931. ἤδη ἡ ἔλβετικὴ Ἐκκλησία κατὰ τὴν σύνοδον τοῦ 1876 ἀνεγνώρισεν ἐκπεφρασμένως τὰς ἐπτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους⁴. Ὁμοίως ὁ Γερμανὸς Ἐπίσκοπος Reinkens ἔκαμε λόγον περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον περὶ τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Εἰς τὴν συζήτησιν περὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Κανόνων συμμετέσχον πολλοὶ Ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι, τῶν Παλαιοκαθολικῶν ὑποστηριζάντων ὅτι δὲν διαφωνοῦσιν οὗτοι πρὸς αὐτούς.

Τῇ 11 Ἰουλίου ἐν ἀρχῇ τῆς συνεδριάσεως, ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Gauthier ἐπανελάβε τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι αἱ τρεῖς τελευταῖαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῶν Παλαιοκαθολικῶν, περὶ τούτου δὲ ἐγένετο σαφὴς δῆλωσις αὐτῶν καὶ ἐν τῇ συνδιασκέψει τοῦ 1931, προσέθεσεν ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Brinkhues. Εἶτα οἱ Σεβ. Εἰρηναῖος καὶ Gauthier ὀμιλοῦσι περὶ τῆς περαιτέρω διαδικασίας, εἰσηγούμενοι τὴν συντόμεισιν τῶν ὀμιλιῶν, τῆς συζητήσεως δὲ ταύτης μετέσχον καὶ οἱ καθηγηταὶ Küppers, Φαρᾶντος καὶ Zonewski. Μετὰ ταῦτα συνεχίζεται ἡ συζήτησις ἐπὶ τοῦ καταλόγου τῶν θεμάτων τοῦ Chambésy. Ἐπὶ τοῦ 4 θεματος αὐτοῦ (περὶ τῆς ἀναγκαϊότητος τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς) ὀμιλιῶν ὁ καθηγητῆς Καρμίρης λέγει, ὅτι ναι μὲν ἔχει ἐπέλθει κατ' ἀρχὴν συμφωνία ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὰς προηγουμένας συναντήσεις, ἀλλ' ὁμοῦς τὸ θέμα τοῦτο εἶναι σοβαρὸν καὶ δυσχερές, παλαιοκαθολικοὶ δὲ τινες θεολόγοι, ὡς ὁ U. Küry καὶ ἄλλοι, ἔχουσιν ἐκφέρει γνώμας, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ γίνωσιν ἀποδεκταὶ ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων. Διὰ τοῦτο ἐνδείκνυται, ὅπως συζητηθῇ τοῦτο βαθύτερον ἐν τῷ μέλλοντι διαλόγῳ, συντασσομένων θεολογικῶν εἰσηγήσεων ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ καθηγητῆς Coman λέγει, ὅτι ἐν τῇ παλαιοκαθολικῇ ὁμολογίᾳ τοῦ 1969 γίνεται λόγος περὶ διαδοχῆς, χωρὶς νὰ ἀναφέ-

ρῆται τὸ ὄνομα. Παλαιοκαθολικοὶ τινες θεολόγοι φαίνονται ἀποδεχόμενοι μόνον τὴν κάθετον γραμμὴν τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν ὀριζόντιον, τὸ «χρυσοῦν κανάλι» τῶν Πατέρων. Τοῦτο ἀπετέλει ἀντίδρασιν κατὰ τῆς ἀντιστοίχου Ῥωμαιοκαθολικῆς τάσεως. Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Gauthier λέγει, ὅτι δὲν ἀρνούμεθα τὴν ὀριζόντιον γραμμὴν τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ἥτις εἶναι ἡ βᾶσις τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας. Ἐχομεν βιβλιογραφίαν ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ θὰ συζητήσωμεν αὐτὰ εἰς μέλλουσαν φάσιν τοῦ διαλόγου. Ὁ Σεβ. Brinkhues εἶπεν, ὅτι τονίζονται καὶ αἱ δύο γραμμαὶ ὑπὸ τῶν Παλαιοκαθολικῶν, ὁ δὲ Ἀρχιεπίσκοπος Καϊνιχ τὸ 1931 ἐδήλωσεν, ὅτι χωρὶς ἀποστολικὴν διαδοχὴν, οὐδεμία παλαιοκαθολικὴ περὶ Ἐκκλησίας διδασκαλία ὑπάρχει. Ὁ καθηγητῆς Küppers λέγει, ὅτι οἱ Παλαιοκαθολικοὶ δὲν ἀποδέχονται πάντα, ὅσα ἰσχυρίζονται οἱ Ῥωμαιοκαθολικοὶ περὶ διαδοχῆς ἐν συναρτήσει πρὸς τὸ παπικὸν ἀξίωμα, ὁ δὲ U. Küry ἐδημοσίευσεν ἰδιωτικὴν ἐργασίαν.

Ὡς πρὸς τὸ θέμα περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος ὁ καθηγητῆς Καρμίρης παρατηρεῖ, ὅτι μετὰ τὰ τελευταῖα ἐπίσημα παλαιοκαθολικὰ κείμενα ἡ τέως ὑφισταμένη μεταξὺ Ὀρθοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν συμφωνία κατέστη μεγαλυτέρα καὶ ἀσφαλεστέρα, διὸ καὶ δέον νὰ παραπεμφθῇ τὸ θέμα εἰς τὸν μέλλοντα διάλογον. Ἐνταῦθα θίγεται τὸ θέμα περὶ τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τῶν καθηγητῶν Φαρᾶντος, Todoran, Küppers καὶ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Gauthier.

Περὶ τῶν ἐπομένων θεμάτων ὑπ' ἀριθ. 6 καὶ 7, περὶ τῶν ὅρων τῆς δικαιώσεως καὶ τοῦ ἐπταριθμοῦ τῶν Μυστηρίων, ἐφ' ὧν ἔχει ἐπέλθει κατ' ἀρχὴν συμφωνία, ὁ καθηγητῆς Καρμίρης εἰσηγεῖται, ὅτι δέον νὰ διεξαχθῇ ἐπὶ τῆς οὐσίας αὐτῶν λεπτομερὴς συζήτησις ἐν τῷ μέλλοντι διαλόγῳ, καὶ μάλιστα περὶ τοῦ τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ὁ καθηγητῆς Küppers συμφωνῶν δηλοῖ, ὅτι οἱ Παλαιοκαθολικοὶ δέχονται, ὅτι περὶ αὐτῶν διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Ἱερά Παράδοσις. Ὁ καθηγητῆς Todoran καὶ ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Gauthier λέγουσιν, ὅτι ὁ διάλογος δέον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οὐσίαν τῶν θεμάτων τούτων.

Ὁμοίως παραπέμπονται εἰς τὸν μέλλοντα διάλογον τὰ ὑπ' ἀριθ. 8, 9 καὶ 10 θέματα, περὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς προσκυνήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων, περὶ τῆς εἰς τὰς ἱεράς εἰκόνας καὶ τὰ ἱερά λείψανα ἀποδοτέας τιμῆς καὶ περὶ τῶν μνημοσύνων. Ἐνταῦθα ὁ καθηγητῆς Φαρᾶντος ἐρωτᾷ, ἂν τμήματα τῆς ἐν Ἀμερικῇ Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας δέχωνται τὰ παπικὰ Μαριολογικὰ δόγματα. Ὁ καθηγητῆς Küppers ἀπαντᾷ ἀρνητικῶς καὶ εἰς ἐπίρρωσιν ἀναφέρει, ὅτι καὶ ἡ πολωνικὴ Ἐκκλησία συναπέρριψε μετὰ τῶν ἄλλων Παλαιοκαθολικῶν Ἐκκλησιῶν τὸ παπικὸν δόγμα περὶ τῆς ἐνσώμου ἀναλήψεως τῆς Θεοτόκου. Ὁμοίως ὁ αὐτὸς καθηγητῆς Φαρᾶντος λέγει, ὅτι θεωρητικῶς μόνον ἀναγνωρίζονται αἱ εἰκόνες ὑπὸ τῶν Παλαιοκαθολικῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν τῇ πράξει, λόγῳ τοῦ ἰντελεκτουαλισμοῦ αὐτῶν. Ὁ καθηγητῆς Küppers

4. Βλέπ. U. Küry, μν. ἐν. σ. 429.

ἀπαντᾷ, ὅτι πρόκειται περὶ ἄλλης μορφῆς εὐσεβείας, δηλ. τῆς δυτικῆς εὐσεβείας· ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ λέγηται, ὅτι ὀφείλεται εἰς τὴν νοησιαρχίαν τῶν δυτικῶν.

Ὁμοίως ἀναβάλλεται τὸ ὑπ' ἀριθ. 11 θέμα, περὶ τῆς ἀπορριπτικῆς θέσεως τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξου καὶ Παλαιοκαθολικῆς «ἐναντι τῶν διδασκαλιῶν τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ἀλαθῆτου καὶ τοῦ πρωτείου τοῦ ἐπισκόπου Ῥώμης, περὶ τῆς ἀσπίλου συλλήψεως καὶ τῆς ἐνσώμου ἀναλήψεως τῆς Θεοτόκου, περὶ τῶν «ὑπεράκτων ἔργων», περὶ τοῦ θησαυροῦ τῶν περισσεουσῶν ἀξιωμασιῶν τῶν Ἀγίων, περὶ τῶν ἀφάσεων, περὶ τοῦ καθαρτηρίου πυρός, περὶ τῆς καταναγκαστικῆς ἀγαμίας τοῦ ἱερατείου καὶ περὶ τῶν μετὰ τὸ 1054 Συνόδων τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν κανόνων αὐτῶν». Ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω διεπιστώθη συμφωνία τῆς Ὁρθοδόξου καὶ τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ὁ Σεβ. Εἰρηναῖος εἰσηγᾶται τὸν διορισμὸν ὑποεπιτροπῆς πρὸς καταρτισμὸν τοῦ πινακίου τῶν θεμάτων τοῦ μέλλοντος διαλόγου καὶ τῆς μεθοδεύσεως αὐτοῦ, καὶ ὀρίζονται ὡς μέλη αὐτῆς ὁ Σεβ. Φιλάρτος καὶ οἱ καθηγηταὶ Φωτιάδης, Coman, Küppers, Maan καὶ Aldenhoven. Ἐπακολουθεῖ συζήτησις ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς ὑποεπιτροπῆς.

Τέλος διεξήχθη προκαταρκτικὴ συζήτησις καὶ ἐπὶ τῶν διαπιστωθεῖσων ἐν Βελιγραδίῳ καὶ Chambésy διαφορῶν μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου καὶ τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας⁵, αἵτινες παρεπέμφθησαν εἰς τὸν μέλλοντα ἐπίσημον διάλογον πρὸς βαθυτέραν ἐξέτασιν. Ἐνταῦθα ὁ καθηγητὴς Καρμίρης ἀνεφέρθη εἰδικώτερον εἰς τὰς ἐκκλησιολογικὰς διαφορὰς καὶ ἰδίως τὴν «θεωρίαν τῶν κλάδων» (Branch theory), «ἣν φαίνεται ἀποδεχομένη μὲν ἡ Παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, ἀπορρίπτει δὲ ἡ Ὁρθόδοξος, ἔχουσα τὴν αὐτοσυνειδησίαν, ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία, ἡ «μία, ἅγια, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία». Ἀντιθέτως ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία νοεῖται ὑπὸ τινῶν Παλαιοκαθολικῶν θεολόγων μᾶλλον ὡς ἀόρατος καὶ ἰδανικὴ καὶ ἡ μόνη ἀλάθητος, κατὰ τὴν γνωστὴν προτεσταντικὴν περὶ ἀοράτου Ἐκκλησίας θεωρίαν. Συνεπεία τῶν ἀνωτέρω ἀντιλήψεων προῆλθε τὸ 1931 ἡ Παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία εἰς μυστηριακὴν κοινωνίαν (Intercommunio) μετὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλ' ὅμως ἐν τῇ περιπτώσει τῆς Intercommunio μεταξύ Ἀγγλικανῶν καὶ Παλαιοκαθολικῶν (ἣτις χαρακτηρίζεται ὡς πλήρης, «full communion», ὀλοκληρωτικὴ καὶ ἀπεριόριστος, «ganzheitliche und uneingeschränkte»), δέον νὰ ληφθῇ σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία εὐρίσκειται ἤδη ἐν μυστηριακῇ κοινωνίᾳ μετὰ τῶν Λουθηρανικῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Σουηδίας, τῆς Φινλανδίας, τῆς Νορβηγίας, τῆς Δανίας, τῆς Λατβίας, τῆς

Ἑσθονίας, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Φιλιππίνων, ἐπ' ἐσχάτων δὲ διαπραγματεύεται καὶ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Μεθοδιστῶν (διακοπεισῶν φαίνεται τῶν διαπραγματεύσεων), ὡς καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχημάτων τῆς Νοτίου καὶ Βορείου Ἰνδίας, τῆς Κεϋλάνης καὶ τοῦ Πακιστάν, δηλ. ἀπὸ μετὰ ἐκκλησιαστικῶν σχημάτων ἀποτελουμένων ἀπὸ ἑτεροκλίτων χριστιανικῶν κοινοτήτων διεφόρου δογματικοῦ περιεχομένου καὶ διεφόρου ἱερατείου, μετὰ ἢ ἄνευ ἐπισκοπᾶτος καὶ μετὰ ἢ ἄνευ χειροτονίας». Δυστυχῶς τὴν αὐτὴν τακτικὴν φαίνεται ἀκολουθοῦσα καὶ ἡ Παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, διότι καὶ αὕτη ἐπεξέτεινε ἤδη τὴν κοινωνίαν αὐτῆς καὶ πέραν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Φιλιππίνων καὶ τὰς μετρορυθμισμένας Ἐκκλησίας τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Πορτογαλίας ἐπὶ τῇ βάσει ὁμολογιακοῦ τινος συγκρητισμοῦ, ἀνάγοντος τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν β' θέσιν τοῦ Παλαιοκαθολικοῦ συνεδρίου τῆς Λυκέρνης. Τοιοῦτοτρόπως παρέχει ἡ Παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία τὰ μυστήρια αὐτῆς καὶ τὰς δωρεὰς τῆς χάριτος πρὸς ἐκκλησιαστικὰς κοινότητες, ἔχουσας διάφορον ἐν πολλοῖς διδασκαλίαν, στερουμένας τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ κλήρου κανονικῶς τελοῦντος τὰ μυστήρια, τὰ περισσώτερα τῶν ὁποίων ἀπορρίπτουσι αὐταί, ὡς ἐπίσης «ἀπορρίπτουσι καὶ θεμελιώδη εἰσέτι δόγματα τῆς χριστιανικῆς πίστεως», ὡς παρετήρησεν ἡ Δ' Πανορθόδοξος Διάσκεψις, μὴ πολυπραγμονήσασα, φαίνεται, περὶ τὰ τοιαῦτα ἡ Παλαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία. Ἄλλ' εἶναι προφανές, ὅτι οἱ Παλαιοκαθολικοί, ὅσον περισσώτερον προσεγγίζουσι πρὸς τὰς ἴδιαν ἀφισταμένας ἀπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας τῶν Ἀγγλικανῶν, τῶν Φιλιππίνων, τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Πορτογαλίας, ἄνευ προηγουμένης πλήρους συμφωνίας ἐν τῇ δογματικῇ διδασκαλίᾳ καὶ τῇ κανονικῇ τάξει (εἰ μὴ μόνον εἰς τὰ συμφωνηθέντα μετὰ τῶν Ἀγγλικανῶν τέσσαρα σημεία: Ἀγία Γραφή, Μυστήρια, σύμβολα καὶ ἱστορικὸν ἐπισκοπάτον), τόσον περισσώτερον ἀπομακρύνονται ἀπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὸ ἐρώτημά μας, κατέληξεν ὁ καθηγητὴς Καρμίρης, πρέπει νὰ εἶναι: «Ἐπιτρέπεται ἡ μυστηριακὴ κοινωνία καὶ ἔνωσις τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν προειρημένων Ὁμολογιῶν ἄνευ πλήρους δογματικῆς ἐν πᾶσι συμφωνίας καὶ ἐνώσεως; Καὶ συμφωνοῦσι μετ' αὐτῶν ἐν πᾶσιν οἱ Παλαιοκαθολικοί;»

Ἀπὸ παλαιοκαθολικῆς πλευρᾶς ἐδηλώθη, ὅτι θὰ ἀπαντήσωσιν εἰς ταῦτα κατὰ τὰς ἐπομένας συνεδριάσεις.

Τῇ 12 Ἰουλίου ἀνεγνώσθη ἡ εἰσήγησις τῆς Ὑποεπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ προγράμματος καὶ τῆς μεθόδου τοῦ ἐπίσημου θεολογικοῦ διαλόγου μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν. Ἐπὶ τῆς εἰσηγήσεως ὁμιλοῦσιν οἱ καθηγηταὶ Küppers καὶ Maan. Ὁμοίως ὁ καθηγητὴς Todoran λέγει, ὅτι ἀπὸ τὴν Σωτηριολογίαν ἐλλείπει τὸ περὶ τῆς θείας χάριτος, ὡς ἀντικειμενικοῦ ὄρου τῆς δικαιοσύνης. Τὴν ἄποψιν ταύτην ὑποστηρίζει καὶ ὁ καθηγητὴς Καρμίρης. Ὁ καθηγητὴς Coman λέγει, ὅτι ἡ τάξις τῶν κεφαλαίων δὲν

5. Βλέπ. Ἰω. Καρμίρης, μν. ἔ. τευχ. I, σ. 49 ἐξ. 84 ἐξ., III, σ. 12 ἐξ.

Η ΕΚΑΤΟΝΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ*

3. Τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας τῆς Τήνου.

Ὁ ἀγὼν τοῦ ἔθνους εἶχε συμπληρώσει τὸν γύρον τοῦ πρώτου ἔτους. Μετὰ τὴν πάροdon τῶν πρώτων ἐνθουσιασμῶν καὶ τὴν ἐμφάνισιν τῶν σοβαρῶν δυσκολιῶν τῆς ἐπαναστάσεως, μάλιστα δὲ τῶν πρώτων σπερμάτων τῆς ἐθνοκτόνου διχονοίας τῶν ἀγωνιστῶν, ὅλοι εἶχον ἀποκτήσει σαφῆ συνείδησιν τῶν μεγάλων κινδύνων, τῶν ἐπαπειλούντων τὸ ἐλληνικὸν γένος. Κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ δευτέρου ἔτους τοῦ ἀγῶνος οἱ Ἕλληνες εὐρίσκοντο πάντες εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην τῶν μεγάλων ἀπογοητεύσεων καὶ τῶν διαφοριῶν, αἱ ὁποῖαι κατεῖχον τὸν περιούσιον λαὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἰσραὴλ, κατὰ τὴν παραμονὴν του εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ. Ὅπως τότε, οὕτω καὶ πάλιν ἔπρεπε διὰ μίαν ἀκόμη φοράν νὰ κατέβῃ ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐνώπιος ἐνώπιον νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ὥρα τοῦ μεγάλου θαύματος εἶχεν ἤδη σημάνει.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 485 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19-20 τεύχους.

εἶναι τι τὸ ἀπόλυτον, ἀλλ' ὑπόκειται εἰς ἀλλαγὴν. Δύναται νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὴν Μυστηριολογίαν ἢ Ἐκκλησιολογίαν. Θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τοὺς θεολόγους, οἵτινες θὰ ἀναλάβωσι τὸ ἔργον. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ παρακαλέσωμεν τὰς Ἐκκλησίας νὰ ὀρίσωσι τοὺς καλυτέρους εἰδικούς θεολόγους. Ὁ καθηγητὴς Φαρᾶντος προτείνει, ὅπως προηγηθῇ ἡ Μυστηριολογία τῆς Σωτηριολογίας καὶ ὅτι δεόν νὰ προστεθῶσιν οἱ Κανόνες, ἡ λατρεία, ἡ κοσμολογία, ἡ δημιουργία, ἡ ἀνθρωπολογία. Π.χ. ἐν τῇ τελευταίᾳ περιλαμβάνεται τὸ περὶ τῆς ἁμαρτίας θέμα, ἐφ' οὗ ὑφίσταται διαφορὰ μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως ὡς πρὸς τὴν ἐννοίαν τῆς ἁμαρτίας. Συνεχίζων λέγει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ χωρίζονται τὰ θέματα Θεοτόκος καὶ Ἅγιοι, τὸ δὲ πρῶτον δὲν πρέπει νὰ τάσσεται ἐν τῇ Χριστολογία, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἴδιον τῶν Ῥωμαιοκαθολικῶν. Τέλος παρατηρεῖ, ὅτι τὰ θέματα εἶναι εὐρύτατα καὶ πρέπει νὰ ὑποδιαιρεθῶσιν εἰς μερικώτερα τοιαῦτα, διὰ τὰ ὁποῖα νὰ συνταχθῶσιν εἰσηγήσεις. Ὁ καθηγητὴς Küppers λέγει, ὅτι ἡ ὑποεπιτροπὴ ἐχάραξεν ἀπλῶς τὰ πλαίσια, ἐν οἷς θὰ ἐνταχθῶσιν αἱ διαφοραὶ μας, ὁ δὲ Σεβ. Ἐπίσκοπος Gauthier τονίζει: νὰ μὴ λησμονώμεν τὸν κόσμον, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου ζῶμεν, καὶ νὰ ὀμιλῶμεν κοινὴν γλῶσσαν καὶ οὐχὶ ἐξωκοσμικὴν. Ὁ καθηγητὴς Todoran λέγει, ὅτι δεχόμεθα τὸν κατάλογον τῶν θεμάτων διὰ πρακτικούς καὶ οὐχὶ συστηματικούς λόγους, δηλ. διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ διαλόγου. Εἰς τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ὁ καθηγητὴς Küppers. Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Gauthier λέγει, ὅτι δεόν νὰ δεχθῶμεν τὸ πρόγραμμα τῆς ὑποεπιτροπῆς, ἥτις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συντάξῃ πλήρη Δογματικὴν, ἐν

«Ὁ Θεὸς εἶχεν ὑπογράψῃ τὴν σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος». Ἐπρεπε νὰ γίνῃ συνείδησις πάντων, ὅτι ἡ ἐλληνικὴ ἐπανάστασις ἦτο ἐν θαῦμα, τὸ θαῦμα τῆς Παναγίας καὶ τῆς Ἑλλάδος. Τὰ θαῦματα δὲν γίνονται βεβαίως ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' οὔτε καὶ χωρὶς ἀνθρώπων. Διὰ τῶν δυσκολιῶν τοῦ ἀγῶνος ἔπρεπε νὰ συναισθανθῶν τὴν ἀνάγκην τῆς ἄνωθεν θείας βοήθειας. Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς συνέβαλεν ἡ Τήνος διὰ τῶν ἀδιαλείπτων προσευχῶν τῶν κατοίκων τῆς ὑπὲρ τῆς ἐπαναστάσεως. Τῶν προσευχῶν τούτων ἐπισφράγισμα οὐράνιον ὑπῆρξεν ἡ θαυμαστὴ ἀνεύρεσις τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Εὐαγγελιστρίας.

Μέγα προνόμιον τῆς ἐλληνικῆς Ὀρθοδόξιας εἶναι ἡ στενὴ σύνδεσις, μέσα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων, τῶν ἐννοιῶν τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος. Ἡ ἔνθεος ἀφοσίωσις τῶν Τηνίων εἰς τὰς ἐλληνοχριστιανικὰς παραδόσεις εἶχε καταστήσει τὴν Τήνον ἐπίκεντρον τοῦ θαύματος τούτου τῆς Ἑλλάδος. Αἱ διαρκεῖς καὶ ἐπίμονοι προσευχαὶ τῶν κατοίκων τῆς Τήνου ὑπὲρ τῆς ἐπαναστάσεως, γεγονὸς τὸ ὁποῖον πιστοποιεῖται

ἢ νὰ ἐνταχθῶσι λογικῶς τὰ ἐρωτήματά μας. Τὸ πρόγραμμα εἶναι εὐρὺ καὶ θὰ ἀπαιτήσῃ ἔτη πρὸς ὀλοκλήρωσίν του. Ἄς τὸ ἐπεξεργασθῇ καὶ ἄς τὸ προωθήσῃ ἡ Ἐπιτροπὴ μας, ἥτις εἶναι μόνιμος, ἀναθέτουσα τὴν προώθησιν αὐτοῦ εἰς τοὺς δύο Προέδρους καὶ τοὺς δύο Γραμματεῖς. Ἐνταῦθα ἀποφασίζεται ὁ διορισμὸς μόνιμου συντονιστικῆς ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν δύο Προέδρων καὶ τῶν δύο Γραμματέων. Ὑπολείπεται νὰ ὀρίσωμεν τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τῶν περαιτέρω συζητήσεων τῆς Ἐπιτροπῆς. Ὁ καθηγητὴς Καρμίρης προτείνει, ὅπως γίνῃ κατ' ἀρχὴν δεκτὸν τὸ καταρτισθὲν ὑπὸ τῆς ὑποεπιτροπῆς πρόγραμμα τῆς περαιτέρω ἐργασίας καὶ ἄς συμπληρώσῃ αὐτὸ ἡ ὑποεπιτροπὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω παρατηρήσεων. Οὕτως ἀποφασίζεται, ὅπως ἐπιστραφῇ τὸ σχέδιον εἰς τὴν ὑποεπιτροπὴν πρὸς ἐπεξεργασίαν καὶ ἀναμόρφωσιν, τὸ δὲ νέον κείμενον νὰ ἐπανυποβληθῇ κατὰ τὴν αὐριανὴν συνεδρίαν. Ἐν τέλει, ὡς πρὸς τὸ χρονοδιάγραμμα, ὁ καθηγητὴς Φωτιάδης λέγει, ὅτι δυνατόν νὰ ὀρίσωμεν μόνον τὴν προσεχῆ συνάντησιν διὰ τὸ 1975, αὕτη δὲ νὰ ὀρίσῃ τὴν ἐπομένην. Μετὰ συζήτησιν ἀποφασίζεται, ὅπως ὀρισθῇ ὡς χρόνος τῆς προσεχοῦς δευτέρας συναντήσεως τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς αἱ δύο πρῶται ἐβδομάδες τοῦ Ἰουλίου 1975 ἢ γενικῶς τὸ θέρος τοῦ 1975 ἐν Chambésy ἢ Φινλανδία ἢ ἀλλαχοῦ, μὲ θέματα ἀναφερόμενα εἰς τὴν Θεολογίαν, Χριστολογία καὶ Ἐκκλησιολογίαν, ἐφ' ὧν δεόν νὰ ἔχωσι συνταχθῇ ὑπὸ θεολόγων εἰσηγήσεις ἐκατέρωθεν.

(Συνεχίζεται)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ
Καθηγητὴς Πανεπιστημίου

καὶ ἀπὸ τὴν ἔτι ζῶσαν ἔκφραση τῶν ἀπειραρίθμων ναῶν καὶ ἐξωκκλησίων της, ὑπεθυμίζουσι τὰς σπαρταξικαρδίας προσευχὰς τῶν τελευταίων ὑπερασπιστῶν τῆς Βασιλευούσης. Ὅπως κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως οἱ τελευταῖοι ὑπερασπισταὶ της δὲν ἔπαυον καθ' ὅλας τὰς τραγικὰς στιγμὰς τῆς πολιτορκίας της νὰ κινουῦνται μετὰ τῶν τειχῶν τῆς θηροσκουσίας πόλεως καὶ τῶν ἱερῶν ναῶν της, διὰ νὰ ἐνισχύσουν τὸν ἀγῶνα καὶ διὰ τῶν προσευχῶν των, οὕτω καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Τήνου ἔζων εἰς τὴν αὐτὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ὀλοφύχου καταφυγῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τῆς ἐκπληρώσεως εἰς τὸ ἀκέραιον τοῦ ὑπερτάτου χρέους πρὸς τὴν κινδυνεύουσαν πατρίδα. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἐξελήφθη ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἡ κατὰ τόσον θαυμαστὸν τρόπον ἀνεύρεσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνας τῆς Εὐαγγελιστρίας, ὡς ἡ ἀναμενομένη ἀπάντησις τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς μακροχρόνιους θερμὰς δεήσεις καὶ ἰκεσίας ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους πρὸς τὴν Θεομήτορα, ὑπέρμαχον αὐτοῦ στρατηγόν. Κατόπιν τῶν ἀλλεπαλλήλων δι' ὁραμάτων γενομένων προμηνυμάτων τῆς ἀποκαλύψεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνας, οἱ κάτοικοι τῆς Τήνου θὰ ἐνεθυμήθησαν πολλάκις κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πρὸς τοῦτο ἀνασκαφῶν τοὺς λόγους τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου (10,24): «ἔως πότε τὴν ψυχὴν ἡμῶν αἴρεις;». Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς οὐ μόνον ἡ ὁσία Πελαγία, ἀλλὰ καὶ σύμπας ὁ λαὸς τῆς Τήνου ἐδέχθησαν τοὺς λόγους τῆς Παναγίας «εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην», ὡς τὸ ἀπὸ μακροῦ ἀναμενόμενον οὐράνιον μήνυμα ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ πρώτη προσευχὴ παντὸς Τηνίου ἐνώπιον τῆς ἀνευρεθείσης ἱερᾶς εἰκόνας ἦτο θερμὴ δεήσις ὑπὲρ τοῦ ἀγωνιζομένου ἔθνους. Τοῦτο καταδεικνύεται καὶ διὰ τοῦ τροπαρίου, τοῦ συντεθέντος κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας: «Ὅτε ἐκινήθη καθ' ἡμῶν τῶν πιστῶν σου δούλων, Παρθένε, ὁ τυραννεύων δεινῶς λέων ὡς βρυχώμενος, φόβον πολὺν ἐμποῦϊν, καὶ ὡς τίγρις ὀμότατος ζητῶν ἀπολέσαι, γένος ἐλευθέριον, λαὸν ὀρθόδοξον· τότε Σὺ ἀγνή Θεοτόκε, ἔδειξας ἡμῖν σὴν εἰκόνα, ῥώμην καὶ χάριν πᾶσι παρέχουσα»⁴⁶. Τὸ μήνυμα τῆς εὐρέσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνας διεδόθη ἀνὰ τὸ πανελλήνιον ὡς φῶς ἐλπιδοφόρου ἀστραπῆς καὶ ἐφότισε καὶ κατηγάλασε τὴν ὄψιν τῆς νήσου καὶ τὰς ψυχὰς τῶν κατοίκων της. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤρχισεν ἐκεῖ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀγροῦ τοῦ Ἀντωνίου Δοξαροῦ ἡ ἀτελεύτητος ἐκείνη λειτουργία τῆς οὐρανόθεν θείας μελωδίας καὶ τῆς ἀφοσιώσεως πάντων τῶν εὐσεβῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν Κυρίαν τῶν Ἀγγέλων, τὴν προστάτιδα τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους καὶ τὴν καταφυγὴν πάντων τῶν θλιβομένων. Τὰς ψυχὰς τῶν κατοίκων τῆς Τήνου καὶ πάντων τῶν προσκυνητῶν πληροῦν πάντοτε πρὸς τῆς ἱερᾶς εἰκόνας τῆς Μεγαλόχαρης οὐράνια συναισθήματα. Ἡ Τήνος ἔκτοτε ζῆ μετὰ εἰς τὴν ἱερὰν ἀτμόσφαιραν τῆς Παναγίας στιγμὰς ψυχικῆς ἐξάρσεως, εὐλαβείας καὶ κατανύξεως. Ὑπόβαθρον τῆς ψυχικῆς ταύτης ἀκμῆς εἶναι πάντοτε ἡ μακρὰ σειρὰ τῶν θαυμάτων τῆς Παναγίας.

Οἱ κάτοικοι τῆς Τήνου ἐγνώριζον καλῶς ὅτι τὸ

46. Ὅρα παρὰ Ν. Γ. Σακελλίωνος—Στ. Ν. Φιλιππίδου, μν. ἔργ. 71.

θαῦμα τῆς ἀνεύρεσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνας τῆς Παναγίας οὐδεμίαν θὰ εἶχεν ἀξίαν ἄνευ τῆς ἐξασφαλίσεως ἐν συνεχείᾳ τῆς ἐθνικῆς των ἀνεξαρτησίας. Οὗτοι ἦσαν, διὰ τῆς πίστεώς των πρὸς τὸν Θεὸν καὶ διὰ τῶν προσευχῶν των, πλήρως ἐξοικειωμένοι εἰς τὰ θέματα τῆς ψυχικῆς ἐπικοινωνίας τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ. Παρὰ ταῦτα δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ περιγραφοῦν τὰ ἔντονα συναισθήματα, τὰ ὁποῖα ἐγενήθησαν μέσα εἰς τὰς ψυχὰς των, ἀπὸ τῆς 3ης Ἰουνίου 1822, ὅτε ἐδόθη εἰς τὴν ὁσίαν Πελαγίαν τὸ πρῶτον μήνυμα τῆς Παναγίας περὶ τῆς ἱερᾶς εἰκόνας Τῆς, μέχρι τῆς 30ῆς Ἰανουαρίου 1823, ὅτε τὸ μήνυμα τοῦτο ἐγένετο πραγματικότης, καὶ ἐν συνεχείᾳ μέχρι τῆς καταπληκτικῆς εἰς ταχύτητα ἀποπερατώσεως τοῦ καλλιμαρμάρου ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας.

Οὐδεμίαν ἔχομεν πληροφορίαν περὶ ἐπισήμου τελετῆς ἐγκαινίων τοῦ ναοῦ τούτου. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖται ὑπὸ πάντων, εἶναι ἡ πεποίθησις, ὅτι ἡ ἀνεύρεσις τῆς ἱερᾶς εἰκόνας καθηγίασε τὸν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα τοῦ ἔθνους. Αὐτὴν τὴν ἀπήχησιν εἶχεν εἰς τὰς ψυχὰς πάντων τῶν Ἑλλήνων τὸ ἄκουσμα τῆς εὐρέσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνας. Τὸ ἔναυσμα τῆς ἀπηχήσεως ταύτης ἀπετέλεσε τὸ εὐθὺς μετὰ τὴν εὐρεσιν τῆς ἱερᾶς εἰκόνας ἀπαγγελθὲν διάγγελμα τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Τήνου Γαβριήλ. Ἐκτοτε ὄχι μόνον ἡ Τήνος, ἀλλὰ καὶ σύμπαν τὸ ἀγωνιζόμενον ἔθνος ἔζων μέσα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῶν ἀλλεπαλλήλων θαυμάτων τῆς ἱερᾶς εἰκόνας. Τὴν ἀτμόσφαιραν ταύτην ἐκφράζει καὶ τὸ κείμενον τῆς ἐνωρίτατος τότε συνθεθείσης εἰδικῆς ἀκολουθίας, τῆς καθιερωθείσης διὰ τὴν Τήνον ἑορτῆς τῆς Εὐρέσεως τῆς ἱερᾶς Εἰκόνας⁴⁷.

Σαφῶς βιβλικὸν χαρακτῆρα παρουσιάζει ἡ ὅλη ἱστορία τῆς εὐρέσεως, διὸ καὶ ἐπαναφέρει αὐτὴ τοὺς ἀναγνώστας της εἰς τὰς ἐποχὰς τῆς ἱστορίας τῶν Ἀγίων Γραφῶν, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι συνωμίλουν μετὰ τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Θεοῦ. Τὰ πρῶτα θεῖα μηνύματα περὶ τῆς ἱερᾶς εἰκόνας εἶχον ληφθῆ κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐθνεγεσίας ὑπὸ τῶν εὐλαβεστάτων χωρικῶν Μιχαὴλ Πολυζώη καὶ Ἰωάννου Γκιουζέ. Τὴν ἀποκάλυψιν ὁμοῦς τοῦ θαύματος τούτου ἐπεφύλαξεν ἡ Θεομήτωρ εἰς τὴν ἐνάρετον Μοναχὴν Πελαγίαν τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων τοῦ Κεχροβουνίου. Ἡ Ὅσια αὕτη εἶχε γεννηθῆ τῷ 1735 εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον Τριπόταμος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον γεννηθῆ καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ κτητόρισσαι τῆς ἱερᾶς Μονῆς Κεχροβουνίου. Ἡ ὁσία Πελαγία ἐγαλουχῆθη εἰς τὰ θέματα τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς καὶ τῆς λατρείας τῶν θείων ὑπὸ τοῦ ἱερέως πατρός της, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς συγγενοῦς γεραντίσης της Πελαγίας, τῆς ὁποίας καὶ ἔλαβε τὸ μοναχικὸν ὄνομα, μεταλλάξασα δι' αὐτοῦ τὸ βαπτιστικὸν της ὄνομα Πηνελόπη⁴⁸.

47. Ὅρα Ν. Γ. Σακελλίωνος—Στ. Ν. Φιλιππίδου, μν. ἔργ. 339-347.

48. Πρβλ. Γ. Ι. Δώριζα, Ἡ Ἁγία Πελαγία. Βιογραφία, 2α ἐκδ. Ἀθήναι 1972, 19-20. Τὸ βαπτιστικὸν ὄνομα «Πηνελόπη» τῆς μητρὸς τοῦ γράφοντος ἀποτελεῖ ἐν ἐπι πλείον τεκμήριον τῆς ἐκ τῶν προγόνων τῆς ὁσίας Πελαγίας ἀναφερομένης ὑπὸ τοῦ Γ. Δώριζα καταγωγῆς αὐτοῦ.

Χαρακτηριστικὸν τῆς οὐσιότητός της εἶναι καὶ ἡ ἔλλειψις πάσης πληροφορίας περὶ τῆς μοναχικῆς ζωῆς της.

Χαρακτηριστικαὶ ἀποβαίνουν ἐκ τῆς ὅλης ιστορίας τῆς εὐρέσεως αἱ ἡμερομηνίαι: α) τῆς Κυριακῆς 3ης Ἰουνίου 1822, ὅτε ἡ μοναχὴ Πελαγία περὶ τὴν 3ην πρωϊνὴν ὥραν εἶδε τὸ πρῶτον ὄραμα τῆς Παναγίας· β) τῆς ἐπομένης Κυριακῆς, 11ης Ἰουνίου 1822, ὅτε τὸ δεύτερον ἐνεφανίσθη ἡ Παναγία εἰς τὴν μοναχὴν Πελαγίαν· γ) τῆς Κυριακῆς 18ης Ἰουνίου 1822, ὅτε διὰ τελευταίαν φοράν ἡ Πελαγία εἶδε τὸ αὐτὸ πάλιν ὄραμα. Τὴν φοράν ταύτην ἤκουσεν ἡ Ὁσία τὸ θεῖον μῆνυμα τῆς Θεοτόκου, «Εὐαγγελίζου γῆ χαρὰν μεγάλην», εἰς τὸ ὅποιον ἀπήντησεν ὡς ἐξ ὀνόματος σύμπαντος τοῦ ἔθνους διὰ τοῦ δοξολογικοῦ ψαλμικοῦ στίχου, «αἰνεῖται οὐρανοῦ Θεοῦ τὴν δόξαν» (Ψαλμ. 68,34-148,1-4). Ἐκθαμβος καὶ ἐξαυλωμένη ἀπὸ τὴν ἱερὰν ὀπτασίαν ἐξῆλθε τοῦ κελλίου της, διὰ νὰ ζητήσῃ καὶ στρέψῃ τοὺς ἀπαστράπτοντας ὀφθαλμοὺς της πρὸς τὸν παρὰ τὴν πόλιν τῆς Τήνου εὐρισκόμενον καὶ ὑπὸ τῆς Θεοτόκου ὑποδειχθέντα τόπον τῆς ἱερᾶς εἰκόνας. Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ἡ Ὁσία Πελαγία ἐξῆ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, καὶ μάλιστα ὡς τακτικὸν πλεόν μέλος τῆς θριαμβευούσης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἐκάσθη δὲ πρωΐαν καὶ κατὰ τὴν ὥραν ἀκριβῶς τῆς ὑπ' αὐτῆς βιωθείσης θείας ὀπτασίας κατηύθυνεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου της θυμίαμα καὶ προσευχὰς πρὸς τὸν ἄγρον τοῦ Ἀντωνίου Δοξαρά, μέχρι τῆς 24ης Ἀπριλίου 1834, ἡμέρας τῆς κοιμήσεώς της. Ἡ μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἀκολουθοῦσα τὴν περὶ τῶν Ἀγίων μακροαίωνα παράδοσιν, ἐπισήμως κατέταξε τὴν Ὁσίαν Πελαγίαν εἰς τὴν χορείαν τῶν Ἀγίων διὰ τῆς ἀπὸ 11ης Σεπτεμβρίου 1970 πράξεώς της.

Εἰς τὴν σειρὰν τῶν γεγονότων διακρίνονται τὰ τίμια ὀνόματα τοῦ Μητροπολίτου Γαβριήλ, τῆς Ἡγουμένης τῆς ἱερᾶς Μονῆς Κεχροβουνίου Μελανθίας Παρασκευᾶ, τοῦ δημογέροντος Σταματέλλου Καγκάδη, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ὁποίου ὁ Μητροπολίτης Γαβριήλ συνέστησε τὴν πρώτην Διοικοῦσαν Ἐπιτροπὴν τοῦ ναοῦ, πρὸ τῆς ἀνευρέσεως ἀκόμη τῆς ἱερᾶς εἰκόνας. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη συνεκροτήθη ἐκ τῶν τὰ πρῶτα φερόντων εἰς τὴν νῆσον. Ἦτοι ἐκ τῶν Σταματέλλου Καγκάδη, τοῦ κατὰ τὰ ἔτη 1833-1842 δημάρχου Τήνου⁴⁹, Γεωργίου Περίδη, Ἀντωνίου Καλέργη καὶ Χατζῆ Γεωργίου Σιώτου⁵⁰. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη

49. Οὗτος ἠτύχησε νὰ παραθέσῃ πλουσιώτατον γεῦμα εἰς τὴν ἀρχοντικὴν κατοικίαν του καὶ εἰς τοὺς πρώτους βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ κόμητος Ἀρμανσπεργ. Ὁ Καγκάδης ἀπέθανε τῷ 1846.

50. Σιώται ἐμφανίζονται εἰς Τήνον πρὸ τοῦ 1677. Εἰς τὰς ἀνοταριακὰς πράξεις» τῆς Μυκόνου ὑπ' ἀριθ. 583 καὶ 584 (ὄρα Γ. Πετροπούλου, Νοταριακαὶ Πράξεις Μυκόνου τῶν ἐτῶν 1663-1779, σελ. 35, Ἀθήναι 1960) ἀναγράφεται τὸ ὄνομα τοῦ ἐκ Τήνου καταγομένου Πιέρο Σητότο καὶ Πιέρου Σιώτη. Πρόκειται περὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, ὅπερ πιστοποιεῖ τὴν ἐκτοτε ἐναλλαγὴν τῶν δύο τύπων τοῦ ὀνόματος τούτου, ἧτοι τοῦ τύπου «Σιώτος» καὶ τοῦ ἑτέρου «Σιώτης». Τήνιοι φέροντες τὸ ὄνομα τοῦτο ἔζων ἐν Κωνσταντινουπόλει μέχρι τοῦ ἔτους 1867 (ὄρα Ἐπ. Γεωργιαντοπούλου, μν. ἔργ. 201). Μετὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον ἐγκατεστάθη εἰς Κωνσταντινούπολιν ἡ

ἀνεδείχθη πράγματι ἀξία τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς, ἡ ὁποία τῆς εἶχεν ἀνατεθῆ.

Ἄπαντα τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ ἱεροῦ ιδρύματος τῆς Εὐαγγελιστρίας, κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαρρηυσίας πρώτης 150ετίας αὐτοῦ, φέρουν τὴν σφραγίδα τοῦ θαύματος. Τὴν ἀπαρχὴν τοῦ θαύματος τῆς 150ετίας ταύτης συνιστᾷ ὁ γενικὸς ψυχικὸς συναγεμὸς ὄλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἔζησαν ποτὲ εἰς τὸ περιβάλλον τῆς χάριτος τῆς εἰκόνας ταύτης. Ἐντονος ὑπῆρξεν ὁ ψυχικὸς συναγεμὸς πάντων τῶν Τηνίων καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν ἀνεγέρσεως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ θεμελίωσις ἐγένετο τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1823, μῆνα ὀλόκληρον πρὸ τῆς ἀνευρέσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνας. Ὁ συναγεμὸς οὗτος ἐφθασεν εἰς τὸ ἀποκορυφώμα του τὴν 2αν Φεβρουαρίου 1823, ὅτε ἐγένετο εἰς τὸν τόπον τῆς εὐρέσεως ἡ πρώτη πάνδημος ἀρχιερατικὴ λειτουργία ἐνώπιον τῆς ἀνευρεθείσης ἱερᾶς εἰκόνας. Χάρις εἰς τὸν γενικὸν τοῦτον συναγεμὸν τὸ κτίριον τοῦ ναοῦ ἀποπερατώθη ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἡ δὲ ἀνοικοδομήσις ὄλου τοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος τοῦ ἱεροῦ ιδρύματος ἐντὸς ὀκτῶ ἐτῶν. Ἡ ζωτικότης καὶ ὁ ῥυθμὸς δράσεως τῆς πόλεως Τήνου καθ' ὅλα τὰ ἔτη ταῦτα ὑπῆρξαν κατὰ τὸ μοναδικόν. Ὁ οἰκοδομικὸς ὄργανισμὸς παρουσιάζε τι τὸ ἀνεπανάληπτον. Οἱ πάντες ἠργάζοντο νυχθημερόν, μεταφέροντες τὰ οἰκοδομικὰ ὑλικά διὰ τῶν χειρῶν, χειραμαξῶν, ἐλκύθρων καὶ ἀραμπάδων, καὶ βοηθοῦντες οὕτω τὸ ἔργον τῶν οἰκοδόμων καὶ τῶν διαφόρων τεχνητῶν. Καὶ ἐνῶ οἱ κάτοικοι τῆς Τήνου ὡς μία ψυχὴ συνέβαλον πάντες διὰ τῆς προσωπικῆς τῶν ἐργασίας καὶ κατὰ οἰονδήποτε ἄλλον δυνατὸν τρόπον, τὰ πάσης φύσεως ἀπαραίτητα οἰκοδομικὰ ὑλικά καὶ μέσα ἐξοικονομοῦντο ὡς διὰ θαύματος ἐν ἀφθονίᾳ. Ἡ ἀνά τὸ πανελλήνιον ἀστραπιαία μετὰδοσις τῆς εὐρέσεως τῆς ἱερᾶς εἰκόνας καὶ τῶν δι' αὐτῆς ἐπιτελεσθέντων πρώτων θαυμάτων συνήγειρε τὰς ψυχὰς ὄλων τῶν Ἑλλήνων, ἀκόμη καὶ τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ἐπαναστάσεως. Ἀποτέλεσμα τοῦ γενικοῦ τούτου συναγεμῶ ὑπῆρξεν ἡ συνεχὴς ἀφίξις εἰς Τήνον γενναίων χορηγιῶν. Πρὶν χρησιμοποιοῦνται τὰ ὑπάρχοντα χρήματα καὶ ὑλικά ἀπροσδοκῆτως κατέφθανον νέα. Τὸ πλεόνασμα τούτων ὑπεργόρευσε ἐξ ὑπαρχῆς τὴν μνη-

ἐκ τοῦ χωρίου Καρυαί τῆς Τήνου καταγομένη οἰκογένεια τοῦ ἱατροῦ Ἰωάννου Ἀντωνίου Σιώτου, τοῦ διατελέσαντος (1923) καὶ Ἰπουργοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων. Ὁ Χατζῆ Γεώργιος Σιώτος κατήγετο ἐκ τοῦ χωρίου Λεβεντάδος τοῦ Δήμου Σωσθενίου. Ὁ πατὴρ του Ἰωάννης εἶχεν ἐγκατασταθῆ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐπέδθη εἰς τὸ ἐμπόριον μετὰ τοῦ υἱοῦ του Γεωργίου. Ἐκεῖ ἀπέκτησαν περιουσίαν, ὑπερβαίνουσαν τὰ δύο ἑκατομμύρια γροσίων. Πατὴρ καὶ υἱὸς ἦσαν λίαν φιλόθρησκοι. Ὁ Γεώργιος Σιώτος διετέλεσε κατὰ τὸ ἔτος 1818 πρόεδρος τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει οἰνοπνευματοπωλῶν. Τῷ 1819 οὗτος ἐμνήθη εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας ὑπὸ τοῦ Τηνίου Νικολάου Παξιμάδη. Τῷ 1821 ἐγκατέλειψε τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ λόγους ἀσφαλείας καὶ ἐγκατεστάθη εἰς Τήνον. Οἱ Τοῦρκοι ὑποπευθέντες τὴν ἐθνικὴν του δράσιν ἐδήμειυσαν τὴν περιουσίαν του. Τῷ 1823 οὗτος ἐπρωτοστάθη ὡς μέλος τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας διὰ τὴν ἰδρύσιν τοῦ δευτέρου Ἑλληνικοῦ Σχολείου Τήνου, ὡς καὶ πολλῶν σχολείων τῆς στοιχειώδους μορφώσεως. Οὗτος ἀπέθανεν εἰς Τήνον τῷ 1851.

μειώδη και μεγαλεπήβολον ανάπτυξιν και διακόσμησιν τοῦ ὅλου συγκροτήματος. Ἡ ψυχὴ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἐδίδεν οὕτω εἰς τὴν Τῆνον τὸ παρόν της και ἡ Τῆνος πρώτη ἔζη τὸ θαῦμα τῆς ὄντως καταπληκτικῆς ἀναδημιουργικῆς δυνάμεως τῆς Ἑλλάδος. Ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἀνεγέρσεως ἐνὸς νέου Παρθενῶνος και περὶ μιᾶς νέας Ἀγίας Σοφίας. Τὰ πάντα ἐξέφραζον τὴν ἀναγεννωμένην Ἑλλάδα ἐκ τῆς τέφρας της και τὰ πάντα ἐκινουῦντο ἐλληνοπρεπῶς. Διὰ μόνης τῆς λαϊκῆς ἐπικλήσεως («ἔλα Παναῖ μ'») τὰ πάντα, λίθοι, ξύλα, πλίνθοι, μάρμαρα κ.λπ. ἐκινουῦντο αὐτομάτως και μετὰ τῆς μεγαλυτέρας εὐκολίας πρὸς τὸν προορισμὸν των. Εἶχεν γίνεαι σαφές ἤδη ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Γαβριὴλ συστάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ τούτου, ὅτι δὲν θὰ ἐπρόκειτο περὶ ἐνὸς ἐπὶ πλέον ἐνοριακοῦ ναοῦ, ὡς κακῶς ἐχαρακτηρίσθη διὰ τοῦ Β.Δ. τῆς 3/15 Μαρτίου τοῦ 1834, οὔτε περὶ προσκυνήματός τινος⁵¹, ἀλλὰ περὶ ναοῦ κατ' ἐξοχὴν ἐθνικοθησκευτικοῦ καθιδρύματος, τὸ ὁποῖον θὰ εἶχεν ὡς ἀποστολὴν τὴν διαρκῆ ὑπόμνησιν τῆς συμπαραστάσεως τῆς Θεομήτορος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, ὡς και τὴν διαρκῆ ἀνάπτυξιν τῆς πρὸς τὸν Θεὸν εὐσεβείας τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Οἱ πάντες ἀντελαμβάνοντο τότε τὸν ἀνεγειρόμενον ναὸν ὡς ἱερὸν σύμβολον συναδελφώσεως τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ἐπαναστάσεως και ἐθνικῆς ἐνότητος πάντων. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῆ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ πρώτου δημοσίου ἀρχιτεκτονικοῦ ἔργου τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ὡς και περὶ τοῦ πνευματικωτέρου καθιδρύματος τῆς Χώρας, τὸ ὁποῖον ἀνηγέρθη μέσα εἰς τὴν κλαγγὴν τῶν ὅπλων και καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τῆς ἐλληνικῆς πατρίδος. Διὸ και παρουσιάζεται ὡς ὁ πλέον ἀξιοπρεπὴς μάρτυς τῆς γενικῆς ἀγωνίας τοῦ ἔθνους, τῆς τραγικότητος τῶν περιστάσεων και τοῦ θαύματος τῆς εἰς τὸν Θεὸν πίστεως πάντων τῶν Ἑλλήνων. Διὰ τοὺς λόγους τούτους οἱ πάντες ἐνδιεφέροντο τότε διὰ τὴν ταχυτέραν ἀποπεράτωσιν τοῦ ὅλου συγκροτήματος.

“Ὅλαι αἱ οἰκοδομικαὶ ἐργασίαι ἐγένοντο ἐπὶ τῇ βάσει ἀπλῶν ἀρχιτεκτονικῶν διαγραμμάτων, ἄνευ

λεπτομερῶν σχεδίων, προγραμμάτων και προμελετῶν, ἄνευ προϋπολογισμῶν και οἰασθήποτε ἄλλης γραφειοκρατίας. Τὰ πάντα ὑπηγόρευεν ὁ πρὸς τὸν Θεὸν φόβος τῶν μελῶν τῆς πρώτης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ναοῦ και τῶν κατοίκων τῆς Τήνου, ὡς και ἡ πρὸς τὴν Θεομήτορα εὐλάβεια και ἡ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη πάντων. Ἀρχιτέκτων τοῦ ναοῦ ὑπῆρξεν ὁ εἰς Τῆνον παρεπιδημῶν τότε Εὐστράτιος ὁ Συμυρναῖος. Τὸ ὄνομά του ἀναγράφεται δις· α) ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός, ἐντετοιχισμένης ὑπεράνω τῆς κυρίας εἰσόδου τοῦ ναοῦ· και β) ἐπὶ προεξέχοντος μαρμάρου εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν τῆς κόγχης τοῦ ἱεροῦ βήματος. Ὡς ἔγραψεν ὁ Φάνης Μιχαλόπουλος⁵², οἱ Τήνιοι «...κάλεσαν τὸν διάσημο πρακτικὸ ἀρχιτέκτονα Στρατῆ ἀπὸ τῆ Σμύρνης και τοῦ ἀνέθεσαν νὰ κἀνῆ τὸ σχέδιο. Ὁ Στρατῆς ἐργάστηκε με ἐμπνευση και ἐνθουσιασμὸ και σὲ λίγες μέρες τέλειωσε τὸ σχέδιο και τὸ χτίσιμο ἀρχισεν ἀμέσως. Πολλοὶ κάτοικοι πρόσφεραν χρήματα, ἄλλοι δούλευαν χωρὶς νὰ παίρουν μεροκάματα και ἄλλοι ἔδιναν διάφορα ἀντικείμενα. Ὅταν ὅμως μαθεύτηκαν οἱ θαυματουργικῆς δυνάμεις τῆς εἰκόνας, τότε πολλοὶ ἀπὸ τὸν ἔξω ἐλληνισμὸ και ἰδίως τῶν νησιῶν ἔκαμαν μεγάλες δωρεές· κι' ἔτσι ἡ οἰκοδομὴ περατώθηκε σ' ἐλάχιστο σχετικῶς διάστημα, μέσα, μόλις σ' ἓνα χρόνον. Πρᾶγμα ἀξιοθαύμαστο γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη». Καθήκοντα ἐπιστάτου ὅλων τῶν ἐργασιῶν ἀνέλαβεν αὐτοπροαιρέτως ὁ πλουσιώτατος Τήνιος και ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας καταγόμενος Ἀλέξιος Καλαύριος. Οὗτος εἶχεν ἀσθενήσει ἐκ φρενοβλαβίας και ἐθεραπεύθη διὰ θαύματος τῆς Παναγίας, διὸ και πρὸς ἐκφρασιν τῆς εὐγνωμοσύνης του οὐ μόνον ἀνέλαβεν αὐτοπροαιρέτως τὴν ἐπιστάσιαν τῶν ἐργασιῶν ἀνεγέρσεως μέχρι τοῦ πέρατος αὐτῶν, ἀλλὰ και τὴν μεγάλην του περιουσίαν διέθεσε πρὸς τοῦτο, μετὰ ταῦτα δὲ προσέφερεν τὰς ὑπηρεσίας του ὡς νεωκόρος τοῦ ναοῦ μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου του, τῷ 1873. Διὰ πάντα ταῦτα ἡ τότε Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ ἐνεταφίασεν αὐτὸν εἰς τὸ ἀνατολικὸν προαύλιον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ μετὰ τῶν κτιτόρων αὐτοῦ, μετὰ τῶν ὁποίων και μνημονεύεται πάντοτε κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς.

(Συνεχίζεται)

ΜΑΡΚΟΣ ΣΙΩΤΗΣ

Καθηγητῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

51. Εἰς τὸ Β.Δ. τῆς 25 Σ/βρίου-7ης Ὀκτωβρίου 1833 ὁ ναὸς οὗτος ἀποκαλεῖται «προσκύνημα τῶν ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων». Τοῦτο ἐνισχύει ἀκριβῶς τὸν ἐθνικοθησκευτικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα.

52. Ὅρα Ἐφημερίς «Ἡ Καθημερινὴ» τῆς 15ης Αὐγούστου 1939 ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Μεγαλόχαρη τῆς Τήνου. Ἡ θρησκευτικὴ και ἐθνικὴ σημασία τοῦ ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας».

Η ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ (1948 - 1973) *

Γ. 'Η διάρθρωσις τοῦ Π.Σ.Ε.

'Η παρούσα διάρθρωσις τοῦ Π.Σ.Ε. εἶναι καρπὸς πολυετοῦς μελέτης. 'Ηδη ἡ ἐν Νέφ Δελχί Γ' Γενική Συνέλευσις (1961) εἶχεν ἀποφανθῆ, ὅτι ἡ ὑπ' αὐτῆς διορισθησομένη Κεντρική 'Επιτροπὴ θὰ ἔδει, ὅπως ἀσχοληθῆ μετὰ τὴν διάρθρωσιν καὶ ἐπὶ τὰ βελτίω ὀργάνωσιν τοῦ Συμβουλίου. Τοῦτο εἶχε κριθῆ σκόπιμον οὐ μόνον διότι διὰ τῆς ἐν Νέφ Δελχί συγχωνεύσεως τοῦ Διεθνοῦς Συμβουλίου 'Ιεραποστολῶν μετὰ τοῦ Π.Σ.Ε. τὸ τελευταῖον ἐλάμβανε νέας διαστάσεις, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ κατὰ τὴν Α' Γεν. Συνέλευσιν υἱοθετηθεῖσα διάρθρωσις δὲν ἀνταπεκρίνετο πλέον πρὸς τὴν πραγματικότητά³².

Μία πρώτη «'Επιτροπὴ ἐπανεξετάσεως τῆς διαρθρώσεως τοῦ Π.Σ.Ε.» συνεστήθη κατὰ τὴν σύνοδον τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς ἐν Rochester (Αὐγούστος 1963). 'Η 'Επιτροπὴ αὕτη ἀνεεσώθη δὲς, κατὰ τὴν Κεντρικὴν 'Επιτροπὴν τοῦ Enugu (1965) καὶ τοῦ 'Ηρακλείου (1967). Κατόπιν δὲ ἐντατικῆς ἐργασίας ἐπέτυχεν, ὅπως παρουσιάσῃ ἐνώπιον τῆς ἐν Addis Ababa συνελθούσης Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς (1971) τὴν νέαν διάρθρωσιν τοῦ Π.Σ.Ε., ἣτις ἐγκριθεῖσα ἐτέθη σταδιακῶς εἰς ἐφαρμογήν.

Σήμερον ἡ διάρθρωσις τοῦ Π.Σ.Ε. ἔχει ὡς ἐξῆς: ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ—ΜΕΛΗ. Γενική Συνέλευσις, Κεντρική 'Επιτροπὴ, 'Εκτελεστικὴ 'Επιτροπὴ.

Γενικὴ Γραμματεία.

1) Διεύθυνσις Οἰκονομικῶν. 2) Οἰκουμενικὸν 'Ἰνστιτούτον. 3) Α' Μονὰς Πίστεως καὶ Μαρτυρίας. α) 'Επιτροπὴ Πίστεως καὶ Τάξεως. β) 'Επιτροπὴ Εὐαγγελισμοῦ καὶ 'Ιεραποστολῆς. γ) 'Επιτροπὴ 'Εκκλησίας καὶ Κοινωνίας. δ) 'Επιτροπὴ Διαλόγου μετ' ἄλλων θρησκαιῶν καὶ ἰδεολογιῶν. 4) Β' Μονὰς Δικαιοσύνης καὶ Διακονίας. α) 'Επιτροπὴ Διεκκλ. Βοηθείας καὶ Προσφύγων. β) 'Επιτροπὴ Διεθνῶν Ὑποθέσεων. γ) 'Επιτροπὴ Ἀναπτύξεως. δ) 'Επιτροπὴ καταπολεμήσεως τοῦ φυλετισμοῦ. 5) Γ' Μονὰς Παιδείας καὶ Ἀνανεώσεως. α) 'Επιτροπὴ Παιδείας. β) 'Επιτροπὴ Ὑποτροφιῶν. γ) 'Επιτροπὴ Λαϊκῶν. δ) 'Επιτροπὴ Νεότητος. ε) 'Επιτροπὴ θεμάτων οἰ-

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 487 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19-20 τεύχους.

32. Ἀρχικῶς τὸ Π.Σ.Ε. ἀπετελεῖτο ἐκ τῆς Γεν. Γραμματείας, τῆς Διευθύνσεως Οἰκονομικῶν καὶ Προσωπικοῦ, τοῦ Οἰκουμενικοῦ 'Ἰνστιτούτου καὶ τῶν τμημάτων Μελετῶν, Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας καὶ Διεθνῶν Ὑποθέσεων.

κογενειακῆς ζωῆς. 6) Διεύθυνσις Προσωπικοῦ. 7) Διεύθυνσις Τύπου.

'Ὡς διαφαίνεται ἐκ τοῦ διαγράμματος τούτου, Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν 'Εκκλησιῶν κατ' οὐσίαν δὲν εἶναι τὸ 'Επιτελεῖον, ὅπερ ἐδρεῖται ἐν Γενεύῃ, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ σύνολον τῶν 'Εκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι τὸ ἀπαρτίζουν καὶ αἱ ὁποῖαι δίδουν εἰς αὐτὸ τὴν ἡθικὴν αὐτοῦ ὑπόστασιν.

'Ανώτατον νομοθετικὸν σῶμα εἶναι ἡ Γενικὴ Συνέλευσις, συνερχομένη ἀνά ἐπταετίαν, καὶ κατὰ τὴν μεταξὺ τῶν δύο Γεν. Συνελεύσεων περίοδον ἡ Κεντρικὴ 'Επιτροπὴ, ἀπαρτιζομένη ἐξ 120 Μελῶν. 'Η 'Επιτροπὴ αὕτη συνέρχεται ἀπαξ τοῦ ἔτους. Εἴκοσι Μέλη τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς ἀποτελοῦν τὴν 'Εκτελεστικὴν 'Επιτροπὴν, συνερχομένην δὲς τοῦ ἔτους, ἣτις ἀσχολεῖται μετ' ὅλων τῶν τρεχούσης φύσεως ζητημάτων καὶ ἐπιβλέπει, ὅπως αἱ ὑπ' αὐτῆς καὶ τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς λαμβανόμεναι ἀποφάσεις ἐκτελῶνται ὑπὸ τοῦ ἐν Γενεύῃ 'Επιτελείου, ὅπερ διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον διεύθυνσιν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως. Αἱ ἐπὶ μέρους 'Επιτροπαὶ τῶν διαφόρων Μονάδων καὶ Διευθύνσεων ἔχουσι τὴν ἀναφορὰν αὐτῶν πρὸς τὴν Κεντρικὴν 'Επιτροπὴν, αὕτη δὲ πρὸς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν.

'Επὶ τοῦ παρόντος ὁ ἀριθμὸς τοῦ 'Εκτελεστικοῦ 'Επιτελείου τοῦ Π.Σ.Ε. τοῦτέστι Γεν. Γραμματέως, Διευθυντῶν, Τμηματαρχῶν καὶ ἐκτελεστικῶν Γραμματέων, ἀνέρχεται εἰς 127, ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τοῦ προσωπικοῦ εἰς 276.

Δ'. 'Η Ὁρθόδοξος παρουσία ἐν τῷ Π.Σ.Ε.

'Ὡς ὑπογραμμίζει τὸ Διάγγελμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι τοῦ Π.Σ.Ε. «σήμερον ὁμολογεῖται ὑπὸ πάντων, ὅτι πλεῖσται τῶν θετικῶν ἐπιτεύξεων, καὶ τοῦ ἐκ τούτων δὲ ἐμπλουτισμοῦ τοῦ τε Συμβουλίου καὶ τῶν μετεχουσῶν αὐτοῦ 'Εκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, εἶναι, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀποτέλεσμα καὶ καρπὸς καὶ τῆς ὀρθοδόξου παρουσίας ἐν τῷ Συμβουλίῳ»³³.

'Ὀντως ἀνευ μιᾶς ἐνεργοῦ παρουσίας τῆς Ὁρθοδοξίας ἐντὸς τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ἀργότερον δὲ καὶ ἐντὸς τοῦ Συμβουλίου, τοῦτο θὰ ἦτο ἀπλῶς μία δυτικῆς ἀποχρώσεως διομολογιακὴ ὀργάνωσις,

33. Βλ. 'Επίσκεψις, ἔτος 4, τεῦχος εἰδικῶν 26ης Αὐγούστου 1973.

έντελῶς ξένη πρὸς τὴν θεολογίαν καὶ τὸν προβληματισμὸν τῆς Ἀνατολῆς, καὶ συνεπῶς ἤκιστα ἀντιπροσωπευτικὴ ἐνὸς γνησίου Οἰκουμενικοῦ πνεύματος.

Τὴν εὐεργετικὴν παρουσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ δὴ τῆς ἑλληνικῆς τοιαύτης, ἐντὸς τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, ἐτόνισεν ἰδιαιτέρως ὁ Δρ. Visser't Hooft κατὰ τὴν ὁμιλίαν, τὴν ὁποίαν ἐξεφώνησε τῇ 22ᾳ Ἰουνίου 1966 ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. «Εἰς ἐποχὴν, εἶπε, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἰδέα τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν ἦτο ἀκόμη πολὺ νέα καὶ ὅτε ὄλιγα Ὁρθόδοξοι Ἀνατολικαὶ Ἐκκλησιαὶ συμμετεῖχον, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶχον ἐπωμισθῆ τὸ βᾶρος τῆς ἐκπροσωπήσεως τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ ὁποῖον ἀναποφεύκτως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο ἐμφανῶς δυτικὸν εἰς σύνθεσιν. Ἕλληνες θεολόγοι ὄχι σπανίως ἐπέκρινον τὰς γραμμάς ἢ τὰς διακηρύξεις τοῦ Π.Σ.Ε. Ἀλλ' ἡ κριτικὴ αὕτη συχνὰ μᾶς ἐβόηθησε νὰ ἀποφύγωμεν λάθη, τὰ ὁποῖα θὰ ἠδύναντο νὰ εἶχον σοβαρὰς συνεπείας διὰ τὸ μέλλον τῆς κινήσεως. Καὶ τὸ πλεόν σημαντικὸν πρᾶγμα ἦτο, ὅτι συμμετέσχον πλήρως εἰς τὰς ἀποφάσεις καὶ ἐβόηθησαν τοὺς δυτικούς χριστιανούς νὰ κατανοήσουν τὸν Ἀνατολικὸν Χριστιανισμόν»³⁴.

Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ εὐεργετικὴ αὕτη κριτικὴ τῶν Ὁρθοδόξων, περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖ ὁ Δρ. Visser't Hooft, ἐγένετο ἀφορμὴ, ὅπως παραμερισθῶσιν ὑπόνοιαι, παρεξηγήσεις καὶ θλιβεραὶ κληρονομίαι τοῦ παρελθόντος καὶ ὅπως τὸ Συμβούλιον συνεχίσῃ τὴν πορείαν αὐτοῦ οὐχὶ ὡς ὄργανον τι μερίδος μόνον τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλ' ὡς ἔκφρασις μιᾶς γνησίας προσπαθείας Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος. Αἱ τακτικαὶ παρεμβάσεις τῶν Ὁρθοδόξων εἰς διάφορα οἰκουμενικὰ συνέδρια καὶ ἡ διαφωτιστικὴ αὐτῶν ἀρθρογραφία συνετέλεσαν ἀποτελεσματικῶς, ὅπως τεθοῦν ἐπὶ νέας βάσεως διάφοροι θεολογικαὶ καὶ ἐκκλησιολογικαὶ τοποθετήσεις τοῦ Διαμαρτυρομένου κόσμου, κατὰ συνέπειαν δὲ καὶ τοῦ Π.Σ.Ε. Ὡς ἀναφέρει τὸ ἀνωτέρω Διάγγελμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, «ἡ ἐπὶ ὀρθῆς τριαδολογικῆς ὁμολογίας διεύρυνσις τοῦ Ἀρθροῦ-Βάσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἡ ἀποσαφήνισις τῆς θεολογίας τῆς Ἱεραποστολῆς ὡς βασικοῦ σκοποῦ τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀνάγκης ἐγκαταλείψεως τῶν παλαιῶν μεθόδων τοῦ Προσηλυτισμοῦ καὶ ἡ φητὴ καταδίκη αὐτοῦ, ὡς καὶ ὁ ἀπὸ κοινοῦ καθορισμὸς τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ ἀλληλοσεβασμοῦ ἐν τῇ προσφορᾷ τῆς χριστιανικῆς μαρτυρίας, ἡ ὅλως φυσικὴ ἐντάξις εἰς τὰ πλαίσια τῆς οἰκουμενικῆς θεολογίας καὶ τοῦ διεκκλη-

34. Βλ. Visser't Hooft, Ἡ Οἰκουμενικὴ κίνησις ἀπὸ τοῦ Ἀμστερνταμ μέχρι τῆς Γενεύης, ἐν Ἐθνικῷ καὶ Καποδιστριακῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν καὶ αἱ ὁμιλίαι τῶν Δρ. Visser't Hooft καὶ Δρ. Eugene Carson Blake ἐν Ἀθήναις 1967, σελ. 32.

σιαστικοῦ διαλόγου ὀρισμένων θεολογικῶν ἀρχῶν, οἷαι ἡ θεολογία τῆς Ἱ. Παραδόσεως, τῶν Πατέρων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῆς Χριστολογίας τῆς Ἁγίας Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς Πνευματολογίας, τῆς φύσεως καὶ τῶν γνωρισμάτων τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Βαπτίσματος, τῆς Εὐχαριστίας, τῆς Ἱερωσύνης, ἅμα δὲ καὶ αἱ γενόμεναι σημαντικαὶ ἀποσαφήνισις περὶ τινὰ λίαν εὐαίσθητα διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν θέματα τῆς οἰκουμενικῆς πραγματικότητος... εἶναι δείγματα τῆς θετικῆς παρουσίας τῆς Ὁρθοδοξίας ἐν τῷ Συμβουλίῳ»³⁵.

Ὁρθόδοξα ὀνόματα ἀμέσως συνδεόμενα πρὸς τὴν εἰκοσιπενταετῆ ζωὴν τοῦ Π.Σ.Ε. ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς πρὸ τῆς ἐπίσημου ἰδρύσεως αὐτοῦ περιόδου, εἶναι τὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων Γερμανοῦ καὶ τῶν καθηγητῶν Ἀμίλκα Ἀλιβιζάτου καὶ Στεφάνου Ζάνκωφ. Ὁ Δρ. Visser't Hooft εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματα αὐτοῦ ποιεῖται εὐρύτατα μνείαν περὶ τῆς θετικῆς παρουσίας τῶν πρωτεργατῶν τούτων τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ περὶ τοῦ δημιουργικοῦ αὐτῶν ἔργου ἐν τῇ προσπαθείᾳ αὐτῶν ὅπως γίνωσιν ἐκατέρωθεν ἐρμηνευταὶ τῆς τε Ὁρθόδοξου Παραδόσεως καὶ Θεολογίας, ἀλλὰ καὶ τῶν σκοπῶν καὶ ἐπιδιώξεων τοῦ Π.Σ.Ε. Ἀλλὰ μὴν δὲν δύνανται νὰ παραληφθῶσι καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Μελλίτης (νῦν Ἀμερικῆς) Ἰακώβου καὶ Νικολάου Νησιώτου, οἵτινες κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀνδράσεως τοῦ Συμβουλίου ὁ πρῶτος μὲν ὡς Μόνιμος Ἀντιπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῇ ἑδρᾷ τοῦ Π.Σ.Ε., ὁ δεῦτερος δὲ ὡς καθηγητῆς, εἶτα δὲ ὡς Διευθυντῆς τοῦ ἐν Βοσσεῦ Οἰκουμενικοῦ Ἰνστιτούτου, ἐγένοντο οἱ φορεῖς τῆς Ὁρθοδόξου μαρτυρίας ἐν τῇ ἐν Γενεύῃ ἑδρᾷ τοῦ Συμβουλίου. Οὐχ ἦττον ὅμως καὶ ἡ οὐσιαστικὴ προσφορὰ τῶν Μητροπολιτῶν Χαλκηδόνος Μελλίτωνος καὶ Μύρων Χρυσοστόμου. ἀντιστοίχως Ἀντιπροέδρων τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς «Πίστις καὶ Τάξις», τῶν Πρωθιερέων Γεωργίου Φλωρόφσκυ καὶ Βιταλίου Μποροβόβι καὶ τῶν καθηγητῶν Βασιλείου Ἰωαννίδου, Βασιλείου Σταυρίδου καὶ Ἰωάννου Ζηζιούλα, ἵνα ἀναφέρω μόνον τούτους ἐκ τῆς χορείας ἐκείνων, οἵτινες ἔδωκαν τὸ Ὁρθόδοξον «παράν» ἐν τῷ Συμβουλίῳ, εἴτε ὡς μέλη Ἐπιτροπῶν, εἴτε ὡς μέλη τοῦ Ἐκτελεστικοῦ Ἐπιτελείου, συνετέλεσαν ὅπως ἡ Ὁρθόδοξία γίνῃ ἀκουστὴ εἰς τὸν διάλογον καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν πλήρη καὶ ὀρθὴν θέσιν τῆς εἰς τὸ ἔργον τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως.

Τοῦτο ἀναμφιβόλως δὲν ἦτο εὐκόλον. Εἰς ἓνα Ὁργανισμόν, ἐνθα συγκεντρῶνται ἐπὶ τὸ αὐτὸ διάφοροι Ἐκκλησιαὶ, ἔχουσαι τὴν ἰδίαν αὐτῶν τοπικὴν παράδοσιν, προβληματολογίαν καὶ θεολογίαν καὶ προσπαθοῦσαι ὅπως καὶ αὐταὶ προσφέρωσι τὴν χριστιανικὴν αὐτῶν μαρτυρίαν, δὲν ἦτο δόλου εὐχερὲς διὰ τοὺς ὀρθοδόξους, ὅπως εἰσαγάγωσι τὴν Ὁρθόδοξον θεολογικὴν σκέψιν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Συμβουλίου.

35. Βλ. Ἐπίσκεψις, ἐνθ' ἄν.

Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΙΣ ΕΙΣ Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ*

6. Ὅπως προστεθῆ εἰς τὸ περὶ μελῶν τῶν κοινοτήτων ἄρθρον τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ὅτι οἱ νέοι μετανάσται ἀπαλλάσσονται ἐπὶ ἕν ἔτος πάσης ὑποχρέωσης καταβολῆς τῶν καθωρισμένων διὰ τὰ μέλη τῶν κοινοτήτων τελῶν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι κατὰ τὰς κοινοτικὰς ἐκλογὰς δὲν θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι.

Αὕτη εἶναι βεβαίως ἡ ἀρχή, ἡ ὁποία ἔγινε. Μὲ τὴν προσευχὴν ὅμως, τὴν ὁποίαν ἐτόνισε τόσο πολύ, καὶ δικαίως, ὁ Μακαριώτατος, καὶ μὲ τὴν συνεργασίαν καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐδῶ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, εἶμαι βέβαιος, ὅτι εἰσερχόμεθα πλέον εἰς ἕνα δρόμον, τὸν ὁποῖον πρέπει σταθερὰ νὰ ἀκολουθήσωμεν.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω καταδεικνύουν ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διαχωρίσωμεν ἐνταῦθα εὐθύνas καὶ νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν ἰδικὴν μας βοήθειαν πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων τῆς μεταναστεύσεως. Ἡ εὐθύνη εἶναι κοινὴ τόσο διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ὅσον καὶ διὰ τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις τοῦ Οἰ-

κουμενικοῦ Θρόνου, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάγονται οἱ Ἕλληνας μετανάσται.

Ἀκόμη κατεδείχθη σαφῶς, ὅτι τόσο ἐξ ἑλλαδικῆς πλευρᾶς, ὅσον καὶ ἐκ τῆς πλευρᾶς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὄχι μόνον ἀναγνωρίζεται ἡ ἀπόλυτος ἀνάγκη συνεργασίας πρὸς κοινὴν ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων τῆς μεταναστεύσεως, ἀλλὰ καὶ ἡ βαθυτάτη ἐπιθυμία διὰ τὴν ταύτην συνεργασίαν.

Εἶναι λοιπὸν καιρὸς νὰ μὴ μείνωμεν εἰς ἀπλᾶς διαπιστώσεις, ἀλλὰ, καθὼς ὑπεγράμμισεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμος κατὰ τὴν μνημονευθεῖσαν δεξιῶσιν εἰς τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν, νὰ μεταποιηθῶμεν εἰς ἔργα ὅλας τὰς ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν κατὰ τὸ Συνέδριον τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου Ἀθηνῶν τὸν παρελθόντα Μάϊον.

Ἡ βασικωτέρα δὲ ἀπόφασις τοῦ ἐν λόγῳ συνεδρίου εἶναι ἀναμφιβόλως ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀναφέρεται εἰς τὴν ἴδρυσιν ἰδιαιτέρου Γραφείου προτομομασίας τῶν μεταναστῶν καὶ ἐπικοινωνίας μετ' αὐτῶν παρ' ἐκάστη

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 494 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19-20 τεύχους.

Παρὰ ταῦτα ὅμως τὸ ἐπέτυχον κατόπιν πολλῆς ὑπομονῆς ἐν ἀγάπῃ καὶ ἐντατικῆς ἐργασίας ἐν προσευχῇ.

Ὅτι ὅμως ἐπετεύχθη ἀπὸ Ὁρθοδόξου πλευρᾶς κατὰ τὴν διαρρεύσαν ταύτην εἰκοσιπενταετίαν, κατόπιν πολλῶν κόπων καὶ μόχθων, φοβοῦμαι ὅτι κινδυνεύει, ἵνα καταρρεύσῃ, ἐάν δὲν ληφθῶσιν, ἐκ μέρους τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τὰ ἀπαραίτητα μέτρα. Διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀνεπαύθησαν ἐν Κυρίῳ οἱ πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ πρωτοπόροι τῆς οἰκουμενικῆς κινήσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ νῦν συνεχίσται τοῦ ἔργου αὐτῶν, εὐρισκόμενοι εἰς τὸ προσκῆνιον ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, ἐνιοὶ δ' ἐξ αὐτῶν ἀπὸ αὐτῆς ταύτης τῆς ἐν Ἐβανστόν Β' Γενικῆς Συνελεύσεως (1954), αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην, ὅπως παραδώσωσι πλέον τὴν σκυτάλην. Τὸ πρόβλημα δὲ ἐγκεῖται εἰς τὸ ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος ὀλίγιστα μόνον πρόσωπα, τόσο ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ὅσον καὶ ἐκ τῶν Πανεπιστημιακῶν θεολογικῶν κύκλων, δεικνύουν ἐνδιαφέρον καὶ εἶναι πρόθυμοι, ἵνα συμβάλωσιν εἰς τὴν ἱεράν ὑπόθεσιν τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος, ὑπὲρ ἧς ὑπάρχει, προβληματίζεται καὶ δρᾷ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐπίλογος.

Ὡς κατακλειδὰ τῆς συντόμου ταύτης ἀνασκοπήσεως τῆς ζωῆς καὶ δράσεως τοῦ Π.Σ.Ε. κατὰ τὴν παρελθούσαν εἰκοσιπενταετίαν ἐπιθυμῶ, ἵνα παραθέσω τὰ ὅσα ἀναφέρει τὸ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ταύτῃ Διάγγελμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ὅτι τὸ Συμβούλιον «κλήθην ἀρχῆθεν ὅπως ὑπηρετήσῃ τὰς Ἐκκλησίας ἐν τῇ ἀπὸ μέρους τούτων προσφορᾷ μαρτυ-

ρίας καὶ διακονίας πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τὴν κοινωνίαν καὶ τὸν κόσμον, πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν, ζῆ, ὡς εἰκόσ, καὶ κινεῖται ἐντὸς πολυδιαστάτου καὶ ἀγχώδους πραγματικότητος. Προβλήματα τῆς νοσοῦσης κοινωνίας εἶναι, φυσικῶς, καὶ προβλήματα αὐτοῦ, ὡς προβλήματα αὐτῶν τούτων τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν».

Πῶς ὅμως τὸ Συμβούλιον καὶ αἱ συγκροτοῦσαι αὐτὸ Ἐκκλησίαι θὰ δυνηθῶσιν, ἵνα συμβάλωσιν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν προβλημάτων τούτων, ἐάν δὲν ἀντιμετωπίσωσι ταῦτα σθεναρῶς, ἔστω καὶ μὲ τὸν κίνδυνον ὅπως παρεξηγηθῶσι ποικιλοτρόπως, λόγῳ πιθανῆς συνταυτίσεως αὐτῶν πρὸς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην κατάστασιν; Ἐνταῦθα εὐρίσκειται, νομίζω, τὸ δίλημμα, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου τοποθετεῖται σήμερον σύμπας ὁ χριστιανικὸς κόσμος. Διότι ἡ Ἐκκλησία σήμερον εἶναι ἡναγκασμένη εἴτε νὰ συνθηκολογήσῃ μετὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δυνάμεων τοῦ πονηροῦ εἴτε νὰ κηρύξῃ μετὰ χριστιανικῆς παρρησίας τὸ Εὐαγγέλιον.

Νομίζω, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς αὐτοῦ, τὸ Π.Σ.Ε. προσεπάθησεν, ἵνα γίνῃ κήρυξ τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ἐάν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο διῆλθε διὰ μέσου κρίσεων, ἀμφιταλαντεύσεων καὶ αὐτοελέγχου, τοῦτο ἀσφαλῶς ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι τὸ Π.Σ.Ε. δὲν εἶναι εἰς στατικὸς γραφειοκρατικὸς ὀργανισμὸς, ἀλλὰ πρωτίστως φορεὺς μιᾶς κινήσεως, τῆς Οἰκουμενικῆς, ἧτις συνεχίζει τὴν πορείαν αὐτῆς καὶ διαρκῶς ἀναζητεῖ νέους τρόπους καταλλαγῆς, μέχρις ὅτου «καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως».

Ὁ Μ. Πρωτ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΕΤΣΗΣ

Ἱερᾶ Μητροπόλει τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτο ἀποτελεῖ ἐπείγουσαν ποιμαντικὴν ἀνάγκην, ἐὰν ὄχι δι' ὅλας τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις, τοῦλάχιστον δι' ἐκείνας, εἰς τὰς ὁποίας τὸ πρόβλημα τῆς μεταναστεύσεως παρουσιάζεται ὀξύτερον καὶ παρουσιάζει ποικίλας ἐπιπτώσεις ὄχι μόνον διὰ τὴν ζωὴν τῶν μεταναστών, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὅλην ζωὴν τῆς ἐλληνικῆς ὑπαίθρου.

Ἡ ἀνταπόκρισις τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βελγίου κ. Αἰμιλιανοῦ.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βελγίου κ. Αἰμιλιανὸς ἐξεδήλωσεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν χαρὰν τοῦ διὰ τὴν δραστηριότητα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν τομέα τῆς συμπαραστάσεως τῶν ἀποδημούντων ἀδελφῶν.

Τελευταίως ἐπραγματοποιήσαμεν μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου λίαν κατατοπιστικὴν συνέντευξιν, ἣ ὁποία λόγῳ τῆς σπουδαιότητος αὐτῆς καὶ τοῦ γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος παρατίθεται κατωτέρω (Πάρροι, 8-9/1973, σ. 9-12).

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Βελγίου κ. Αἰμιλιανὸς κατὰ τὸ τελευταῖον ταξίδιον τοῦ εἰς Ἀθήνας εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς παραχωρήσῃ τὴν κάτωθι συνέντευξιν:

Ἐρώτησις: Σεβασμιώτατε, ἡ Μητρόπολις Βελγίου καὶ Ἐξαρχία Κάτω Χωρῶν πόσους ὁμογενεῖς ἔχει σήμερα;

Ἀπάντησις: Ἡ Μητρόπολις Βελγίου καὶ Ἐξαρχία Κάτω Χωρῶν, ἰδρυθεῖσα κατ' Αὐγουστον τοῦ 1969 τῇ εὐλογίᾳ καὶ ἀποφάσει τοῦ Μακαριστοῦ Πατριάρχου κυροῦ Ἀθναγόρου, ἔχει σήμερον περὶ τοὺς 24.000 Ἕλληνας Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι ἀφῆχθησαν μετὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον. Ἐξ αὐτῶν 20.000 εὐρίσκονται εἰς τὸ Βέλγιον, 3-3.500 εἰς τὴν Ὀλλανδίαν καὶ 250-300 εἰς τὸ Λουξεμβούργον.

Ἐρώτησις: Εἰς ποίας κυρίως ἐργασίας ἀπασχολοῦνται οἱ Ἕλληνες τοῦ Βελγίου;

Ἀπάντησις: Εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς θὰ βρῆτε τὸν ἀπόδημον Ἕλληνα. Εἰς διάφορα μεγάλα ἐργοστάσια, ὅπως π.χ. εἰς τὰ ἐργοστάσια αὐτοκινήτων, ἐπίσης εἰς παντοπωλεῖα, μαγειρεῖα-καφενεῖα, ὡς καπνέμπορον, ὡς ἔμπορον θαλασσίων εἰδῶν, ὡς τροφοδότην πλοίων, εἰσαγωγέα ἐλληνικῶν προϊόντων κ.ἄ.

Ἐρώτησις: Εἰς ποίας κυρίως πόλεις εἶναι διεσκορπισμένοι οἱ ὁμογενεῖς;

Ἀπάντησις: Οἱ Ἕλληνες, οἱ ὅποιοι ἤλθον κάτω ἀπὸ δραματικὰς συνθήκας εἰς τὸ Βέλγιον καὶ τὴν Ὀλλανδίαν, ἔχουν διασκορπισθῆ εἰς τὰς διαφόρους πόλεις τῶν Χωρῶν αὐτῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀπαρτί-

ζεται ἡ Μητρόπολις Βελγίου. Εἰς τὰς Βρυξέλλας (11.000), εἰς τὴν Λιέγην (2.500-3.000), εἰς τὴν Ἀμβέρσαν (500-600), εἰς Σαρλερουά (2.000), εἰς Βερβιέ (900-1.000), εἰς Ρόττερταμ (2.000), εἰς Μόνς, εἰς Περόννες, εἰς Οὐτρέχτην καὶ εἰς τὸ Λιμβούργον (3.000). Ὅλοι αἱ γωνίαι καὶ τῶν τριῶν αὐτῶν Χωρῶν κατοικοῦνται ἀπὸ Χριστιανούς Ἕλληνας. Τὸ περιεργον εἶναι ὅτι ἀνακαλύπτωμεν καθημερινῶς καὶ ἄλλους ἀπομονωμένους Ἕλληνας Ὀρθοδόξους Χριστιανούς εἰς διάφορα μέρη.

Ἐρώτησις: Πόσοι ἐξ αὐτῶν εἶναι μόνιμοι κάτοικοι τοῦ Βελγίου;

Ἀπάντησις: Τῶν περισσοτέρων ἡ σκέψις εἶναι νὰ γυρίσουν εἰς τὴν μητέρα πατρίδα, ἀλλὰ οἱ ὅροι διαβιώσεως εἶναι τοιοῦτοι, ὥστε προτιμοῦν νὰ μείνουν ἐκεῖ. Εἰς τοῦτο συντελεῖ καὶ τὸ ἐπίδομα τέκνων, τὸ ὁποῖον δίδει ἡ Κυβέρνησις. Τὰ παιδιά προσαρμόζονται εὐκόλα εἰς τὸ Βέλγιον. Φοιτοῦν εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα, εἰς τὰ γυμνάσια καὶ συνεχίζουν τὰς σπουδὰς τους εἰς τὰ πανεπιστήμια. Ἀπὸ τὰ νέα αὐτὰ βλαστάρια θὰ ἔχωμε σὲ λίγα χρόνια εἰς τὸ Βέλγιον καὶ Ἕλληνας ἐπιστήμονας. Ἐντεῦθεν ἡ μόνιμη παραμονὴ εἰς τὸ Βέλγιον τῶν Ἑλληνοπαίδων καὶ τῶν αὐριανῶν μεγάλων ἀνδρῶν εἶναι πλέον σταθερὰ καὶ βεβαία. Ὑπολογίζεται, ὅτι εἰς τὸ Βέλγιον ἔχουν ἐγκατασταθῆ 4.000 οἰκογένειαι. Ἐξ αὐτῶν 2.000 περίπου εὐρίσκονται εἰς τὰς Βρυξέλλας.

Ἐρώτησις: Ἐνας μεγάλος ἀριθμὸς ἐξ αὐτῶν ἐπιθυμεῖ ἴσως νὰ μείνῃ περισσότερο χρόνον εἰς τὸ Βέλγιον;

Ἀπάντησις: Διὰ νὰ ἐργασθῆ κανεὶς εἰς τὸ Βέλγιον, πρέπει νὰ ἔχη τὴν «κάρτα ἐργασίας». Διαφορετικὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἐργασθῆ. Ὑπάρχουν Ἕλληνες, οἱ ὅποιοι ἤλθον μὲ σύμβασιν ἐργασίας. Αὐτοὶ διατηροῦν τὴν ἐλληνικὴν ὑπηκοότητα. Ἐκτὸς τούτων ἐκεῖ ὑπάρχουν καὶ Ἕλληνες, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀποκτήσει τὴν βελγικὴν ὑπηκοότητα. Ὑπάρχει φόβος ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς νὰ αὐξηθῆ.

Ἐρώτησις: Οἱ Ἕλληνες ἐκεῖ ἔχουν προβλήματα προσαρμογῆς εἰς τὸ νέον περιβάλλον;

Ἀπάντησις: Οἱ Ἕλληνες προσαρμόζονται εὐκόλα. Ἐξεκίνησαν ἀπὸ ἐργάται τῶν ἀνθρακωρυχείων, ὅπου εἰργάσθησαν ὑπὸ σκληρὰς συνθήκας. Τώρα ἐγκατέλειψαν τὰ σπλάχνα τῆς γῆς, ἔχουν διασπαρῆ εἰς ὅλας τὰς γωνίας τοῦ Βελγίου καὶ ἰδρῶν καθημερινῶς καταστήματα, τὰ ὁποῖα ἀποβαίνουν πολὺ χρήσιμα καὶ ἐπωφελεῖ διὰ τὴν πατρίδα Ἑλλάδα, διότι προβάλλουν τ' ὄνομά της. Ἡ προσαρμογὴ πρὸς τὸ περιβάλλον εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ προτερήματα τοῦ Ἕλληνοσ. Τοὺς χαίρομεθα, ὅταν ὁμιλοῦν Γαλλικὰ καὶ Φλαμανδικὰ, καίτοι δὲν γνωρίζουν τὸ Ἀλφάβητον!

Ἐρώτησις: Εἶπατε ὅτι ὑπάρχει σημαντικὸς ἀριθμὸς οἰκογενειῶν εἰς τὸ Βέλγιον. Τί προβλήματα ἀναφύονται ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου; Παρατη-

Η Δ Ο Ν Η — Ο Δ Υ Ν Η

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΑΞΙΜΟΝ ΤΟΝ ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΝ

ἽΟ ἄνθρωπος ἐπλάσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἔλαβεν οὕτως τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ. Ἡ ἄλλως πως, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ γενέσει αὐτοῦ, ὁ ἄνθρωπος ἔλαβε συγχρόνως καὶ τὴν γέννησιν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὅμως πάντα ταῦτα ἐγένοντο τῇ θείᾳ δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ, διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος «...φθορᾶς ἦν καὶ ἁμαρτίας ἐλεύθερος...», διότι «οὐ συνεκτίσθη αὐτῷ φθορὰ καὶ ἁμαρτία»¹.

Μετὰ τὴν πτώσιν ὅμως τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ γέννησις αὐτοῦ ἀμαυροῦται καὶ ἐκλείπει καὶ καταδικάζεται οὗτος εἰς τὴν «διὰ πάθους καὶ ἁμαρτίας συνισταμένην (γέννησιν) ἐν τῷ δι' αὐτὴν παθητῶ τῆς ἁμαρτίας ἐχούσης, ὡς ἐν νόμῳ λοιπόν, κατὰ τὴν φύσιν τὴν γένεσιν»². Ταύτης τῆς πτώσεως ἕνεκεν «οὐδείς ἐστιν ἀναμάρτητος, ὑποκείμενος φύσει τῷ νόμῳ τῆς μετὰ τὴν γένεσιν διὰ τὴν ἁμαρτίαν ἐπείσασθαι γεννήσεως»³.

1. Migne P.G. 90,312B.
2. Migne P.G. 90,312C.
3. Migne P.G. 90,313A.

ρεῖται τὸ φαινόμενον τῶν μεικτῶν γάμων μετὰ τοῦ ποιμνίου σας.

Ἀ π ά ν τ η σ ι ς : Πρῶτον εἶναι τὰ προβλήματα τοῦ γάμου. Κατὰ τὸ παρεθὸν ἔτος τὰ 50,8% τῶν γάμων ἦσαν οἱ μεικτοὶ γάμοι. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ μᾶς φεύγει ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ, μᾶς φύγει τὸ ὀρθόδοξον πνεῦμα.

Διετέλεσα καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ πρὸ ἐτῶν ἤμην εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἠργάσθην ὡς Πρωτοσύγκελλος καὶ Συνοδικός. Διεπίστωσα ὅτι ὁ γεωπολιτικὸς χῶρος τοῦ Βελγίου εἶναι διάφορος τῶν ἄλλων Χωρῶν. Εἰς τὸ Βέλγιον ὑπάρχει μεγάλη ἀθεία. Ἐπομένως ἡ Ἑλληνίδα ἢ ὁ Ἕλληνας, ποὺ θὰ νυμφευθῇ Βέλγον ἢ Βελγίδα ἀντιστοίχως, εὐρίσκειται εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἐὰν ὁ Βέλγος εἶναι καθολικός, καὶ θὰ εἶναι «βέρος» καθολικός, τότε τὸ νέον βλαστάρι ἐκ τοῦ μεικτοῦ γάμου θὰ μάθῃ περὶ Χριστοῦ, διότι ὁ πατέρας ἢ ἡ μάννα ἢ Βελγίδα θὰ τὸ ὀδηγήσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐὰν ὅμως εἶναι ἄθεος, καὶ συμβαίνει αὐτὸ 90%, κινδυνεύει νὰ γίνῃ ἀδιάφορος καὶ ἡ Ἑλληνίδα μητέρα καὶ ὁ πατέρας ὁ Ἕλληνας. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι νὰ γίνῃ καὶ τὸ παιδί των ἄθεον.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ ἀναφέρω ὅτι ἐπιβάλλεται ὁ συντονισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας πρὸς ἀπόκτησιν ἱερέων, ὥστε ἐκεῖ ὅπου εἶναι Ἕλληνας ἀπομονωμένοι, νὰ εὐρίσκουν τὸν λόγον, τὴν συμβουλὴν, τὴν στοργὴν τοῦ ἱερέως, διὰ νὰ τοὺς ἐνισχύῃ εἰς τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Πατρίδα.

(Συνεχίζεται) Πρεσβ. ΑΝΤ. ΑΑΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπώλεσεν οὕτως τὴν πρώτην αὐτῆς γένεσιν⁴ μὲ ὅλας τὰς ἠθικὰς αὐτῆς βροπὰς, καὶ ἕνεκα τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ ἀπέκοψεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν αἰτίαν (—δύναμιν) νὰ ὁμοιάσῃ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ νὰ καταστῇ καὶ οὗτος Θεός, καὶ παρεισηγάγε τῇ φύσει, παρὰ τὴν πρώτην, «ἄλλην ἀρχὴν γενέσεως ἐξ ἡδονῆς μὲν συνισταμένην, εἰς δὲ τὸν διὰ πόνου θάνατον τελευτῶσαν»⁵, δημιουργῶν οὕτω δευτέρας γένεσιν τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, καταργουμένης τῆς πρώτης, τῆς θείας.

ἽΟ Θεός, ὅμως, μὴ θέλων τὸ πλᾶσμα αὐτοῦ νὰ καταστραφῇ καὶ νὰ ἀμαυρωθῇ ὁ σκοπὸς τῆς δημιουργίας, ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ, ὁ Ὅποιος «γενόμενος ἄνθρωπος καὶ ἄλλην ἀρχὴν δευτέρας γενέσεως ἐκ Πνεύματος ἁγίου τῇ φύσει δημιουργήσας... ἀρχῆς τε καὶ τέλους τῆς κατὰ τὸν Ἀδὰμ ἀνθρωπίνης γενέσεως... τὴν ἀναίρεσιν ἐποιήσατο»⁶.

Καταργεῖται λοιπὸν ἡ γένεσις τοῦ Ἀδὰμ διὰ τῆς τρίτης γενέσεως — δευτέρας ἐκ Πνεύματος ἁγίου — καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπανέρχεται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα μὲ μίαν μόνην διαφορὰν: ἐὰν ὁ Ἀδὰμ δὲν παρέβαινε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, θὰ ἔζη αἰωνίως ἐν Αὐτῷ καὶ οὐδὲως θὰ ἐδοκίμαζε κόπον καὶ πόνον. Ἐφ' ὅσον ὅμως παρήκουσεν εἰσαγαγὼν νέαν τοιαύτην «τὸν διὰ πόνου τοῦ Ἀδὰμ δικαιότατον καταδεξάμενος θάνατον, ἐν αὐτῷ δηλαδὴ γενόμενος ἀδικώτατον»⁷ ἔδει, ὅπως ὁ παραβάτης ὑποστῇ πόνους καὶ ὀδύνας, διὰ νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν⁸, καὶ αὐτοῦ ἕνεκεν ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Οὕτως εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἡ ἡδονὴ καὶ ἡ ὀδύνη. ώΟ δημιουργήσας τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων Θεὸς δὲν συνέκτισε μετ' αὐτῆς οὔτε τὴν ἡδονὴν οὔτε τὴν ὀδύνην⁹, ἀλλὰ μίαν μικρὰν δύναμιν νοερὰν πρὸς ἡδονὴν, δι' ἧς θὰ ἀπῆλαυε ἀπορροήτως τοῦ Θεοῦ. Εἰς ὅ,τι μὲν ἀφορᾷ τὴν ἡδονὴν, ταύτην ἐπενόησεν ἡ παράβασις τοῦ Ἀδὰμ, δι' ἧς ἤρχισεν ἡ φθορὰ τῆς προαιρέσεως· εἰς ὅ,τι ὅμως ἀφορᾷ τὴν ὀδύνην, αὕτη ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὴν παράβασιν¹⁰ διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ, ὡς μίαν τιμωρὸς δύναμιν, σκοπὸν ἔχουσα νὰ περιορίζῃ τὴν μανίαν τοῦ νοῦ νὰ ἔχη ἔφεσιν, παρὰ φύσιν κινούμενος, πρὸς τὰ αἰσθητά.

ἽΗ ἡδονὴ, λοιπὸν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν φύσιν παρὰ λόγον, ἐνῶ ἡ ὀδύνη κατὰ λόγον ἀντεισῆλθε, διὰ νὰ πλη-

4. Migne P.G. 90,628A.
5. Migne P.G. 90,632B.
6. Migne P.G. 90,632BC.
7. Migne P.G. 90,632B.
8. Migne P.G. 90,632A.
9. Migne P.G. 90,628AB.
10. Migne P.G. 90,628B.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Ἱερὸς ἄξων».

Νέος σταθμὸς εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν διεκκλησιαστικῶν σχέσεων εἶναι ἡ πρό τινων ἡμερῶν γενομένη ὑπὸ Συνοδικῆς Ἀντιπροσωπίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνταπόδοσις τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1970 γενομένης φιλόφρονος ἐπισκέψεως ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σικελίας, ἐν οἷς καὶ τοῦ ἐκλαμπροτάτου, Ἀρχιεπισκόπου τότε τοῦ Παλέρμο, καρδινάλιου Φραγκίσκου Κάρινο, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἀνταπόδοσις αὕτη, περὶ τῆς ὁποίας εὐρὺς λόγος γενήσεται εἰς τὸ ἐπόμενον τεύχος τῆς «Ἐκκλησίας», εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἔτι περαιτέρω συνειδητοποιή-

ξη τὴν ἡδονήν. Κύριον δὲ χαρακτηριστικὸν τῆς ὁδύνης εἶναι τὰ πολλὰ παθήματα, «ἐν οἷς καὶ ἐξ ὧν ὁ θάνατος, ποιουμένη τῆς παρὰ φύσιν ἡδονῆς τὴν ἀφαίρεσιν, οὐ μὴν δὲ καὶ τελείαν ἀναίρεσιν»¹¹.

Οὕτως οὖν ἐχούσης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἡ ὁδύνη ἀποτελεῖ εὐεργετικὸν στοιχεῖον δι' αὐτὴν μὲ τὸ διπλοῦν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖ: ἐργάζεται διὰ τὴν ἀνθρώπων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καὶ τὴν ὑγιῆ ὑπαρξιν αὐτῆς ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀφαιρεῖ καὶ πλήττει καιρίως τὴν ἡδονήν. Βεβαίως, «ἡ τῶν ἐκουσίων πόνων ἐπίνοια καὶ ἡ τῶν ἀκουσίων ἐπαγωγὴ... ἀφαιροῦνται μὲν τὴν ἡδονήν, τὴν κατ' ἐνέργειαν αὐτῆς καταπαύουσιν κίνησιν, οὐκ ἀναιροῦσι δὲ τὴν ὡσπερ νόμου τῆ φύσει πρὸς γένεσιν ἐγκειμένην αὐτῆς δύναμιν»¹².

Ὡς νόμος εὐρίσκεται, τῷ ὄντι, ἡ ἡδονὴ εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, διότι μετὰ τὴν πτώσιν πάντες οἱ ἄνθρωποι «τὴν ἡδονὴν εἶχον τῆς ἰδίας φυσικῶς προκαθηγουμένην γενέσεως, καὶ οὐδεὶς ἦν τὸ σύνολον ὁ τῆς καθ' ἡδονὴν ἐμπαθοῦς γενέσεως φυσικῶς ὑπάρχων ἐλευθερός»¹³. Πρὸς ἀναίρεσιν ὅμως αὐτοῦ τοῦ νόμου καὶ τῆς καταστρεπτικῆς αὐτοῦ δυνάμεως, ὁ Θεὸς εἰσῆγαγε τοὺς πόνους εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῖς θάνατον.

Ἐπρεπε, λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος, νὰ ἐπινοηθῇ πόνος καὶ θάνατος ἄδικος ὁμοῦ καὶ ἀνάτιος, διὰ νὰ ἀναιρέσῃ τὴν ἀδικωτάτην ἡδονὴν καὶ τοὺς δικαιοτάτους πόνους, οἵτινες προῆλθον ἐξ αἰτίας αὐτῆς καὶ «ὕψ' ὧν ἐλεεινῶς διεσπᾶτο πάσχω ὁ ἄνθρωπος ἐκ φθορᾶς τῆς καθ' ἡδονὴν ἔχων τὴν ἀρχὴν τῆς γενέσεως καὶ εἰς φθορὰν τὴν διὰ θανάτου τὸ τῆς ζωῆς καταλῆγον τέλος»¹⁴ καὶ διὰ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν παθοῦσαν φύσιν.

Ἄδικος εἶναι ἡ ἡδονή, διότι ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἐνεφύρει ἄδικως τῆ φύσει διὰ τῆς παραβάσεως ὁ νόμος τῆς ἀμαρτίας¹⁵.

(Συνεχίζεται)

ΧΑΡ. Γ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ.

11. Migne P.G. 90,628B.
12. Migne P.G. 90,641C.
13. Migne P.G. 90,628C.
14. Migne P.G. 90,628D.
15. Migne P.G. 90,628D, 641C.

ἡσιν καὶ σύσφιγξιν τῶν μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σικελίας ὑφισταμένων δεσμῶν αἵματος, πίστεως καὶ ἀγάπης, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, προσφωνῶν τὸν ἐκλαμπροτάτον καρδινάλιον Κάρινο, εἶχεν εἶπει τῷ 1970 ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου χαρακτηριστικῶς τὰ ἑξῆς: «Οὐδέποτε θὰ ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῆ κανεὶς, ὅτι ἐντὸς τόσοσιν ὀλίγων ὥρων εἶναι δυνατόν νὰ συντελεσθῶν τόσοσιν μεγάλαι κατακτήσεις... Κατεκτήσατε ἐντὸς ὥρων τίνων, βεβαίως ὄχι τὰ ἐδάφη καὶ χῶματα τῆς κοινῆς μητρὸς Ἑλλάδος, ἀλλὰ τὰς καρδίας καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν αὐτοχθόνων τέκνων αὐτῆς. Παραδιδόμεθα εἰς τὴν θεοδίδακτον ἀγάπην Σας. Ἄλλωστε τόσοσιν ἡμεῖς, ὅσον καὶ ὑμεῖς, ἐσχομεν τὴν εὐλογίαν, ὥστε δεσμοὶ ὄχι μόνον αἵματος κοινοῦ, ἀλλὰ καὶ πνεύματος τοῦ αὐτοῦ νὰ συνδέουν τοὺς λαοὺς μας, δεσμοὶ σφουρηλατηθέντες ὑπὸ τοῦ τὰ πάντα διατάττοντος κατὰ τὸ ἀγαθὸν Αὐτοῦ θέλημα καὶ τετορνευμένοι διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὑπὸ τῆς ἀνεξιχνίαστου καὶ πανσόφου προνοίας Του. Οἱ δεσμοὶ οὗτοι οὔτε τέμνονται ποτέ, οὔτε ἀφανίζονται. Δύναται πρὸς στιγμὴν νὰ φαίνονται ὑπνώττοντες. Πλήρ' ὅμως ἡ παραμικρὰ, ὡς λεπτῆς αἰθρας, πνοῆ τοῦ ἐν ἡμῖν οἰκοῦντος Πνεύματος ἀρκεῖ, διὰ νὰ ἀναζωπυρήσῃ αὐτοὺς καὶ τοὺς καταστήσῃ ἱκανοὺς νὰ ἀναλάβουν τὴν ἀρχικὴν των ἐξαιρετικὴν λαμπρότητα».

Ἀληθῶς διὰ τῆς εἰς Σικελίαν μεταβάσεως τῆς Συνοδικῆς Ἀντιπροσωπίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἡ πνοὴ τοῦ Πνεύματος ὠδήγησεν εἰς μείζονα ἀναζωπύρησιν καὶ ἀναθέρμανσιν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος λαμπρῶν δεσμῶν. Ἡ συμπροσεχὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Σικελῶν εἰς πανηγυρικὰ δοξολογία, λειτουργίας καὶ ἄλλας εὐκαιρίας ἢ ἀνταλλαγῆ δώρων καὶ συγκινητικῶν ἀδελφικῶν προσφωνήσεων· αἱ ἐκδηλώσεις ἀβραμιαίας φιλοξενίας· αἱ ἐπαφαὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπισκεπτῶν μετὰ τῶν ἐκπροσώπων τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν τῆς Σικελίας· ἡ ὑπὸ τῶν Ταχυδρομείων αὐτῆς χρήσις ἐιδικῆς ἀναμνηστικῆς σφραγίδος· ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν γενυμάτων, δειπνῶν καὶ δεξιῶσεων ἐπικρατοῦσα ἀδελφικὴ ἀτμόσφαιρα· ἡ κατὰ τὴν διάρκειαν πνευματικοῦ («συμποσίου») ἀνταλλαγῆ ἐμπειριῶν καὶ σκέψεων· αἱ ἐπισκέψεις εἰς ἀρχαιολογικοὺς χώρους, οἵτινες ὑπομνησκουν τὴν δόξαν τῆς «μεγάλης Ἑλλάδος»· ἡ συνεχὴς μεταρσίωσις εἰς τὰς σφαίρας τῶν βιωμάτων τῶν μεγάλων Σικελῶν ἁγίων καὶ ὑμνογράφων· ἡ μετάβασις εἰς περιοχάς, ἐν ταῖς ὁποίαις ζοῦν χιλιάδες Ἑλλήνων καὶ διατηροῦνται ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ αἱ ἑλληνορθόδοξοι ἀνατολικαὶ παραδόσεις· ἡ παρακολούθησις τοπικῶν ἑλληνικῶν ἁσμάτων ὑπὸ χορωδίας μὲ ἔθνικα ἐνδύματα· ἡ πλαισίωσις πασῶν τῶν ἐπαφῶν τούτων διὰ συγκινητικῶν ἀδθορμῶτων ἐκδηλώσεων τοῦ σικελικοῦ λαοῦ — πάντα ταῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα συνετέλεσαν εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς βεβαίτητος, τὴν ὁποίαν διετύπωσεν ἐν τῇ ἀποχαιρε-

τιστηρίω προσφωνήσει του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος, εἰπὼν τὰ ἑξῆς: «Πιστεύομεν, ὅτι ὁ Κύριος θὰ εὐδοκήσῃ, ἵνα καὶ ἐν τῷ μέλλοντι συνεχισθῶσι, καὶ δὴ εἰς εὐρύτεραν κλίμακα, αἱ ἐπικοινωνίαι ἡμῶν, ὥστε ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ Ἱεραρχία τῆς Σικελίας νὰ γίνουν... ὁ ἰ ε ρ ὁ ς ἄ ξ ω ν, ὅστις θ' ἐργασθῇ διὰ τὴν δημιουργίαν τῶν καταλλήλων προϋποθέσεων» πρὸς ἐπίτευξιν τῆς «ἐνότητος πίστεως καὶ κοινωνίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ Οἰκουμενισμός.

Ἐν συνεχείᾳ δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος, προσφωνῶν κατὰ τὴν ἐπι ἀρίξει εἰς Σικελίαν δοξολογίαν τοὺς Ἱεράρχας τῆς Σικελίας, καθώρισε λίαν εὐστόχως τὴν ἔναντι τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως στάσιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἰπὼν τὰ ἑξῆς: «Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐπικρατεῖ ἡ ἀντίληψις, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς Ἐνώσεως. Οὐδὲν τούτου ψευδέστερον. Τοῦναντίον. Ἀντιστρέφοντες τοὺς ὅρους, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν: Οὐδεμία Ἐκκλησία εἶναι περισσότερον ὑπὲρ τῆς Ἐνώσεως ἀπὸ ὅσον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος».

Οἰκοθεν ὁμως νοεῖται, ὅτι ἡ πορεία πρὸς τὴν Ἐνωσιν δέον νὰ γίνηται οὐχὶ μετ' ἀκριτοῦ σπουδῆς, ἀλλὰ κατὰ λελογισμένον τρόπον καὶ μετὰ πάσης συνέσεως. «Πιστεύομεν — συνέχισεν ὁ Σεβασμιώτατος—, ὅτι πρέπει νὰ ἀπτόμεθα τῶν ἁγίων μετὰ εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ. Πιστεύομεν, ὅτι ἡ ἐνότης δὲν εἶναι ζήτημα σπουδῆς, οὔτε φιλοτιμίας, οὔτε πλειδοτικῆς τις διαγωνισμός. Δὲν ὀδοποιεῖ τὴν ἐνότητα ὁ λέγων τὰ πῶς ἠξικέλευθα λόγια ἢ ὁ πράττων τὰ τολμηρότερα. Ὅπως τοῦναντίον. Ἐνίοτε ἔτσι ἡ ἐνότης καθίσταται ἀδύνατος καὶ καταβαρᾶθροῦται».

Εὐχάριστος διαπίστωσις.

Ἡ ἑκδοσις τοῦ διακοσιοστοῦ τόμου τῆς σειρᾶς Πατερικῶν ἐκδόσεων «Χριστιανικαὶ Πηγαι» («Sources Chretiennes») εἶναι γεγονός, ὅπερ δέον νὰ ἐξαρθῇ ὅλως ἰδιαιτέρως. Ὁ πρῶτος τόμος τῆς σειρᾶς (Γρηγορίου Νύσσης βίος Μωϋσέως), ὁ ὁποῖος κυκλοφορεῖ σήμερον εἰς γ' ἐκδοσιν, ἐτυπώθη τῷ 1942, ὁ πεντηκοστός τῷ 1957, ὁ δὲ ἑκατοστός τῷ 1965.

Ὡς ἐσημειώθη λίαν εὐστόχως, «ὁ ἐπιταχυνόμενος οὗτος ῥυθμὸς τῶν ἐκδόσεων ἐπιβεβαιεῖ τὴν εὐχάριστον διαπίστωσιν, ὅτι οἱ Πατέρες Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως συνεχίζουν καὶ σήμερον τὸ κήρυγμα τῶν καὶ ὅτι οἱ ἀκροαταὶ των πολλαπλασιάζονται. Αἱ ἐν λόγῳ ἐκδόσεις, διακρινόμεναι διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν, ἱστορικὴν καὶ ἐκδοτικὴν ἀριτιότητά των, μεταδίδουν τὴν Πατερικὴν φωνήν, ἡ ὁποία συνεχίζει νὰ ἐμπνέη καὶ νὰ διδάσκῃ τὴν ἐποχὴν μας».

Βασίλειος Ἐξάρχος (†).

Ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ ἀειμνήστου Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Βασιλείου Ἐξάρχου δίδει ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ μνησθῶμεν τῶν φωτεινῶν πτυχῶν τῆς δυναμικῆς προσωπικότητός του.

Ὁ ἀειμνήστος Καθηγητὴς διεκρίνετο διὰ τὸν συνδυασμὸν θεολογικῆς παιδείας καὶ εὐρείας φιλοσοφικῆς καὶ Παιδαγωγικῆς μορφώσεως, διὰ τὸ θαλερὸν ἐκκλησιαστικὸν φρόνημά του, διὰ τὴν μετ' ὑπερβαλλούσης παρησίας καὶ ἀνεν συμβιβασμῶν κριτικὴν προβολὴν τῶν προσωπικῶν του πεποιθήσεων καὶ διὰ τὴν ἐνώπιον τῶν ἑτεροδόξων ἐν τῇ Ἐσπερίᾳ θαρραλέαν προβολὴν τῶν ὑπερόχων θησαυρῶν τῆς ἑλληνο-θοδόξου παραδόσεως.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰδικώτερον εἰς τὸν τομέα τῆς Κατηχητικῆς Θεωρίας καὶ Διακονίας, ἦτο πρωτοπορητικὴ ἢ ὑπὸ τοῦ Ἐξάρχου διακήρυξις τοῦ ἰδεώδους τοῦ ἐνοριακοῦ κέντρου νεότητος καὶ τῆς λειτουργικῆς ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως, τοῦθ' ὅπερ ἐσήμαινε σημαντικὴν ὄθησιν χειραφεσίας τοῦ Κατηχητικοῦ ἔργου καὶ τῆς καθ' ὅλον χριστιανικῆς ἀγωγῆς ἐκ τῆς πιετιοτικῆς μονομερείας.

Ἐδχόμεθα ὀλοφύχως, ὅπως ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ γνωρίζων τοὺς βαθυτέρους ψυχικοὺς συνειρημούς μας εὐσπλαγχνος Κύριος ἐπιβλέψῃ ἰλέω ὄμματι ἐπὶ τὸν ἐξ ἡμῶν μεταστάντα ἀκαδημαϊκὸν διδάσκαλον καὶ τάξῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ («ἐν χώρᾳ ζώντων») καὶ «ἐν σκηναῖς δικαίων».

«Τεραστία αὐξήσις».

Ὁ ὀφηγητὴς κ. Ἰωάννης Στρατηγός, ὁμιλῶν κατὰ τὸ ἐν Ἀθήναις συγκληθὲν 9ον Διεθνὲς Συνέδριον Τροπικῶν ἀσθενειῶν, ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ αὐξήσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τουριστῶν καὶ ἡ περὶ τὴν γενετήσιον ζωὴν ἀχαλίνωτος ἐλευθερία συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι ἀνησυχητικὴν αὐξήσιν τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων. Ἡ αὐξήσις αὕτη ἐχαρκτηρίσθη ὡς «τεραστία», δοθέντος ὅτι πολλαὶ χιλιάδες κρουσμάτων σημειοῦνται κατ' ἔτος μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἰδίως τῶν νέων.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐπιβάλλεται γενικὴ συνεργασία καὶ κινητοποίησις τῶν ἀρμοδίων παραγόντων, οἵτινες ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ἐκκλησίας δέον συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως νὰ διαφωτίζουν τοὺς νέους περὶ τῶν ἐκ τῆς «σεξουαλικῆς ἐλευθερίας» κινδύνων, οἵτινες δὲν εἶναι μόνον σωματικοί, ὀδηγοῦντες εἰς τὴν σωματικὴν σῆψιν καὶ φθορὰν, ἀλλὰ καὶ πνευματικοί, προκαλοῦντες τὴν ἐξασθένισιν τοῦ πνευματικοῦ βίου, τὴν παράλυσιν τῶν βουλευτικῶν δυνάμεων καὶ τῆς ἀγωνιστικῆς διαθέσεως, τὴν πνευματικὴν δουλείαν καὶ τὴν νέκρωσιν τῆς ἀνωτέρας ἀξιολογικῆς ζωῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερά Σύνοδος

Ἡ Δ.Ι.Σ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετ' εἰσήγησιν τῆς Μ.Σ.Ε. Νεότητος καὶ Κατηχητ. Σχολείων ἀνακοινεῖ ὅτι κατὰ τὸν διεξαχθέντα ἐπαναληπτικὸν Διαγωνισμὸν Στιχουργίας καὶ Μελοποιήσεως «Ὑμνου τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων» οὐδὲν ἐκ τῶν ὑποβληθέντων ποιημάτων ἐκρίθη κατάλληλον. Δι' ὃ ἡ Ἱ. Σ. ἀπεφάσισεν, ὅπως μὴ ἐπαναλάβῃ τὸν Διαγωνισμὸν, ἐκδώσῃ δὲ εἰς εἰδικὸν τόμον τὰ καλλίτερα ἐκ τῶν ὑποβληθέντων ποιημάτων, καὶ ἐφ' ὅσον παρασχεθῇ τὸ σχετικὸν δικαίωμα ὑπὸ τῶν στιχουργῶν.

Ἱερά Μητρόπολις Χαλκίδος

Περίληψις «Διορισμῶν μελῶν Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Εὐαγούς Ἰδρύματος Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ῥώσσο»

Ἀ π ὄ φ α σ ι ς

Ὁ Μητροπολίτης Χαλκίδος, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 46 Κανονιστικῆς διατάξεως τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περί διοικήσεως καὶ λειτουργίας τοῦ ἐν Προκοπίῳ Εὐβοίας Ἱεροῦ Προσκυνημάτων «Εὐαγὸς Ἰδρυμα Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ῥώσσο»

ἀ π ο φ α σ ῖ ζ ο μ ε ν

Διορίζομεν τακτικὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ὡς ἄνω Εὐαγούς Ἰδρύματος τούτους:

1) Αἰδ. πρεσβ. Δημήτριον Πιλάτην, Γεν. Ἀρχιερατικὸν Ἐπίτροπον.

2) Ἰωάννην Πριόβολον, ἐπιχειρηματίαν.

3) Κων/νον Μηνᾶν, δικηγόρον.

4) Σωτήριον Γιακομίδην, συν/χον ἔμπορον.

Ἡ θητεία τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἶναι τριετής. Ἡ ἰσχὺς τῆς παρουσίας ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὸ Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἐν Χαλκίδι τῆ 27 Ἰουλίου 1973

† Ὁ Χαλκίδος ΝΙΚΟΛΑΟΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1398/73 Ν.Δ. «Περί συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων κ.λ.π.», 2) τὴν ὑπ' ἀριθμ. 214/5625/15.10.1973 ἡμετέραν ἀπόφασιν «Περί κατανομῆς τῶν ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων εἰς Ἐνοριακοὺς Ναοὺς τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν» καὶ 3) τὸν ὑπ' ἀριθμ. 2/69 Κανονισμὸν «Περί Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακέρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων Ἱεροδιακόνων τῶν ἐν Ἀθήναις Ἱ. Ναῶν, ἦτοι: 1) δύο (2) Καθεδρικοὺς Ναοὺς Ἀθηνῶν, 2) Ἀγ. Αἰκατερίνη Πλάκας, 3) Ἀγ. Ἀλέξανδρος Παλ. Φαλήρου, 4) Ἀγ. Ἀνάργυροι Δήμου Ἀγ. Ἀναργύρων Ἀττικῆς, 5) Ἀγ. Ἀνάργυροι Νέας Ἰωνίας, 6) Ἀγ. Βαρβάρα Δάφνης, 7) Ἀγ. Γεώργιος Καρῶν, 8) Ἀγ.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Βυζαντινὴ Βιβλιοθήκη, τόμος 2: Παλλαδίου, Λαυσαϊκὴ Ἱστορία. Κείμενον - Μετάφρασις — Εἰσαγωγὴ — Σχόλια.

Μέρος Β' ὑπὸ Ν. Θ. Μπουγάτσου-Δ. Μ. Μπατιστάτου. Παλλαδίου, Διάλογος περὶ βίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Κείμενον — Μετάφρασις — Εἰσαγωγὴ — Σχόλια. Μέρος Α' (Κεφ. 1-9) ὑπὸ Σωτηρίου Φ. Οικονόμου. Ἀθῆναι 1972. Ἐκδόσις Τσιβεριώτης ΕΠΕ. Ἀθῆναι 1972, σελίδες 220.

Εἶναι πολὺ εὐχάριστον, ὅτι ἡ πρὸ ἐτῶν ἐγκαινιασθεῖσα ἐκδοτικὴ προσπάθεια τῆς «Βυζαντινῆς Βιβλιοθήκης» κατέστη δυνατόν νὰ συνεχισθῇ διὰ τῆς κυκλοφορίας τοῦ ὡς ἄνω τόμου, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀφ' ἐνός μὲν ὀλοκληροῦται ἡ ἐκδοσις τοῦ περιφήμου ἐντυφήματος τοῦ μοναχικοῦ κόσμου, «Λαυσαϊκὴ Ἱστορία», ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀρχίζει ἡ δημοσίευσις τῆς γνωστῆς βιογραφίας Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τῆς ὀφειλομένης εἰς τὸν κάλαμον τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως πρὸς τὸ προηγούμενον ἔργον, τοῦ ἐπισκόπου δηλ. Ἐλενουπόλεως Παλλαδίου, μαθητοῦ χρηματίσαντος τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ πατρός. Καὶ ὁ παρὼν τόμος εἶναι τυπωμένος μετὰ τὴν αὐτὴν πρὸς τὸν προηγούμενον ἐπιμέλειαν καὶ καλαισθησίαν καὶ ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, ὥστε νὰ προκαλῆ ἀμέσως τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου. Θωμασία καὶ ἀρίστη ἐκτυπώσεως εἶναι ἡ βιβλιοδεσία καὶ ἡ ἐξωτερικὴ διακόσμησις τοῦ βιβλίου. Περιέχει δὲ τὸ κείμενον καὶ ὠραίαν νεοελληνικὴν μετάφρασιν τῶν ὡς ἄνω κειμένων εἰς ἀντι-

κριστὰς σελίδας, ὥστε νὰ καθίσταται εὐχερὴς ἡ ἀνάγνωσις τοῦ κειμένου καὶ ἡ ἀνεύρεσις ἀμέσως τῆς ἀντιστοίχου νεοελληνικῆς μεταφράσεως. Αὕτη βεβαίως θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ κάπως προσεκτικώτερα καὶ καλυτέρα. Εἰς ἐν σημεῖον π.χ. ὑπάρχει κενὸν δύο περίπου στίχων (σ. 31). Τὰ σχόλια ἐξ ἄλλου τοῦ βιβλίου εἶναι πολὺ ὀλίγα. Οὕτω διὰ τὰ κεφ. 45-71 τῆς Λαυσαϊκῆς Ἱστορίας εἶναι μόνον 16 τὸν ἀριθμὸν καὶ καταλαμβάνουσι μόνον μίαν σελίδα. Ἐπίσης κάποια περισσοτέρα προσοχὴ θὰ ἔπρεπε νὰ δοθῇ εἰς τὴν βιβλιογραφίαν καὶ τὴν διόρθωσιν ἐν γένει τοῦ τόμου. Εἰς τὴν σ. 81 π.χ. ἐπὶ ἡμισείας τυπωμένης σελίδος δύναται τις νὰ ἀριθμῆσῃ περὶ τὰ 11-12 σφάλματα.

Ἀσχέτως ὅμως πρὸς τὰς λεπτομερείας ταύτας ἡ δημοσίευσις τοῦ ἐν λόγῳ τόμου, γενομένη εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν πολλαπλασιάζονται αἱ ἐκδόσεις πατερικῶν ἔργων, δέον νὰ χαιρετισθῇ ὡς εὐοίωνον γεγονός, δεδομένου ὅτι ἀπὸ ἀπόψεως ἐκτυπώσεως, ἐμφανίσεως καὶ τυπογραφικῆς ἐπιμελείας ὑπερέχει ἕλων τῶν ἄλλων σχετικῶν προσπαθειῶν, καὶ εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ πλουτισθῇ ἡ σειρά αὕτη τῆς «Βυζαντινῆς Βιβλιοθήκης» διὰ σειρᾶς νέων τόμων, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ συμπεριλαμβάνοντο μάλιστα πατέρες καὶ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς, μὴ ὑπάρχοντες εἰς τὰς ἄλλας σχετικὰς σειρὰς, ὥστε νὰ διευκολυνθῇ ἡ ἐπαφὴ τοῦ συγχομένου Ἑλληνος ἀναγνώστου πρὸς τοὺς ἀθανάτους πατερικὰς θησαυροὺς, οἱ ὅποιοι καὶ λόγῳ τῆς γλωσσικῆς τῶν μορφῆς, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τῆς ἀπουσίας προσιτῶν ἐκδόσεων δυσκόλως καθίστανται κτῆμα τοῦ ὀρθοδόξου κοινοῦ.

Ι. Χ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δρ. Θ.

Γεώργιος 'Ακαδημίας Πλάτωνος, 9) 'Αγ. Δημήτριος Μπραχαμίου, 10) 'Αγ. Βίβηνη δδ. Αιόλου, 11) Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου Ὑμηττοῦ, 12) Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου Περισστερίου, 13) 'Αγ. Ἰωάννης Γαργαρέττας, 14) 'Αγ. Ἰωάννης δδ. Βουλιαγμένης, 15) Κοιμ. Θεοτόκου Ἡλιουπόλεως, 16) Κοιμ. Θεοτόκου Κυνοσάργους, 17) Κοιμ. Θεοτόκου Χρυσοσπηλαιωτίσσης, 18) Κοιμ. Θεοτόκου Βούλας, 19) Κοιμ. Θεοτόκου Παλ. Φαλήρου, 20) 'Αγ. Κωνσταντίνος Γλυφάδας, 21) 'Αγ. Κωνσταντίνος Κολωνοῦ, 22) 'Αγ. Κωνσταντίνος Ὀμοιοίας, 23) Κοιμ. Θεοτόκου Νέας Φιλαδελφείας, 24) Μεταμόρφωσης τοῦ Σωτήρος Πλάκας, 25) Μεταμόρφωσης τοῦ Σωτήρος Μοσχάτου, 26) 'Αγ. Νικόλαος Καισαριανῆς, 27) 'Αγ. Νικόλαος Χαλανδρίου, 28) 'Αγ. Νικόλαος Καλλιθέας, 29) 'Αγ. Παρασκευῆ 'Αγ. Παρασκευῆς Ἀττικῆς, 30) 'Αγ. Πάντων Καλλιθέας, 31) 'Αγ. Πέτρος δδ. Ψαρών, 32) 'Αγ. Σκέπη Παπάγου, 33) 'Αγ. Σοφία Ψυχικοῦ, 34) 'Αγ. Τριάδος Βύρωνος, 35) 'Αγ. Τριάδος Ἀμπελοκήπων, δύο θέσεις, 36) 'Αγ. Τριάδος Ἀργυρουπόλεως, 37) 'Αγ. Φωτεινῆ Ν. Σμύρνης, 38) 'Αγ. Χαράλαμπος Ἰλισίων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικά δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

'Εν Ἀθήναις τῆ 15ῃ Ὀκτωβρίου 1973

† Ὁ Ἀθηναῖν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

'Εχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 33/2 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/69 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱ. Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως τακτικῆς ἐφημερίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Χαράλαμπος Ἰλισίων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν ἐφημερικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ κανονικά καὶ νόμιμα προσόντα τοῦ ἄρθρου 34/1α τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας διακηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

'Εν Ἀθήναις τῆ 26ῃ Ὀκτωβρίου 1973

Ὁ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ κ. ἐ. Α.

Ὁ Πρωτοσύγκελλος

Ἀρχμ. Σωτήριος Τράμπας

'Εχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς ὑφισταμένας ἀνάγκας τῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηναίων, ὡς καὶ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 180 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 9/70 Κανονισμοῦ περὶ Κ.Ε.Υ., προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν μιᾶς θέσεως Γ' κατηγορίας τοῦ Κλάδου Κλητῆρων ἐπὶ βαθμοῖς 12φ-9φ, τακτικῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηναίων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν θέσιν ταύτην, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας διακηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἰτήσιν μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν διὰ τὰ περαιτέρω.

'Εν Ἀθήναις τῆ 24ῃ Ὀκτωβρίου 1973

Ὁ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ κ. ἐ. Α.

Ὁ Πρωτοσύγκελλος

Ἀρχμ. Σωτήριος Τράμπας

Περίληψις Ἀποφάσεως

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. Φ 268/5385/6-10-1973 ἀποφάσεως τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηναίων κ. Γερωνίου ἀνενοώθη ἢ μετὰ τοῦ κ. Κωνσταντίνου Παπαϊωάννου, ὀδηγοῦ τοῦ ὑπηρεσιακοῦ αὐτοκινήτου διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Διευθύνσεως Νεότητος, σύμβασις μισθώσεως ἐργασίας διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 1-11-1973 ἕως 31-12-1975.

Ὁ Πρωτοσύγκελλος

Ἀρχμ. Σωτήριος Τράμπας

Ἱερά Μητρόπολις Κορινθίας

'Εχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1398/1973 Ν. Διατάγματος «Περὶ συστάσεως Ὁργανικῶν Θέσεων Διακόνων παρὰ τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηναίων καὶ ταῖς

Ἱεραῖς Μητροπόλεσι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (112/23-5 1973 Φ.Ε.Κ. Τεύχος Α'), 2) τὴν ὑπ' ἀριθμ. 101/8-10-1973 ἀπόφασιν ἡμῶν περὶ κατανομῆς τῶν ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων εἰς τοὺς Ἑνοριακοὺς Ναοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεραῖς Μητροπόλεως καὶ 3) τὰς Διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κάτωθι ὀργανικὰς θέσεις Διακόνων τῶν Ἑνοριακῶν Ναῶν: 1) Ἀποστόλου Παύλου Κορίνθου, 2) Ἁγίου Νικολάου Κορίνθου, 3) Κοιμήσεως Θεοτόκου Κορίνθου, 4) Ἁγίας Ἄννης Κορίνθου, 5) Μεταμορφώσεως Σωτήρος Κιάτου, 6) Κοιμήσεως Θεοτόκου Κιάτου, 7) Γενεσίου Θεοτόκου Λουτρακίου, 8) Τιμίου Προδρόμου Λουτρακίου, 9) Ἁγίου Βλασίου Ευλοκάστρου, 10) Παναγίας Φανερωμένης Ὑψηλῶν Ἀλωνίων Ευλοκάστρου, 11) Ἁγίου Γεωργίου Χιλιομοδίου, 12) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ζευγολατείου, 13) Ἁγίας Μαρίνης Βέλου, 14) Ἀποστόλου Παύλου Ἄσσου, 15) Ἁγίων Κων/νου καὶ Ἐλένης Λεχαιοῦ, 16) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀρχαίας Κορίνθου, 17) Εἰσοδίων Θεοτόκου Νεμέας, 18) Ἁγίου Γεωργίου Σοφικοῦ, 19) Μεταμορφώσεως Σωτήρος Περιγαλίου καὶ 20) Μεταμορφώσεως Σωτήρος Καισαρίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων καὶ Κανονισμῶν ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

'Εν Κορίνθῳ τῆ 10ῃ Ὀκτωβρίου 1973

† Ὁ Κορινθίας ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἱερά Μητρόπολις Νικαίας

'Εχοντες ὑπ' ὄψιν τὸν ὑπ' ἀριθ. 13/1970 Κανονισμὸν τῆς Δ.Ι.Σ. «Περὶ τῶν Ἱεροκηρύκων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους, ἵνα καταλάβωσιν τὴν κενωθείσαν θέσιν Γ' Ἱεροκήρυκος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεραῖς Μητροπόλεως, καὶ ἔχοντας πρὸς τοῦτο τὰ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς εικοσαήμερου ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, ὑποβάλλωσιν τῇ Ἱεραῖ Μητροπόλει πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

'Εν Νικαίᾳ τῆ 22ῃ Ὀκτωβρίου 1973

† Ὁ Νικαίας ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου

'Εχοντες ὑπ' ὄψιν: 1) τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ Ν.Δ. 1398/1973 «Περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων παρὰ τῇ Ἱεραῖ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηναίων καὶ ταῖς Ἱεραῖς Μητροπόλεσι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»,

2) τὴν ὑπ' ἀριθ. 2195/16-10-1973 ἀπόφασιν ἡμῶν «Περὶ συστάσεως 10 ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων,

3) τὸ ἄρθρον 33 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεραῖς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κάτωθι δέκα (10) κενῶν θέσεων Διακόνων τῆς Ἱεραῖς Μητροπόλεως ἡμῶν: 1) Μητροπολιτικὸς Ἱ. Ναὸς Ἁγίου Δονάτου ἐν Παραμυθίᾳ, 2) Ἱ. Ναὸς Ἁγίου Νικολάου (Σιαμετιῶν) ἐν Παραμυθίᾳ, 3) Ἱ. Ναὸς Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν Ἡγουμενίτῃ, 4) Ἱ. Ναὸς Ἁγίου Γεωργίου (Ν. Σελευκείας) ἐν Ἡγουμενίτῃ, 5) Ἱ. Ναὸς Ἁγίου Γεωργίου (Λαδοχωρίου) ἐν Ἡγουμενίτῃ, 6) Ἱ. Ναὸς Ἁγίας Τριάδος ἐν Φιλιάταις, 7) Ἱ. Ναὸς Ἁγίου Νικολάου ἐν Πάρρῃ, 8) Ἱ. Ναὸς Κοιμήσεως Θεοτόκου ἐν Κωνάλλακτῳ, 9) Ἱ. Ναὸς Ἁγίου Βασιλείου ἐν Μαργαριτίῳ, 10) Ἱ. Ναὸς Ἁγίου Ἀθανασίου (Μαζαρακιάς) Μαργαριτίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κεκτημένους τὰ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω διατάξεων προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως, πρὸς κάλυψιν τῶν ὡς ἄνω θέσεων, ὑποβάλλωσιν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, τὰ προβλεπόμενα δικαιολογητικά, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων διὰ τὰς ὡς ἄνω δέκα (10) Διακονικὰς θέσεις.

'Εν Παραμυθίᾳ τῆ 16ῃ Ὀκτωβρίου 1973

† Ὁ Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου ΠΑΥΛΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Τρίκκης και Σταγῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν 1) τὰ ἄρθρα 1 και 2 τοῦ Ν.Δ. 1398/1973 «Περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων διακόνων παρὰ τῆ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν και ταῖς Ἱεραῖς Μητροπόλεσι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». 2) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 863/1-10-1973 ἀπόφασιν ἡμῶν «Περὶ συστάσεως 20 ὀργανικῶν θέσεων διακόνων. 3) Τὸ ἄρθρον 33 παράγρ. 2 και 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν και Ἐφημεριῶν», και προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν κάτωθι (20) εἰκοσι κενῶν θέσεων διακόνων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Τρίκκης και Σταγῶν 1) Ἀγίου Νικολάου Τρικάλων, 2) Ἀγίου Κων/νου Τρικάλων, 3) Ἀγίας Ἐπισκέψεως Τρικάλων, 4) Ἀγίας Φανερωμένης Τρικάλων, 5) Ἀγίας Παρασκευῆς Τρικάλων, 6) Ἀγίου Ἀθανασίου Τρικάλων, 7) Ἀγίας Μαρίνης Τρικάλων, 8) Ζωοδόχου Πηγῆς Τρικάλων, 9) Ἀγίου Κοσμᾶ Τρικάλων, 10) Ἀγίου Νικολάου ἐκ Μετσόβου Τρικάλων, 11) Ἀγίου Ἀθανασίου (Ἀγίας Μονῆς) Τρικάλων, 12) Κοιμ. Θεοτόκου Καλ/κας, 13) Ἀγίων Ἀποστόλων Φαρκαδόνας, 14) Ἀγίου Νικολάου Πύλης, 15) Ἀγίου Νικολάου Νεοχωρίου, 16) Ἀγίου Νικολάου Μ. Καλυβίων, 17) Κοιμ. Θεοτόκου Ζάρκου, 18) Ἀγίου Νικολάου Βασιλικῆς, 19) Ἀγίου Ἀθανασίου Μεγαλοχωρίου, 20) Ἀγίων Ἀποστόλων Καστρακίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους και κεκτημένους τὰ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω διατάξεις προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως, πρὸς κάλυψιν τῶν ὡς ἄνω θέσεων, ὑποβάλλωσιν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, τὰ προβλεπόμενα δικαιολογητικά των, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακηρύξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων διὰ τὰς ὡς ἄνω διακονικὰς θέσεις.

Ἐν Τρικάλαις τῆ 4ῃ Ὀκτωβρίου 1973

† Ὁ Τρίκκης και Σταγῶν ΣΕΡΑΦΕΙΜ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ Ε.Ν. ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ Α.Σ.

ΘΕΜΑ: Προκήρυξις κατατάξεως δώδεκα (12) Ὑποπλοιάρχων ΛΣ τεχνικῶν, ἱατρῶν και ἑνὸς ἱερέως.

1. Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν:

α) Τὸ Ν.Δ. 1320/72 «Περὶ καθορισμοῦ εἰδικότητων τῶν στελεχῶν τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος (ΛΣ), ἀξήσεως τῶν ὀργανικῶν θέσεων και κατανομῆς και πληρώσεως τούτων» (ΦΕΚ 238 Α').

β) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 11415/5/73/26.3.73 ἀπόφασιν ΥΠΝΜΕ «Περὶ προσόντων ὑποψηφίων πρὸς κατάταξιν Ὑποπλοιάρχων ΛΣ τεχνικῶν, ἱατρῶν, ἱερέως» (ΦΕΚ 408B).

γ) Τὴν ὑπ' ἀριθ. 11415/3/73/2.2.73 ἀπόφασιν τοῦ ΥΠΝΜΕ «Περὶ καθορισμοῦ τοῦ ἀναγκαίου ἀριθμοῦ τῶν πρὸς κατάταξιν εἰς τὸ Λιμενικὸν Σῶμα διπλωματούχων ἐξ ἐκάστης κατηγορίας διπλωματούχων διὰ τὸ ἔτος 1973» (ΦΕΚ 187B').

δ) Τὸ ὑπ' ἀριθ. 14621/2459/25.4.73 ἔγγραφο τῆς ΥΠΕ/ΥΠΝΜΕ/Τομεὺς Ναυτιλίας, καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ καταταγοῦν εἰς τὸ Λιμενικὸν Σῶμα μετ' ὅν βαθμὸν τοῦ Ὑποπλοιάρχου ΛΣ, ἄνευ ἐξετάσεων, πρὸς πλήρωσιν δώδεκα (12) θέσεων ἐκ τῶν ἀκολούθων εἰδικότητων: α) ... β) ... γ) ...

δ) Μία (1) θέσις ἱερέως διπλωματούχου ἀνωτάτης θεολογικῆς Σχολῆς..., ὅπως μέχρι τῆς 3ῆς Δεκεμβρίου 1973 ὑποβάλλωσιν εἰς Ἀρχηγεῖον Λιμενικοῦ Σώματος Διευθυνσιν Διοικητικῆς Τμημα Ἰον (Λεωφ. Βασ. Σοφίας 152 Πειραιεὺς) τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά...

Ὁ Ὑπουργὸς
ΑΛ. ΒΟΥΛΤΖΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μητροπολίτου Κίτρους Β α ρ ν ά β α Τ ζ ω ρ τ ζ ά τ ο υ :
Ἡ δικονομία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, μετὰ ἱστορικῆς ἀνασκοπήσεως, Ἀθῆναι 1973, σελ. 80.

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἰωαννίνων ΣΕΡΑΦΕΙΜ

† Ὁ Σερβίων και Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

† Ὁ Μεσσηνίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Κ Ω Ν. Γ. Μ Π Ο Ν Η Σ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) Ἐσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 300 ἔτησίως.

Β) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 12 ἔτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»

δρχ. 10.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Διορθόδοξα, διεκκλησιαστικά και παγκόσμια προβλήματα.

Αἱ ἐκθέσεις τοῦ Μακ. κ. Ἱερωνύμου και τῶν Σεβ. Προέδρων τῶν Μ.Σ.Ε. πρὸς τὴν συνέλευσιν τῆς Ι.Σ.Ι. περὶ τῶν μετὰ τὸ 1967 πεπραγμένων τῆς Δ.Ι.Σ.

Μητρ. Μυτιλήνης Ἰωάννου, Ἡ 25ετηρὶς τοῦ Πατριάρχου Ρουμανίας Ἰουστινιανοῦ.

Ἰω. Καρυῖρη, Καθηγητοῦ Παν/μίου, Α' Συνδιάσκεψις τῆς μικτῆς Ὀρθοδοξοπαλαιοκαθολικῆς Θεολ. Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Διαλόγου μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὀρθοδόξου και Παλαιοκαθολικῆς.

Μάρκου Σιώτου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Ἡ 150ετηρὶς τῆς Παναγίας τῆς Τήνου.

Πρεσβ. Γ. Τσέτση, Ἡ 25ετηρὶς τοῦ Π.Σ.Ε.

Πρεσβ. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, Ἡ μετανάστευσις εἰς Δ. Γερμανίαν.

Καρ. Γ. Σωτηροπούλου, Ἡδονή—Ὀδὴν κατὰ τὸν ἄγ. Μάξιμον τὸν Ὁμολογητὴν.

Παρατηρήσεων στήλη.

Βιβλιοκρισία.

Ἐκκλησιαστικά Χρονικά.

Παράρτημα.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
Ἀθῆναι, Ἰασίου 1 — Τηλ. 710.734